

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Предмет овог нашег кривичног поступка и главног претреса је оптужница Тужилаштва за ратне злочине у Београду против четрнаест овде присутних лица због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва, а за догађаје у месту Ловас у Хрватској. Судиће веће у саставу: председник већа Оливера Анђелковић, чланови већа судија Татјана Вуковић и судија Драган Плазинић. Да констатујемо прво ко је дошао од оптужених, бранилаца и осталих позваних, па ћемо онда да видимо има ли примедби на састав већа. Иначе, оптужницу заступа заменик тужиоца за ратне злочине Веселин Мрдак. Оптужени нека устану када их будем прозвала. Љубан Деветак, седите, Милан Девчић, Милан Радојчић, Жељко Крњајић, Миодраг Димитријевић, Дарко Перић, Радован Влајковић, Радисав Јосиповић, Јован Димитријевић, Саша Стојановић, Драган Бачић, Зоран Косијер, Петроније Стевановић, Александар Николајидис. Адвокат Здравко Крстић, адвокат Градимир Налић, да ли је то још неко из Ваше канцеларије ту? Адвокат Војислав Вукотић, адвокат Миладин Живановић, њега замењује адвокат Планојевић, да ли је тако? Добро, то смо обавештени. Адвокат Јасмина Живић, ког колегу мењате, Љиљана Миловановић, адвокат Бранко Лукић.

Адв. БОРИС ЗОРКО: Адвокат Борис Зорко, за господина Влајковића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Адвокат Ђорђе Калањ, ту сте, Гордана Живановић, ту сте, Слободан Живковић, Бранислава Фурјановић, Ви сте, Планојевић Миодраг ту и адвокат Мила Јанковић, Ви сте.

Председник већа отвара заседање и објављује предмет главног претреса и састав већа.

УТВРЂУЈЕ СЕ да су на главни претрес приступили:

- ***оптужени Љубан Деветак, Милан Девчић, Милан Радојчић, Жељко Крњајић, Миодраг Димитријевић, Дарко Перић, Радован Влајковић, Радисав Јосиповић, Јован Димитријевић, Саша Стојановић, Драган Бачић, Зоран Косијер, Петроније Стевановић и Александар Николајидис,***
- ***адвокат Здравко Крстић, бранилац оптужених Љубана Деветака, Милана Девчића и Драгана Бачића, адвокати Градимир Налић и Игор Олујић, браниоци оптуженог Милана Радојчића, адвокат Војислав Вукотић, бранилац оптуженог Жељка Крњајића,***

адвокат Миодраг Планојевић, бранилац оптуженог Миодрага Димитријевића, по заменичком пуномоћју адвоката Миладина Живановића, те бранилац оптуженог Петронија Стевановића, адвокат Јасмина Живић, бранилац оптуженог Дарка Перића, адвокат Зорко Борис, бранилац оптуженог Радована Влајковића, адвокат Ђорђе Калањ, бранилац оптуженог Радисава Јосиповића, адвокат Гордана Живановић, бранилац оптуженог Јована Димитријевића, адвокат Слободан Живковић, бранилац оптуженог Саше Стојановића, адвокат Бранислава Фурјановић, бранилац оптуженог Зорана Косијера и адвокат Мила Јанковић, бранилац оптуженог Александра Николајидиса,

- **пуномоћници оштећених Ивана Мујића, Јосипа Антоловића, Стјепана Пеулића, Јосипа Бадањак, Ане Шалај, Јонак Розалије, Драгице Острун.**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И реците ми за Кризманић је у пуномоћју, не видим тачно само је потпис нечитак, Кризманић, мајка убијеног Алојза Кризманића, да ли имате њено име тачно, јер из потписа нејасно.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Катарина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Катарина Кризманић.

- **адвокат Драгољуб Тодоровић и Наташа Кандић,**
- **заменик тужиоца за ратне злочине Веселин Мрдак.**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли неких примедби на састав већа, Тужилаштва?

АДВ. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Напротив, почаствовани смо и добротом и лепотом сем колеге.

Нема примедби на састав већа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сагласни сте да се претрес одржи?

Странке су сагласне да се главни претрес одржи.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес одржи.

Претрес је јаван.

Приступа се узимању личних података од оптужених, па се констатује да су пред овим судом:

- **Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Деветак, уђите у судницу и одмах да кажемо да било ко од адвоката да пре обраћања, а исто тако од оптужених, да обавезно се представите када укључите микрофон, да би у транскрипту било јасно ко шта када изговара.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Дobar дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дobar дан. Ево прочитаћу ове Ваше личне податке које сте дали у присуству браниоца пред полицијом у Служби за откривање ратних злочина. Значи, Љубан Деветак, надимак нема, од оца Васе, мајке Ане, рођене Тадић, рођен у месту Ловас, општина Вуковар, рођен 17.03.1947. године, са пребивалиштем у Добановцима, ул. Словачка бр.6, држављанин Републике Србије, по занимању економски техничар, ожењен, отац двоје деце, писмен, завршио економску школу, војску служио у Билећи и Пожаревцу 1969. године. Да ли сте тамо неку школу резервних подофицира?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Школу резервних официра, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се водите у војној евиденцији?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: У Земуну, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Земуну.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, где сте запослени? Овде у подацима није унето.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Био сам, сада више нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада сте у?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: У ЦЗ сам сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То знамо, него, да ли примате неку пензију?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нити сте запослени, нити примате пензију?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не, имам још пет година до пензије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А пре него што сте отишли у ЦЗ?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Био сам запослен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Фирма се зове «Морава» из Крушевца, а буквално сам обављао посао у «Водоводу», београдском «Водоводу», вршио сам контролу ових мерача ових потрошње воде и контрола на овим мерачима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И колики је био лични доходак, овај последњи, значи пре Вашег лишавања слободе?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Негде око 23.000,00 динара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте због нечега осуђивани?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се води још неки поступак?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од имовине, шта поседујете?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па, имам кућу у Добановцима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кућу у?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: У Добановцима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Добановцима.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: На тој адреси која је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците ми, да ли имате неку фирму Вашу?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од непокретности, само та кућа власништво?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Јесте, нисам је још превео, али дао сам оно за легализацију.

Оптужени Људан Деветак са личним подацима као на записнику МУП-а Србије, УКП Службе за откривање ратних злочина од 28.05.2007. године, а са допуном која је саставни део овог транскрипта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Можете да се вратите. Следећи нека уђе по реду Милан Девчић.

• ***Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ***

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Милан Девчић од оца Боже, мајке Љубице, рођене Деветак, рођен у селу Ловас, општина Вуковар, рођен 23.

јануара 1962. године, пребивалиште место Липар, општина Кула, ул. Вељка Влаховића бб, држављанин Републике Србије, по занимању полицајац, ожењен, отац двоје деце, писмен, завршио, коју сте ово школу завршили?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Средњу школу унутрашњих послова у Загребу.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Загребу, војску служио 1978. године, шта је ово од 1978. до 1982. године у Загребу?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да, то је школа, четворогодишња школа у Загребу и на основу тога се признају војни рок.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Води се у војној евиденцији при СО Кула, неодликован, са личним примањима од око?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: 40.000,00 динара, радио сам у једној служби физичко-техничког обезбеђења, фирма је из Београда, «Стракум» се зове, радио сам једно време пре тога сам радио у «Прогард» исто фирма за обезбеђење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је пре лишавања слободе сте радили у тим неким приватним фирмама као обезбеђење?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте некада осуђивани?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Нисам никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се води још неки поступак против Вас?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, од непокретне имовине, шта имате?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Не поседујем ништа. Све што сам имао остало ми је у Хрватској, и стан и кућа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде у Србији?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Немам ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Са личним подацима као на записнику МУП-а Србије, УКП, Службе за откривање ратних злочина од 29.05.2007. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете да се вратите на место. Следећи је Милан Радојчић.

• ***Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ***

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Добар дан желим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оца Илије, надимак нема, од мајке Босилъке, рођене Томић, рођен у Вуковару, рођен 08.07.1959. године, са

пребивалиштем у Новом Саду, ул. Владике Ћирића бр.27, држављанин Републике Србије, по занимању економиста, ожењен, отац двоје деце, писмен. Шта сте од школе завршили?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Средњу електротехничку и од како сам у Србији, завршио сам Факултет за бизнис, дипломирани економиста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војску служио у Сомбору и Задру 1978./79. године, води се у војној евиденцији при СО Нови Сад. Где сте радили?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Радио сам у Јавном комуналном предузећу новосадска «Топлана».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са платом од?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Између 35.000,00 и 40.000,00.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате нешто од непокретне имовине?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да, стан у ком живим са супругом и двоје деце.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово у Новом Саду?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте осуђивани због нечега?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не, никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Још неки поступак да ли се води против Вас?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не води се, добро. Можете да се вратите.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Хвала.

**Са личним подацима као на записнику МУП-а Србије, УКП,
Службе за откривање ратних злочина од 29.05.2007. године.**

• **Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Жељко Крњајић, надимак нема, од оца Љубана и мајке Милке, рођене Прибићевић, рођен у месту Ловас, општина Вуковар, Хрватска, рођен 20.07.1960. године, пребивалиште Вашица, општина Шид, ул. Николе Тесле бр.1, држављанин Републике Србије, по занимању машински техничар, ожењен, отац троје деце, писмен, завршио машинску школу, коју, средњу машинску, војску служио у Ваљевоу 1979./80. године. Да ли се водите негде у војној евиденцији?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: У редовном саставу СУП-а Шид.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У редовном саставу?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неодликован, колико сте месечно примали плату последњу коју сте?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Око 12.000,00 динара, ратна војна инвалиднина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте осуђивани због нечега?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се води још неки поступак против Вас?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли нешто од непокретне имовине?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Имамо ја и супруга кућу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

**Са личним подацима као на записнику МУП-а Србије, УКП,
Службе за откривање ратних злочина од 28.05.2007. године.**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Следећи, можете се вратити, Миодраг Димитријевић.

• **Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ**

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Димитријевић Миодраг.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Надимак Миле, да ли је тако? Од оца Јована и мајке Гвоздене, рођене Филиповић, рођен у Крушевцу, 27.02.1939. године, са пребивалиштем у Крушевцу, ул.Станка Гавриловића бр.34, држављанин Републике Србије. Шта сте по занимању?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Пензионер, војни пензионер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војни пензионер, пензионисан као, који сте чин имали?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Пензионисан као потпуковник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Потпуковник, добро. Ожењен, отац двоје деце, писмен, завршио Војну академију копнене војске, при војној евиденцији се не водите?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, да, у Крушевцу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одликован више пута. Каква одликовања имате?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Оу, госпођо, ја то стварно не могу да се сетим, има их доста, јер то се некада делило овако, и капом и шаком.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пензија, да ли је ова која пише овде, 26.800,00, да ли је већа сада?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да, тада, задња пред долазак овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате нешто од непокретне имовине?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Имам кућу стару 59 година, 70 квадрата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте осуђивани?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е па јесте, имали сте због саобраћаја, 201. став 4.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Прекршај, прекршај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није то прекршај, то има кривично дело 201. став 4, озбиљно кривично дело, смртна саобраћајка, уствари у то време је то било, није смртна него са тешком повредом, 1981. године, новчано сте осуђени. То сте заборавили.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Повреда?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имали сте због саобраћаја осуду, последица тог дела је било тешко телесно повређивање другог лица. Војни суд у Београду Вас осудио и имали сте још једну осуду, то је за кривично дело увреде, да ли је тако?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ја се тога не сећам уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви се не сећате зато што Вас питају да ли сте осуђивани, Ви само мислите на затвор, а и новчана казна је осуда и условна осуда је осуда.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: То ме је тужио суд, овај, али то је у оквиру војне службе, да знате, погинуо је војник један на стражарском месту и осудили су ме због тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то нас не интересује, само да потврдимо овај извештај из КЕ да је то то.

Са личним подацима као на записнику МУП-а Србије, УКП, Службе за откривање ратних злочина од 29.05.2007. године, а осуђиван као у извештају из КЕ МУП-а Србије, Полицијске управе Крушевац од 15.01.2008. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете се вратити на место. Следећи је Дарко Перић.

- ***Опт. ДАРКО ПЕРИЋ***

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Надимак нема, од оца Стојадина и мајке Лепосаве, рођен Пујић, рођен у Ваљеву, рођен 05.08.1954. године, са пребивалиштем у Ваљеву, ул. Мишарска бр.15, држављанин Републике Србије, по занимању шта сте?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Гимназију сам завршио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Писмен, завршио гимназију, а шта сте по занимању овако?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Сада тренутно ништа, имао сам приватну радњу пре хапшења, самосталну трговинску радњу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ожењен, отац двоје деце, војску служио у Пожаревцу?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 1976. године, да ли се не водите у војној евиденцији?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неодликован. Реците ми колика су била месечна примања пре него што сте лишени слободе?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Па, не бих, могао, можда око 20.000,00 динара, али стварно условно речено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са месечним примањима од око 20.000,00 динара. Да ли сте због нечега осуђивани?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то овај фалсификат сте имали, чини ми се, да ли је тако?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Осуђиван као у извештају из казнене евиденције. Да ли се води још неки кривични поступак против Вас?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не води се против њега поступак за неко друго кривично дело. Реците ми, од имовине шта имате непокретне?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Немам ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни кући, ни плац, ништа?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Са личним подацима као на записнику МУП-а Србије, УКП, Службе за откривање ратних злочина од 29.05.2007. године, те са допуном која је саставни део овог транскрипта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени Радован Влајковић. Ви можете да се вратите.

• **Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате неки надимак, Радоване?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оца Животе и мајке Ковиљке, рођене Зарић, рођен у месту Станина Река, општина Ваљево, 22.08.1958. године, са пребивалиштем у Ваљеву, насеље Бело Поље бр.108/1.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, није тачно, није тачно то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада, то је констатовано овде, Ви ме исправите све што овде није тачно. Реците, која адреса?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Морачка бб.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Морачка бб.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваљево исто?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са пребивалиштем у Ваљеву, ул. Морачка без броја, држављанин Републике Србије, по занимању машински инжењер, ожењен, отац двоје деце, писмен, завршио вишу машинску школу, војску служио у Билећи и Ајдовшчини 1980. године, по чину резервни капетан, води се у?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Ја сам поручник, мислим да сам поручник, да нисам унапређиван, мене нико није обавестио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде су Вам тако унели податке, Ви ми реците тачно шта сте, јер ја читам ове податке из?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Нисам добио обавештење, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На основу чега?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Могуће, задњих година они ме нису ни обавештавали, мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можда су Вас ових дана унапредили.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Могуће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изјављује да је по чину?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Поручник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Резервни поручник?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Резервни поручник, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Води се у војној евиденцији при СО Ваљево, неодликован, месечна примања?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Око 30.000,00 динара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где радите?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: У приватној фирми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Којој, како се зове?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: «Рама» Ваљево.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: «Рама» Ваљево.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У приватној фирми «Рама» Ваљево запослен.

Реците ми, да ли сте осуђивани због нечега?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се води још неки поступак против Вас?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта имате од непокретне имовине?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Имам породичну кућу и имам предузеће заједничко са супругом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се води још, то сам Вас питала, поступак други се не води.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: То је све заједничко, да, и једно и друго је 50%-50%.

***Са личним подацима као на записнику МУП-а Србије, УКП,
Службе за откривање ратних злочина од 29.05.2007. године.***

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете да идете. Следећи оптужени је Радисав Јосиповић.

• ***Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ***

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан. Од оца?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Драгана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви имате неки надимак, Јосип?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: То ми је по презимену, скраћено презиме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оца Драгана и мајке Софије, рођене Панић, рођен у Ваљеву, рођен 09.06.1959. године, са пребивалиштем у Ваљеву, насеље Бело Поље бр.108/1, да ли је та адреса?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: То је адреса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Држављанин Републике Србије, по занимању економски техничар, ожењен, отац једног детета, писмен, завршио средњу економску школу, војску служио у Билећи 1981./82. године, по чину?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Капетан, резервни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Резервни капетан, води се у војној евиденцији при СО Ваљево, неодликован. Реците ми, где радите, колика је плата?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Радим у Казнено-поправном заводу за малолетнике у Ваљевоу као стражар, са платом од око 30.000,00 динара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате нешто од непокретне имовине?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не, живим са родитељима у породичној кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте због нечега раније осуђивани?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се води још неки поступак против Вас?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не води се, добро. Можете да идете.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Следећи је Јован Димитријевић.

***Са личним подацима као на записнику МУП-а Србије, УКП,
Службе за откривање ратних злочина од 29.05.2007. године.***

• ***Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ***

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јован Димитријевић са личним подацима као на записнику из истраге Ки.В. 7/2007 од 24. септембра 2007. године, по надимку «Јоца».

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: То је везано за име, никакав надимак није, зато што се зovem Јован, па «Јоца», «Јоле».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате неки надимак?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не, надимак као надимак немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде пише «Јоца», тако сте рекли истражном судији.

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, мени је име Јован.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли Вас зову «Јоца Брњица»?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А «Брњица» никакав Ваш надимак није?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Први пут чујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Од родитеља Живојина и мајке Јагоде, рођене Цветковић, рођен у Земуну, живи у Добановцима, Партизанска 55, рођен 06.06.1961. године, држављанин Републике Србије, по

занимању КВ металоглодач, ожењен, без деце, писмен, завршио средњу машинску школу, војску служио у Нишу, које године сте војску служили?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Мислим 1983.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 1983. године, води се у војној евиденцији при СО Земун, неодликован. Реците ми, имовно стање?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Немам ништа од непокретности, немам никакву имовину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли сте негде запослени?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нигде? Од чега се издржавате?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Издржавају ме родитељи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте осуђивани због нечега?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, вероватно јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, шта значи вероватно?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, не сећам се, ако је било, то је било давно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Осуђивани сте 1982. године због 174. став 1, то је било одузимање возила, да ли је тако? Да ли се води још неки поступак против Вас?

Опт. ЈОВАН ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Са личним подацима као на записнику МУП-а Србије, УКП, Службе за откривање ратних злочина од 29.05.2007. године, са допуном осуђиван као у извештају из казнене евиденције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете да идете, следећи је Саша Стојановић.

• **Опт. САША СТОЈАНОВИЋ**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: **Са личним подацима као на записнику из истраге од 24.09.2007. године.** Имате ли неки надимак, Саша, нема, кратко име?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Немам, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, од оца Војислава и мајке Станице, рођене Беланац, рођен у Београду.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Веланац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Веланац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Веланац?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: «В» као Вуковар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рођен у Београду, са пребивалиштем у Београду, ул.Проте Матеје бр.69, рођен 08.01.1967. године, држављанин Републике Србије, инжењер машинства, ожењен, отац једног малолетног детета. Реците ми, колико Вам дете има година?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Сада ће осам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Старог осам година, писмен, завршио вишу техничку школу, војску служио 1985./86. године. Где сте служили војску, у Ријеци?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: У Ријеци, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где се водите при војној евиденцији?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: То је некада био Савезни СУП, бригада, а сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То више нема.

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Нити сам обавештен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, вероватно при Вашој општини где живите, у Београду?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: То је бригада у Сарајевској улици, била бригада Савезног СУП-а, не знам како се сада зове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неодликован. Где сте запослени?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: «Дунав осигурање».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Месечна примања?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Преко 40.000,00 динара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Од непокретне имовине, да ли имате нешто?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте осуђивани?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се води још неки поступак против Вас?

Опт. САША СТОЈАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не води се. Можете да идете на своје место. Драган Бачић.

• **Опт. ДРАГАН БАЧИЋ**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: **Са личним подацима као на записнику МУП-а Србије, УКП, Службе за откривање ратних злочина од 29.05.2007. године**, звани «Гљока», од оца Вељка и мајке Радојке, рођене Ђурић, рођен у месту Бачићи СО Власеница, рођен 25.05.1961. године, са пребивалиштем у Добановцима, ул. Нова бр.50, држављанин Републике Србије, по занимању радник, разведен, отац једног детета,

писмен, завршио основну школу и два разреда усмереног образовања, војску служио у Загребу 1979. године, без чина, води се у војној евиденцији, где се водите у војној евиденцији?

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Нигде, ослобођен сам зато што сам био ограничено способан, и у армији сам служио као ограничено способан, због вида, значи нигде се не водим у војној евиденцији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не води се при војној евиденцији.

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте запослени?

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Нигде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нигде не радите?

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од чега се издржавате?

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Па, продајем јаја на улици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: И отац ми помаже финансијски.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је запослена супруга?

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Не живим ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А разведен.

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Да, да, отац ми помаже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Осуђивани сте, да ли је тако?

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Осуђиван три пута, осуђиван као у извештају из казнене евиденције СУП-а Београд. Да ли се води још неки поступак?

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Ја мислим да не води се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не води? Овде сте нешто спомињали да се води у Новом Саду због неког фалсификата?

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: У Новом Саду, да, једини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је са тим поступком?

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Па, од 2003. године су ме само једном звали и ништа више, никога не обавештавају, ништа, зато, тако да не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За кривично дело фалсификовања?

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте ове казне које сте имали издржали?

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су биле кратке казне?

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Имате ли нешто од непокретне имовине?

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Немам, живим код оца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Можете да идете.

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Следећи је Зоран Косијер.

• **Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са личним подацима МУП-а Србије, УКП, Службе за откривање ратних злочина од 28.05.2007. године.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан. Да ли имате неки надимак, Зоране?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оца Милоша и мајке Милице, рођене Цимеша, рођен у Руми, рођен 05.03.1966. године, са пребивалиштем у Руми, ул. Насеље Игралиште Л-2, да ли је тако?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Држављанин Републике Србије, по занимању конобар. Да ли сте негде запослени?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Без запослења, ожењен, отац двоје малолетне деце. Колико година имају деца?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: 12,5 и 14 година.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Писмен, завршио основну школу и курс за конобара, војску служио 1985./86. године у Скопљу, води се у војној евиденцији при СО Рума, неодликован.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: За сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте да нисте нигде запослени или јесте?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не, не, нисам запослен, а ово што сам рекао да нисам за сада одликован.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а реците ми, од чега се издржавате?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Од личне инвалиднине ратног војног инвалида.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико, то нешто мало примате?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Па, мало, мало сам добио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком износу?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: 4.000,00 динара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате нешто од непокретне имовине?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Једино тата болује од Паркинса, па је непокретан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте осуђивани?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се води још неки поступак против Вас?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Можете да идете.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Хвала лепо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада нека Петроније уђе.

• **Окр. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: **Са личним подацима као на записнику МУП-а Србије, Службе за откривање ратних злочина од 28.05.2007. године, са надимком «Пера Вашка», да ли је то надимак?**

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Петроније, «Пера Вашка».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако овде пише када сте давали. Од оца Борисава и мајке Радосаве, рођене Трифуновић, рођен у месту Брежани, општине Сребреница, рођен 29.09.1952. године, са пребивалиштем у Панчеву, ул.Кордунашка бр.9, држављанин Републике Србије, по занимању возач. Да ли сте негде били запослени пре него што сте лишени слободе?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па, и сада ме воде у «Тргопродукт», Трговинско услужно предузеће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где, у Панчеву?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: У Панчеву. Воде ме и сада, мислим, стални сам радник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ожењен, отац двоје деце, писмен, завршио основну школу, војску служио у Випави, Словенија, 1972./73. године, води се у војној евиденцији при СО Панчево, неодликован. Колика је плата била?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па, задњу сам добио, овај добијали смо потврду 12.500,00 динара и сада добијам 4.000,00 зато што сам у притвору, али потврде, не паре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате нешто од непокретне имовине?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па, имам кућу мајкину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није то Ваше, да се на Ваше име води?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Не, на мајку, још нисам превео, али мајка ми је умрла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи имате, само што је наслеђено од мајке?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: На сестру и на мене, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте осуђивани, Петроније?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пет пута, да ли је тако?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Осуђиван као у извештају из КЕ. Да ли сте издржали ове неке затворске казне?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Јесам, све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све казне издржао. Да ли се води неки поступак против Вас?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Можете да идете, нека уђе Александар Николајидис.

• **Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС**

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: **Са личним подацима као на записнику МУП-а Србије, Службе за откривање ратних злочина од 28.05.2007. године.** Надимак «Аца Грк», да ли има још неки надимак?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде нешто се спомиње «Аца Коњ», у оптужници пише.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Помињу ту у оптужници свашта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Од оца Косте и мајке Олге, рођене Волфанд, рођен у Панчеву 21.08.1959. године, са пребивалиштем у Панчеву, ул. Вељка Влаховића бр.35, држављанин Републике Србије, по занимању полуквалификовани бравар. Да ли сте негде запослени?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нежењен.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ожењен сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ожењени, овде пише нежењен, нисте били у мају ожењени?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ожењен, када сте се оженили?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: 25.10.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ожењен, имате ли децу?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Без деце, писмен, завршио основну школу, два разреда усмереног образовања, војску није служио. Да ли се водите негде у војној евиденцији?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не води се ни при једној војној евиденцији, неодликован, незапослен, без личних примања, да ли је тако?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од чега се издржавате?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Супруга ме издржава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Супруга запослена, колика су њена примања месечна?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема податке. Реците ми, да ли имате нешто од непокретне имовине?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Без непокретне имовине, осуђивани сте, да ли је тако?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Осам пута према овом извештају. Реците ми, да ли сте све ове казне издржали?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И реците ми, овај неки поступак се води у Панчеву против Вас?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је неко кривично дело преваре.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: По приватној тужби, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има још неки поступак?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема, добро.

Са допуном да се води против њега кривични поступак пред Општинским судом у Панчеву због кривичног дела преваре из чл.208. став 4 у вези става 1 КЗ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете да се вратите. Бићете саслушани у својству оптужених. Ваша права у поступку су да нисте дужни да износите одбрану, нити да одговарате на постављена питања, односно можете се бранити ћутањем. Све што кажете може бити употребљено као доказ против Вас. Уколико у овој фази поступка одлучите да се браните ћутањем, суд ће прочитати оно што сте изјавили у истрази када се нисте бранили ћутањем. Онда ови оптужени који се бране са слободе, дужни су уредно да се одазивају позивима суда, да о свакој промени адресе свога пребивалишта или боравишта обавесте суд. У противном, ако дође до неких проблема, било с тим да се не одазивате уредно позивима суда или до неког намерног или смишљеног одуговлачења овог поступка, постоји мера, најтежа мера, а то је одређивање притвора, с обзиром да одговарате за једно тешко кривично дело, значи ових седам оптужених што се бране са слободе, да воде рачуна о томе, јер врло лако може да се деси да у овом поступку опет дођу, односно да буде одређен притвор против њих. Ваша права у поступку су да можете да износите чињенице и предлагшете доказе у своју одбрану, да пажљиво пратите ток главног претреса, постављате питања сведоцима и уопште да активно учествујете у овом поступку.

Оптужени поучени о својим правима и дужностима у кривичном поступку, у смислу чл.13., чл.89. и чл.318. ЗКП-а.

Главни претрес ПОЧИЊЕ читањем оптужнице Тужилаштва за ратне злочине, КТРЗ бр.7/07 од 28.11.2007. године, у 10 часова и 50 минута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Судија, опростите, додуше Ви сада у једном тренутку одлучите, ја могу ове процедуралне сметње неке да изнесем сада пре читања или после читања оптужнице. Мислим да је упутније пре читања оптужнице. Колико сам ја приметио, у публици се налазе неки оштећени који су саслушани овде у својству сведока и који ће бити саслушани, па због евентуалне, а сасвим извесне процедуралне сметње, ја молим ако су у публици, ја нисам проверавао, да Ви то проверите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За кога то Ви имате?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Рецимо Рендулић, сведок Рендулић, тога сам запазио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који Рендулић?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: А друге нисам, али већа је група, да ли су то пуномоћници оштећених њих привели, довели мимо наредбе Ваше или не, ја у то не улазим, да ли сте их Ви позвали или неко други, свеједно, они су били присутни у ходнику, претпостављам да су и у публици, па онда постоји сметња ако се касније саслушавају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, који Рендулић, име, презиме, да бисмо могли, овде има двеста сведока, не можемо.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Само је један Рендулић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Адам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Адам Рендулић, да ли је предложен овде као сведок?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Под бројем 92.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Колега, ја бих Вас молио да ми не помажете, касније ћете Ви. Ја не знам, ја нисам видео наредбу, ако је у наредби назначено, ја не знам ко их је довео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он није предложен као сведок, а да ли је саслушаван у истрази?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Саслушаван је у истрази, ако није предложен, ми ћемо га предложити, то је под један.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, онда то лице Адам Рендулић нека изађе, ако тамо седи у публици.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: И још остали сведоци оштећени који су саслушавани или ће бити предложени, јер је ту група, дакле, ја нисам писао наредбу, па не знам ко је њих позвао. И друга ствар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ја ћу онда генерално рећи, сви који су саслушани у истрази као сведоци или одбрана или неко други планира да их предлаже за сведоке, значи да не буду у публици, да изађу.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: То је под један, под два.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знају браниоци кога ће предлагати.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ви сте у представљању рекли и ја имам сада тек први пут част и задовољство да преко Вас упознам да је присутна ту и госпођа Наташа Кандић, моја уважена колегиница. Да ли би били љубазни да, немојте, да ја само завршим па ћете Ви рећи, ми смо савезници у овом поступку, ја немам никакав.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате Ви шта да комуницирате са другим странкама. Ви се обраћате мени.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Судија, Ви сте потпуно у праву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И реците шта сте имали да кажете.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Само ми се упало у реч, потпуно сте у праву, ја то управо хоћу Вама да помогнем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Дакле, пошто ми имамо намере да предложимо госпођу Наташу Кандић за сведока, ја бих молио да и она напусти ову судницу. Зашто? У списима већ имате први контакт мог брањеника, Деветака Љубана интервју је дат и био је са госпођом Наташом, имамо много што-шта у вези тога да је питамо у својству сведока и имамо намеру да је предложимо. На Вама је да одлучите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На околност шта је Ваш клијент причао са њом? Седите.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не шта је причао, него шта је захтевао и шта је она саветовала и тако даље, дакле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, седите.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ја овим не прејудицирам став већа, само упозоравам на сметње. Ми ћемо је свакако предложити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, суд ће то да одлучи, седите.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Хвала лепо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, тужиоче.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Трећи предлог ћу у петак, нећу сада.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА:

На основу чл.46. став 2 тач.3. у вези чл.3. и 4. ст.2. Закона о организацији и надлежности државних органа у поступку за ратне злочине, подижем

О П Т У Ж Н И Ц У

Против:

1. ЛЉУБАНА ДЕВЕТАКА,
2. МИЛАНА ДЕВЧИЋА,
3. МИЛАНА РАДОЈЧИЋА,
4. ЖЕЉКА КРЊАЈИЋА,
5. МИОДРАГА ДИМИТРИЈЕВИЋА,
6. ДАРКА ПЕРИЋА,
7. РАДОВАНА ВЛАЈКОВИЋА,
8. РАДИСАВА ЈОСИПОВИЋА,
9. ЈОВАНА ДИМИТРИЈЕВИЋА,
10. САСИ ШТОЈАНОВИЋА,
11. ДРАГАНА БАЧИЋА,
12. ЗОРАНА КОСИЈЕРА,
13. ПЕТРОНИЈА СТЕВАНОВИЋА и
14. АЛЕКСАНДРА НИКОЛАЈИДИСА,

са личним и другим подацима у списима суда.

Што су:

Окривљени:

Љубан Деветак, Милан Девчић, Милан Радојчић и Жељко Крљајић, као припадници локалне цивилно-војне власти;

Миодраг Димитријевић, Дарко Перић, Радован Влајковић и Радисав Јосиповић, као припадници територијалне одбране чије јединице су биле потчињене Другој пролетерској гардијској моторизованој бригади (2.ПГМБР) из састава тадашње ЈНА и

Петроније Стевановић, Александар Николајидис, Драган Бачић, Зоран Косијер, Јован Димитријевић и Саша Стојановић, као припадници добровољачке оружане групе, самозване «Душан Силни»

кршећи правила међународног права садржана у Четвртој Женевској конвенцији о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године, Допунском протоколу о заштити жртава немеђународних унутрашњих оружаних сукоба (Протокол II), уз наведену конвенцију, у току октобра и новембра месеца 1991. године, за време унутрашњег оружаног сукоба у СФРЈ, тада међународно признатој држави, измеђуу ЈНА и других оружаних група под њеном командом и контролом, са једне стране и са друге, организованих оружаних јединица Збора народне гарде (ЗНГ) и МУП-а Републике Хрватске, тада једне од федералних чланица СФРЈ, у наведено време на подручју и у насељу Ловас у Републици Хрватској, и то:

I

Окр. Љубан Деветак, Милан Девчић, Милан Радојчић и Жељко Крњајић

Противно заједничком чл.4. IV Женевске конвенције, чл.3. став 1 и 2 у вези чл.4. став 1 и 2 тачка а) у вези чл.2. став 1 Протокола II уз наведену конвенцију, саучествовали у извршењу напада без избора циља на насеље и цивилно становништво у њему, које није непосредно учествовало у оружаном сукобу и то тако што је првоокривљени Љубан Деветак почетком октобра месеца 1991. године у контактима са појединцима из руководства странке Српска народна обнова (СНО) организовао окупљање чланова и симпатизера ове странке и једног броја мештана села Ловас, међу којима су били и окривљени Милан Девчић, Милан Радојчић и Жељко Крњајић, те затим и формирање од овог састава добровољачке оружане групације ради њеног учешћа у нападу на насеље Ловас, иако су знали да у овом насељу нема хрватских оружаних снага које би пружиле отпор и браниле село, па након што се око шездесет ових добровољаца окупило у Новој Пазови и Шиду, где су од стране ТО опремљени пешадијским наоружањем и другом опремом, окривљени Љубан Деветак учествује и у њиховом упућивању у Товарник, одакле су заједно са припадницима ТО Товарник и милиције којима је командовао окривљени Жељко Крњајић, као јединствена оружана групација дана 09.10.1991. године у јутарњим сатима, извршили напад на село у ком нападу су учествовали и окривљени Милан Девчић, Милан Радојчић, Жељко Крњајић и још неколико, за сада неидентификованих мештана Ловаса, који су, познавајући прилазне терене и само место усмеравали кретање мањих група ове оружане групације, да би по уласку у село, у наредних неколико сати и у насталој хаотичној ситуацији, поједини њени припадници, без избора циља и без икаквог војног оправдања, неконтролисано и насумично отварају ватру из пушака, бацали бомбе

у дворишта, на куће, у подруме и друге просторије, поједине од затечених цивила убијали у кућама, подрумима и другим објектима, неке од њих изводили из кућа и убијали на улицама и другим местима, што је све за последицу имало уништење и оштећење једног броја цивилних стамбених и других објекара и смрт 21 цивилног лица, и то:

1. Мирка Гргића
2. Мате Адамовића
3. Данијела Бадањака
4. Цецилије Бадањак
5. Антуна Јовановића
6. Анке Јовановић
7. Катарине Павличевић
8. Јурај Пољака
9. Јосипа Краљевића
10. Алојзија Полића
11. Мате Кесера
12. Јосипа Пољака
13. Ивана Оструна
14. Драге Пејића
15. Мије Божића
16. Томе Сабљака
17. Вида Кризманића
18. Стипе Мађаревића
19. Паве Ђаковић
20. Стипе Пејића
21. Живана Антоловића.

II

окр: Љубан Деветак, Милан Девчић и Милан Радојчић

Противно заједничком члану 3. IV Женевске конвенције, члану 13. ст.2. и 1. у вези са чл. 4. ст.1. и 2. тач. а, е и х у вези чл. 2. ст.1. Протокола II уз наведену конвенцију,

одмах по заузимању Ловаса успоставили нову локалну власт цивилно-војног карактера, у којој је окр. Љубан Деветак заузео кључну позицију неформалног, али *de facto* цивилног команданта села и формалног директора Земљорадничке задруге са готово неограниченим овлашћењима, Милан Девчић је заузео положај командира милиције, а Милан Радојчић команданта Територијалне

одбране (ТО) Ловас, након чега у наредном периоду до прве половине новембра месеца 1991. године, на основу њихових (неформалних) наређења, а по критеријумима националне припадности и политичког одређења, несрпско, претежно становништво хрватске националности бива изложено понижавајућим, дискриминаторским мерама у виду обавеза да своје куће обележе белим тканинама, да носе беле крпе око рукава, да се одазову радној обавези за минималну накнаду и уз оружано присуство, ограниченог кретања увођењем полицијског часа, а затим у исто време, уместо да, као најодговорнији у новоуспостављеној локалној власти спроведу правилна и законита саслушања појединих мештана уколико је постојала разумна сумња да неки од њих крију ватрено наоружање или својим поступцима и понашањем угрожавају свеукупну безбедност, али и да спрече и истраже евентуално почињене злочине против цивилног становништва, они су појединцима из све три оружане групе – ТО-е, милиције и добровољачког састава самозваног „Душан Силни“ по сопственом нахођењу наређивали противзаконита привођења, затварања и саслушања појединих цивилних лица и при том њихово мучење и телесно повређивање, а окр.Љубан Деветак и убијање, или су их неспречавањем у томе подржавали и тиме подстрекавали и помагали, па су, тако и то :

а) окр. Љубан Деветак

подстрекавао поједине припаднике из састава оружане групе, самозване „Душан Силни“ да:

- убију одређена цивилна лица, те је тако од Александра Николајидиса захтевао да убије мештанку Снежану Кризманић (...“одведи, јеби и убиј“), што овај ипак није извршио, а у другом случају, на питање тројице припадника наведене оружане групе („Аждаје“, „Косте“ и „Николе“) шта да раде са приведеним Звонком Мартиновићем, одговорио је: ...“Оно што треба“, да би ово лице након тога заиста и било убијено од стране неидентификованих припадника ове оружане групе и сутрадан мртво пронађено у селу;

- склоне и прикрију претходно неколико приведених и претучених цивилних лица пре доласка нове војне команде, да би тог истог дана, 18.10. те године, сва ова лица - Ђуру Кризманића, Алојза Кризманића, Дарка Павлића, Жељка Павлића, Фрању Панцу, Марка Дамјановића, Андрију Девчића и Стипу Долачког убили неидентификовани припадници ове групе;

- туку, муче и телесно повређују поједина цивилна лица, тако што је дана 17.10. те године, организовао да се за један број припадника наведених оружаних групација прикаже аудио-видео снимак са митинга ХДЗ-а у Ловасу, након чега су у ноћи између 17/18.10. те године, сви

ови мештани, иначе већ противзаконито затворени и задржани у дворишном простору Земљорадничке задруге који су виђени на том снимку, прво пописани, а потом ујутро издвојени у простор машинске радионице и брутално пред њим претучени (Ивица Ђаковић, Иван Краљевић, Бошко Бођанац, Марин Мађаревић, Никола Бадањак, Златко Тома, Берислав Филић, Марко Филић, Жељко Сомборац, Мато Ходак, Томо Сабљак, Иван Сабљак, Марко Сабљак, Марко Видић, Лука Балић, Јосип Туркаљ, Мијо Шалај, Емануел Филић и др.) од већине оних који су гледали овај снимак, те то јутро, на истом месту прозивањем вршио разврставање затворених мештана на оне који ће бити упућени на рад у задружну радионицу и преостале који ће ићи у винограде да „беру грожђе“, а када је међу присутним цивилима приметио већ видно претученог Ђуку Лукетића, наредио је и њему и „Кости“ (из састава оружане групе „Душан Силни) да доведу и оца Петра и брата Анту Лукетића, па када су и они доведени, неколицина из ове исте оружане групе („Петроније“, „Коста“, „Марко“) пред њим су тукли и сурово физички злостављали сву тројицу Лукетића, које су потом, за сада неидентификовани припадници ове оружане групе одвели и истог дана у селу убили;

б) окр. Милан Девчић

Приликом противзаконитих привођења и саслушања појединих цивилних лица, ове тукао, телесно повређивао, претио ликвидацијом, иселењем, дозвољавао и подстицао појединце из наведених оружаних групација да пред њим туку и повређују ова лица, па је тако:

- Ђуру Антоловића, ударцем руке на којој се налазио неки чврст предмет поломио вилицу;
- Марка Грчанца, полицијском палицом ударао по глави, и потом га терао да лиже своју крв са стола;
- Ђуки Радочају претио да ће привести и његову мајку и да ће их обоје искасапити;
- од Марка Филића захтевао да се заједно са породицом исели из своје куће, без икаквог законског основа и стварног разлога;
- не спречавајући, дозволио појединцима из наведених оружаних групација да кундацима и ногама ударају Ђуру Филића, а кад су Фрању Панцу оборили на под и газили ногама, псовао му усташку мајку.

ц) окр. Милан Радојчић

Приликом противзаконитих привођења и саслушања појединих цивилних лица, тукао Антона Кризманића, тако што га је ударао ногом у леђа, затим, уместо да спречи, дозволио да у његовом присуству неколицина из наведених оружаних групација физички злостављају Ђуру Антоловића, а на дан одвођења цивила-мештана у минско поље, тражио добровољце који би ишли у оружану пратњу...“Хрвата, јер они знају где се налазе минска поља“,

па је овакво свеукупно понашање све тројице окривљених, поступци и нечињења, подстрекло и помогло, за сада неидентификованим припадницима наведених оружаних групација да у овом периоду под тим околностима на разним локацијама у селу убију укупно 27 лица, и то:

1. Дарка Павлића
2. Жељка Павлића
3. Антона Лукетића
4. Ђуку Лукетића
5. Петра Лукетића
6. Алојза Кризманића
7. Ђуру Кризманића
8. Андрију Девчића
9. Стипу Долачког
10. Марка Дамјановића
11. Фрању Панцу
12. Ивана Видића
13. Стјепана Лукетића

претходно противзаконито приведенних и након тога изведених из импровизованих затвора,

- те
14. Славицу Павошевић
 15. Јозефину Павошевић
 16. Марију Павошевић
 17. Ану Лемуновић
 18. Јосипа Рендулића
 19. Божу Видића
 20. Марину Балића
 21. Катарину Балић
 22. Рудолф Јонака
 23. Марију Фишер
 24. Зорана Кризманића
 25. Јосипа Јовановића
 26. Звонимира Мартиновића

27. Петра Рендулића,

у њиховим кућама или након извођења из кућа.

III

окр: Љубан Деветак, Милан Девчић, Милан Радојчић, Миодраг Димитријевић, Дарко Перић, Радован Влајковић, Радисав Јосиповић, Јован Димитријевић, Саша Стојановић, Драган Бачић и Зоран Косијер

Противно заједничком члану 3. и 28. IV Женевске конвенције, члану 13. ст. 1. и 2. у вези са чл. 4. ст. 1. и 2. тач. а, е, х, у вези чл. 2. ст.1. – Протокола II уз наведену конвенцију;

у периоду од 14. до 18.10.1991. године, и то окр. Љубан Деветак, Милан Девчић и Милан Радојчић, у својству највиших представника локалне власти, на више заједничких састанака са окр.Миодрагом Димитријевићем, који је у име Зонског штаба ТО Ваљево био постављен као координатор за борбена дејства за села Ловас, Чаковци и Опатовац, те вршио ову дужност у периоду од 10.-19.10.1991.године и непрекидно боравио у Ловасу од 14.-19.10. те године, овоме неистинито представили да део локалног цивилног становништва хрватске националности ноћним оружаним провокацијама и везом са хрватским паравојним формацијама у околини села угрожавају безбедност свих, као и ефикасно функционисање власти, због чега је потребно предузети оштрије мере, и тиме га подстрекли да самостално донесе и саучествује у доношењу противзаконитих наредби, јер уместо да провери лично, а по потреби и преко војних безбедносних органа веродостојност пружених му информација и оправданост предузимања предложених мера, што му је била дужност, и што би му омогућило да утврди да се према цивилном становништву и њиховој имовини свакодневно врше напади на начин и са последицама напред описаним, те да сходно томе предузме све мере за које је био овлашћен да то спречи, окр.Миодраг Димитријевић некритички и без провере прихвата као тачно све што му је речено и предложено, па тако:

- дана 15.10. те године, по одржаном састанку издаје „задње упозорење грађанима“ које је јавно плакатирано, претећи им мерама застрашивања, терора и одмазде у виду евакуације становништва, уништења друштвене и приватне имовине, суђења на ратном суду свим „сумњивим“ и ухваћеним припадницима „ушашких“ организација и њиховим јатацима,

- два дана касније – 17.10.1991. године, на преподневном састанку саучествује са окривљенима Љубаном Деветаком, Миланом Девчићем и Миланом Радојчићем у доношњу наређења и његовом јавном, уличном објављивању о обавези окупљања свих мушкараца старости од 18 до 65 година испред зграде Земљорадничке задруге, па када се око 70 мештана одазвало овом наређењу како би се наводно утврдило да ли неки од њих или од оних који су остали у селу учествују у ноћним оружаним провокацијама, део припадника оружане групе „Душан Силни“ и противдиверзантске чете из састава ТО Ваљево, тај дан пристиглих у Ловас по наредби окр. Димитријевића, прво су на улазу извршили појединачни претрес свих придошлих мештана, а затим их увели у, са свих страна ограђени простор земљорадничке задруге, наредивши им да сву ноћ морају непомично седети на дрвеним клупама, те пошто су их на тај начин противзаконито затворили, јер су их сву ноћ наоружани чували и појединце повремено на блажи начин – шамарима физички злостављали, у јутарњим сатима-18.10. те године, поједини припадници оружане групе „Душан Силни“ („Петроније“, „Аца Коњ“, „Никола“, „Марко“, „Боксер“ и др.) сурово су физички мучили и злостављали око двадесетак од укупног броја затворених цивилних лица, ударајући их кундацима, металним шипкама и електричним кабловима,

- истога дана-17.10. те године, после састанка у вечерњим сатима у истом саставу, на којем је био присутан и окр. Дарко Перић, заједнички доносе одлуку да наредног дана – 18.10. те године, крене у извиђање и претрес терена комбинована оружана група, састављена од припадника диверзантске чете из састава ТО Ваљево, оружане групе „Душан Силни“ и неколико мештана као водича, те да се при извршењу тог задатка поведу и користе као „живи штит“ тј. као обезбеђење од евентуалних напада хрватских паравојних снага претходну ноћ, противзаконито затворени и задржани мештани хрватске националности, иако су знали да је неке од тих локација неколико дана раније минирала инжињеријска јединица из састава 2.ПГМБР, коју одлуку су као наређење окр. Димитријевића извршили;

окр. Дарко Перић, резервни капетан I класе и командант противдиверзантског одреда ТО Ваљево, те резервни поручници, **окр. Радован Влајковић**, командир противдиверзантске чете и **окр. Радисав Јосиповић**, командир 1. вода и заменик командира исте чете из састава наведеног одреда,

и то тако што је окр. Дарко Перић, који је иначе присуствовао напред наведеном састанку код окр. Димитријевића, пренео добијено наређење својим подређенима, окр. Влајковићу и Јосиповићу, а када су ови изразили своје негодовање истичући да нису обучени за такву

акцију, окр. Перић је одлучно поновио наредбу која се мора извршити и при том је самовласно проширио захтевом да се, уколико вођени цивили евентуално залегну и почну да беже, на њих отвори ватра, па пошто су окривљени Радован Влајковић и Радисав Јосиповић ипак пристали да изврше ово наређење, иако су били свесни незаконитости и недопуштености издате наредбе и њеног извршења, као и могућих последица по живот и телесни интегритет већег броја лица, којег чињења и наведених последица су били свесни и припадници оружане групе «Душан Силни»,

окр. Јован Димитријевић, окр. Саша Стојановић, окр. Драган Бачић и окр. Зоран Косијер, који су се том приликом придружили овој оружаној пратњи заједно са Мијом Вукосављевићем и Слободаном Хрњачким зв. «Сајџија» (сада покојнима), и то без ичијег наређења, на основу сопствене одлуке сваког од њих појединачно, те пристајући на такве реално очекиване последице, дана 18.10.1991. године, око 10 часова, окривљени су формирали колону од око педесет затворених цивила, које су, уз оружану пратњу око четрдесетак припадника њихове чете, шест наведених припадника оружане групе «Душан Силни» и двојице мештана као водича, повели ка излазу из села у правцу производног погона „Борово“, којом приликом се оружана пратња до изласка из села кретала са стране, а цивили између њих, а после тога у обрнутом поретку, тј. цивили са стране, а оружана пратња у средини, након чега је успут неко из оружане пратње, за сада непознат, убио Бошка Бођанца, који више није могао да се креће, јер је претходне ноћи и тог јутра тешко претучен у дворишту задруге, да би по пристизању до једног поља детелине на излазу из села за које су посумњали да би могло бити минирано, окр. Радован Влајковић наредио да се вођени цивили построје у један ред, ухвате за руке и фронтално крећу, разгрћући детелину лево и десно, и да стану ако угледају мину, с тим што су се за све то време, сви из оружане пратње кретали иза и са стране, по сопственој процени на безбедном одстојању, али када је један од цивила, Иван Краљевић, претходно тешко претучен и повређен, пао преко једне од потезних мина, дошло је до истовременог активирања већег броја мина, након чега је у насталој хаотичној ситуацији један број припадника из оружане пратње на беспомоћне цивиле отворио пушчану паљбу, па је услед оба ова дејства смртно страдало двадесет вођених цивила, и то:

1. Маријан Марковић
2. Томислав Сабљак
3. Дарко Солаковић
4. Иван Палијан
5. Златко Пањик

6. Славко Кузмић
7. Иван Сабљак
8. Мијо Шалај
9. Иван Краљевић
10. Петар Бадањак
11. Златко Божић
12. Антун Пањик
13. Марко Видић
14. Лука Балић
15. Марко Сабљак
16. Мато Ходак
17. Никола Бадањак
18. Иван Цоњар
19. Славко Штрангаревић
20. Јосип Туркаљ

а дванаест их је задобило тешке и лаке телесне повреде, и то:

Стјепан Пеулић, Станислав Фрањковић, Иван Мујић, Златко Тома, Љубо Солаковић, Јосип Герстнер, Мато Краљевић, Јосип Сабљак, Емануел Филић, Милко Кесер, Милан Радмиловић и Марко Филић.

IV

окр: Петроније Стевановић и окр. Александар Николаидис

Противно одредбама заједничког члана 3. IV Женевске конвенције, чл. 13. ст. 2. у вези са чл. 4. ст. 1. и 2. тач. а), е), г) у вези чл. 2. ст.1. – Протокола II, уз наведену Конвенцију – и то:

као припадници добровољачке оружане групе, самозване „Душан Силни“, дана 10.10.1991.године, учествовали у нападу на насеље Ловас, при чему су насумице бацали бомбе на куће и у дворишта кућа, неконтролисано отварали ватру из пешадијског наоружања, цивилна лица изводили из њихових кућа и одводили их са собом, након чега су касније поједина од ових лица пронађена мртва, као Мато Адамовић, чијој су супруги и снаји том приликом одузели новац и златни накит у укупној вредности од око 10.000 тадашњих ДМ, потом у наредном периоду до половине новембра месеца те године, учествовали у бесправном привођењу, затварању и физичком злостављању појединих цивилних лица, да би њихова суровост у мучењу и злостављању противзаконито затворених цивила у ограђеном и затвореном дворишту Земљорадничке задруге, нарочито била испољена ујутру 18.10. те године, када су заједно са, за сада још увек

неидентификованим, такође припадницима ове оружане групе, поједина од ових цивилних лица немилосрдно тукли кундацима, металним шипкама и електричним кабловима, - Ивицу Ђаковића, Ивана Краљевића, Бошка Бођанца, Марина Мађаревића, Николу Бадањака, Златка Тому, Берислава Филића, Марка Филића, Жељка Сомборца и још многе друге, затим наредили једном од мештана да прикупи сав новац и драгоцености од свих затворених лица, којом приликом је нарочиту суровост и безобзирност испољио окр. Петроније Стевановић, тако што је ножем убадао један број ових лица по разним деловима тела – Перу, Анту и Ђуку Лукетића, Ивана Видића, Ивицу Ђаковића, Златка Тому, Бошка Бођанца и др., а Јосипу Туркаљу, кога је претходно тешко претукао, ножем секао дугу косу, повређујући тиме његово лично достојанство,

- чиме су извршили кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142. ст.1. КЗ СРЈ, у саизвршилаштву, у вези чл. 22. КЗ СРЈ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се на основу чл.297. став 1 ЗКП-а најпре позову да изнесу одбране оптужени Александар Николајидис, потом Петроније Стевановић, а потом ће испитивање оптужених тећи оним редом како су означени у оптужници.

Удаљују се из суднице сви остали оптужени, осим оптуженог Александра Николајидиса, који у своју одбрану износи:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За ове остале оптужене који се бране са слободе, значи за ово време док траје претрес, значи целе ове недеље, задњи дан је четвртак, долазићете ујутру у пола десет, па ћете после одлазити док не дођете на ред, да не бисте чекали ту по

ходницима и тако даље, док не дођете ви на ред за испитивање. Изволите.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Ја се извињавам, само једно питање, нисам разумео ово што сте рекли да не долазимо, када да долазимо?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, значи, свако јутро у 9,30 долазите на прозивку и онда, пошто Ви нисте, ако нисте на реду за испитивање, долазите опет сутра ујутру, док не будете на крају сви испитани, онда ћете сви морати остајати у судници, ови који су у притвору, биће вођени.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Хвала лепо.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Пре него се створе услови за наставак поступка, ја инсистирам да одлучите по мом предлогу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О ком предлогу?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да се из публике изведу, ја нисам сигуран да ли су изведени, а не знате ни Ви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми смо рекли, изашли су ови људи које смо рекли.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Нисам сигуран, проверите, ја само Вама верујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не могу ја сада да шаљем полицију.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ником другом овде не верујем, само Вама и већу, дакле да проверите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам видела да је неко изашао, а ми сада двеста сведока да проверавамо да ли је ту неко или није.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Па, верујте и мени мало, значи видео сам, не причам напамет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неко је изашао, ако је тај Адам Рендулић остао да седи, нека изађе.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: И други захтев за госпођу Наташу Кандић, дакле, ми озбиљан предлог имамо, није ово никаква фарса за сведока, према томе, молим Вас да одлучите.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Одбија се предлог браниоца оптуженог Љубана Деветка, адв. Здравка Крстића, да се удаљи из суднице пуномоћник оштећених Наташа Кандић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седите.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли то значи да сте одлучили и по мом предлогу да се саслуша у својству сведока?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можемо у овој фази одлучивати о том предлогу, да ли видите у којој смо фази поступка?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Управо због тога, ја због опреза то и предлажем ово, али Ви сте већ прејудицирали сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седите.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Хвала.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Поштована председнице, ја бих Вас замолио за, ако је то наравно могуће, имам неодложну обавезу у 14 часова у Окружном суду, па Вас молим да ме у том случају замењује колега Живковић Слободан, уз сагласност наравно и мога клијента, због чега ја бих морао да изађем најкасније у пола два, ако то није неки технички проблем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. За убудуће ове замене овако да вас неко замењује, да водите рачуна значи да вас мењају адвокати, да нису у колизији одбране.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: То сам управо хтео да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да нису у колизији одбране?

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Нису уопште у колизији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, значи да не бисмо имали неку компликацију када дође до тих, претрес ће прилично дуго да траје и ако неко је одсутан, нека га мења колега, с тим да тај клијент, тог колеге, нису одбране у колизији.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Убудуће ће колега и ја ћемо се мењати, ако буде било потребно. Хвала Вам најлепше.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Може само да се констатује да не би сваки час достављали та заменичка пуномоћја. Николајидис, можете да уђете у судницу, сви су отишли. Да ли сте разумели ову оптужницу, онај део који се односи на Вас?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, можете да причате, да изнесете своју одбрану, све што Ви сматрате да је битно, важно да кажете у вези овога, да се изјасните. Немојте много да се удаљавате од оптужнице, ја Вас нећу прекидати све док се будете држали овога што стоји у оптужници.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: У оптужници, ту се наводи, терети ме тужилац за неко неконтролисано пуцање и бацање бомби, у почетку оптужнице. Мислим, ја, нико ме није ни споменуо, нити је видео да сам ја то урадио, нити сам ја то урадио. Не знам одакле уопште то, за мене нико није ни рекао, нити је могао да каже да сам један метак испалио, а не да сам пуцао неконтролисано и да сам бацао бомбе, то не може да стоји никако. Даље стоји за ту Љубицу Адамовић. Ми смо у

ту кућу ушли силом прилика, јер нам је ту био рањен један наш добровољац и ушли смо унутра да би му се указала помоћ и одатле нико није извео, овај, што наводи, Мату Адамовића, нико га није извео, него је Славко Ступар тај, који је водио нашу јединицу. Он га је послао по помоћ, јер они су имали у кући ауто, али није им радио, јер смо хтели овог рањеног да вратимо назад за Товарник и Славко Ступар, ту има његова изјава, да га је он послао по помоћ и после смо га видели на путу мртвог. Значи, нигде није ни одвођен, ни затваран, само је послат по помоћ и има ко га је послао, значи, нема и каже да из те куће где смо Петроније и ја, да смо ја и Петроније узели тим власницима паре и неко злато. Та Љубица Адамовић је рекла да јој је паре узео неки војник, плав, коврџав, дебео, низак, који се зове Саша. Значи, ја нисам ни плав, ни низак, ни коврџав, нити Саша. Лепо га је описала, баш ко је узео, а ја се уопште не сећам да је Петроније улазио у ту кућу. Међутим, била су двојица, била су двојица, ја сам то још под истрагом дао адвокату слике да да истражном судији, који су узели паре и злато, само не зна се уопште о тој цифри, јер ја знам да је Радојчић после тога вршио неку истрагу тамо и да је питао и да је причао око неких 1.000, 2.000 марака, али да су та двојица ухваћени, када су отишли из Ловаса, када су ухваћени, да ли у Товарнику или у Шиду и да су, има исто изјаве, ја мислим да је Славко Ступар био са њима, јер један је био рањен, гелер је имао у врату и ишао је то да му вади и онда их војна полиција или наша или обична полиција ухватила и мислим одузели им то, тако да нема никакве везе са нама. Даље, то да је погинуло у нападу на Ловас двадесет лица, не знам ко је то, у нападу, нико не каже ко је учествовао у нападу, у нападу на село нисмо видели три мртва човека, људи су убијани после напада. И то из свих изјава, Хрвати не може да причају, они су то чули, јер су сутрадан или прекосутра скупљали те мртве и онда они због тога говоре, али они не знају у нападу, били су по подрумима, били су по кућама и они то не могу да тврде да су у нападу учествовали, овај, да су погинули у нападу, како на тим местима, по кућама и на тавану су налажени везани, па нису се бранили везани. Значи, то је убијено после напада, јер напад на село је трајао до четири, пет сати после тога, што говори Радојчић и Девчић и Крњајић, шта су радили ту ноћ и ко је радио ту ноћ, они су онда убијени. Значи, у току напада нема теорије да је убијено више од троје, четрово људи. Рецимо, у нашој улици је био само тај човек и после даље од центра сам видео једну жену када смо дошли, већ када је било ослобођено и нико више. Сви други исто то говоре. Значи, не постоји, то неком одговара вероватно да каже да је било у нападу, то урађено, међутим, никако тога није било. Даље за ту економију, за то повређивање тих лица, ја сам, ја уопште нисам био, ја сам дошао много касније, јер ја, када је то већ све трајало и када сам ушао на ту економију, они су већ седели, с десне стране су биле те

клубе, а једна група је стајала даље, а лево су гледали, има неке степенице, нека тераса, ту су стајали Љубан Деветак и ови руководиоци, тамо шта су били и Љубан Деветак ми је рекао да заштитим ове што су седели овде, јер те је одабрао, ти су му требали, немам појма за шта и рекао је, јер баш је пришао Петроније, баш је ту када сам ушао, једног је убоо, не знам та имена како се зову и он је рекао да не дам то да ради. Значи, ја даље нисам ни улазио, значи ту сам био неких пет, шест метара, уопште даље нисам улазио, а они су вођени горе, на спрат, значи лево у ту трпезарију и била је поред канцеларија. Они су вођени тамо и тамо су испитивани и одатле и бацани доле и пуштени доле, а ја горе нисам уопште улазио, нити сам се пењао. Друго, та тројица која се наводе, тај Бођанац, Бадањак и ово, они су одатле одведени у то минско поље и они су погинули. Мене ниједан од њих не спомиње, они прво нису ни дали изјаву. Ови који су давали изјаве, давали су и у Хрватској пред Међународним трибуналом, мене нико не спомиње, спомињу тог «Косту», «Аждају», «Николу», «Перу», мене ниједан не спомиње од њих, ја не знам одакле се уопште ту налазе. Мени је прво у захтеву за спровођење истраге је једно стављено на терет, да би ми се после шест месеци ставило друго, сасвим друго. Мене једино што спомињу тужиоци и истражни судија, што су постављали свима питања, да ли је Аца ово, да ли је Аца оно, али, добро, ја и то волим што постављају, нису добили одговоре. Сада да ли су се надали да ли ће да добију оно истину или да ли ће неко да ме терети, не знам, али углавном, овај, ниједног од њих нити сам пипнуо, нити сам ово, оно. И одатле, мене после Љубан Деветак што је одвојио тих тридесетак људи, рекао да је одведено и ми смо их водили тамо до команде, где их је прихватио тај Љуба Јелић, јер он је био командант територијалне одбране до 19., док није била смена војске, док није дошао пуковник Ковач, а не овај Радојчић. Радојчић је после тога и тамо су их предали и. Е ове су одвели, ми нисмо знали где. После пар сати смо чули да је на то минско поље и шта знам. И сада Пера суровији, а није суровији, мислим не видим разлику, шта значи суровије, шта није. Ако неко мучи или малтретира, јел то суровије, шта је он, јаче некога ударио или мање, ово, оно. Друго, што се спомиње да су избодени, и они сами ти што су, оштећени, они сами говоре да су гледали те исто оштећене, ко их је и како и на који начин повредио и ово, оно, а немам нож никакав у рукама, ја у животу нисам нож држао у рукама. Нека један дође само да каже да је нож видео у руке, ја ћу да кажем да сам ја све то урадио. И ту се, овај, нема теорије, ту се ставља да је из три пута погинуло седамдесет људи, људи су убијани сваки дан и после, после тог датума и идуће године и ово, оно, значи после тога, овај, ко да нису били злочини, што су убијани после новембра. Убијено је и онда људи, то сами изјављују, значи то није злочин. Убијали су их и ови који су се

после насељавали тамо и овај, то не значи никакав злочин и овај што сам хтео да кажем, те јединице «Душан Силни», то је јединица које се сада одричу сви, али се нису одрицали онда када су водили и ту је постојало две групе – ми који смо ишли са њима, који смо ослободили село и сутрадан та група која је дошла и углавном та група која је сутрадан дошла, они су то вршили, јер они су дошли на готово, они су чекали, били су спремљени, нас су послали да уђемо, па ако неко изгине, изгине, то их није интересовало и када су они сутрадан доведени, нико од нас више није ни обраћао пажњу, јер нисмо ни требали никоме и нико се из те групе ни не оптужује за ништа. Значи, ни мој командир, ни нико, за војску, рецимо, је био главни Димитријевић, он је оптужен, за мештане је био главни Деветак, он је оптужен, за милицију је био Девчић, он је оптужен, само се за добровољце командири група не оптужују за ништа, ти који су нас довели и тамо и овамо, Мирко Јовић, овај, лепо пише да је Мирко Јовић ту у сарадњи са Деветаком организовао све, али Мирка Јовића нема нигде. Он је био код истражног судије, испричао неку политичку наставу тамо и за и сада нико за нас не зна нико, сада су добровољци били злочинци, ово, оно, а по нама су дали име селу. Они су променили после чак и село и назвали га Душановац, па зашто ако смо то радили. Друго, ту се спомиње, ту и сами окривљени, мештани кажу да је било разних освета, ово, оно. Па то су имали они, нисам ја имао разлога да се неком светим тамо, нити сам знао ни ко је ни шта је, нити је могао неко нешто мени да учини пре тога, да би му се ја светио. Они су имали од Другог светског рата тамо проблеме, свађали су се и око фудбала и око школе и они су имали проблема. Значи, нико од нас нити је знао неко где станује, нити је знао имена, нити је имао против неког од њих ништа. То су они организовали, они су направили, они су се питали тамо све и ту, чак и војска, војска, то не може нико да схвати да је војска, то није као овде, војска се тамо није питала ништа, апсолутно ништа. Они су били, чували тамо стражу, ово, оно и то им је био задатак, ништа, не видим никакву улогу нису имали, камоли они нису знали ни за затворе, нису знали за ништа, нити је њих неко питао, нити су се код њих састанци одржавали. Тамо је била главна цивилна власт, не војна власт, ако је до тога дошло, онда нико не одговара ни за то бомбардовање које је уследило. Па, нисмо ми наредили, нисам ја говорио бомбардовање, нити сам знао за то. Ја сам тек, ми смо отишли спонтано смо дошли, спонтано, ја сам први пут у животу чуо за то село, то тек када сам ушао. Не ја, него 90%. Сто људи из педесет градова из Србије и спонтано се нађемо одједном испред Ловаса, мислим, смешно. Неко је уговорио и то бомбардовање и тај ко је бомбардовао, сада нико не зна ни ко је бомбардовао, ни колико граната, ништа, нико није оптужен за то, а Ловас то што је оштећено, он је бомбардован и пре нас, значи ми када смо ушли, ја сам видео куће, рецимо, које су

уништене, делимично уништене, ово, оно. Значи, то је било и пре нас и та црква и то што се спомиње, ја док сам био тамо, ја сам био негде до 05. новембра, то није било урађено, нити је нешто срушено, а то што причају запаљене куће, овај, куће нису биле паљене, то су, овај, то је где је бачена бомба и онда ту су биле нормално и жуте и поцрнеле и ово, оно и изгледа као запаљено, иначе, кућа као кућа да је изгорела, тога није било, бар за тај период док сам ја био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има још нешто?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, не знам, не знам, нема, нисам знао да ћу ја да дајем први одбрану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам Вашем адвокату рекла и не знам да ли Вам је она пренела, за Вас и Петронија?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Нисам знао, ја сам мислио да ће да иде редом и нисам уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да се вратимо на неки почетак Вашег одласка у то место Ловас. Како се то дешавало, ко је то организовао, где се све то дешавало? О томе сте причали 16. октобра 2007. године истражном судији на записнику?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, испричајте нам тај део, како је дошло до тога, одакле Ви крећете на тај Ловас, Ви војску нисте служили?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да. Па, овај, отац ми је био у Другом светском рату, партизан, нормално, није био немац и овај, онда ја сам мислио да треба неко из наше породице да оде, јер почео је рат, ово, оно и одлучио сам да идем ја, у касарну да се пријавим. Међутим, нису ме звали и онда сам чуо да иду, да шаљу добровољце и знао сам тог Горана из Панчева који је био у Српској народној обнови, мислим, није ме интересовала странка као странка. Да ме слао и преко друге странке бих исто ишао и он је, ја сам му рекао и он је рекао, јавићу ти када буде било и онда ми је јавио и ујутру сам дошао код њега и тамо је већ било њих пет, шест и одатле смо отишли за Пазову. Они су организовали неки превоз за Пазову у странку и тамо у странци је већ било педесетак људи и пристизали су још и онда су дошли Љубан Деветак и Мирко Јовић и ту су одржали неки мали говор, ово, оно и ту су нас, уствари, ту су нас и преварили одмах на почетку, рекли су да тамо има двеста, триста ових зенги и усташа, ово, оно у селу и да треба да се ослободи, како они малтретирају српски народ тамо и због тога смо ишли. Ја не верујем да би ишли да би ико ишта, шта ћу тамо, ја сам због кренуо, иначе, да сам знао да нема њих тамо, не бих никада кренуо. Не верујем да би ико ишао, мислим, због чега. И овај, рекли су, да ли би ишли да ослободимо, ми смо рекли да, и онда смо одатле пребачени, овај, за Шид. У Шид у неки објект, да ли је војни или, не знам, неки магацин. Ту су овима који нису имали униформе, дали су им неке униформе и затим смо пребачени за Товарник. У Товарнику нас је

чекао Славко Ступар испред команде те зграде коју су звали команда и рекао је, овај, да је он, ту су нам рекли да ће нам он бити командант и показао нам је кућу. Одвео нас је у једну кућу близу католичке цркве, ту нас сместио, нас двадесет, двадесет, до двадесетпет. Вратио нас назад, ту смо у команди добили наоружање, углавном ове аутоматске пушке. Мени су ту показали и како се пуца, ја то нисам, нисам никада пуцао, држао пушку. И овај, речено нам је да будемо ту у кући и да ће нам јавити када треба да се иде да се ослободи то село, значи, ни онда нисмо знали које је село и само једно вече је дошао Славко Ступар и рекао је, крећемо и кренули смо. Са камионима су нас возили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало станите ту где сте. У време тог Вашег боравка у Товарнику, да ли сте Ви имали контакт са неким, било војним лицем, било Љубаном Деветаком, ко је Вама давао неке инструкције на који начин да се изведе тај напад?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: То је имао само Славко Ступар, јер он је ишао на те састанке у команду и уопште за све је ишао само он тамо. Ми смо само у тој кући били и шетали смо по селу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли је Вама Славко Ступар рекао, са ким је контактирао и шта је тада речено, везано за напад, значи на који начин то да се оствари тај напад?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Имена није спомињао, само је говорио команда и само је рекао да ће прво војска да бомбардује и када, ја мислим од седам сати до седам и петнаест и када се заврши бомбардовање, да ми улазимо у село. Значи имена није спомињао ко командује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли је тада вама речено, на који начин ће тај напад, шта ће да се ради при нападу, на који начин ће то, шта ће да се дешава ако искрсну цивили, како да се оствари тај напад? Да ли вам је Славко Ступар давао неке инструкције?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Цивили нису спомињани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Цивили нису спомињани уопште, само су рекли да има триста, чак у Товарнику смо чули да нам је речено и петсто зенги, ово, оно наоружаних. Цивиле није нико ни спомињао, у никаквом смислу, мислим, ни шта са њима, ни како, ни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли вам је објашњавано тада у Товарнику, шта ћете Ви да радите, како ће тај напад да се врши, на који начин?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Само да ће да војска бомбардује, да је село пуно тих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То смо чули, војска бомбардује, а шта ви када улазите у село, шта треба да радите ви?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да се боримо против тих зенги, ништа више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Само да се боримо против зенги и ништа друго, да ослободимо село. Мислим, цивили нису спомињани у никаквом контексту, никако, ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је рекао Славко Ступар да треба да се пуца на све који се нађу на улици?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте рекли у истрази.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ступар је рекао да су обавештени Срби и да ће Срби да буду у подрумима, значи да ће да буду склоњени, а сви који су на улицама, да су то усташе и зенге, не цивили, значи сви који су напољу, да су то наши противници, значи не може да буде Србин никако, јер су они обавештени и они ће да буду у подрумима. Значи не постоји теорија да буду, да, кажем тамо, да убијете погрешног.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Срби су претходно обавештени да се склоне у подруме, а ови који се нађу на улици?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: То су наши противници, усташе, зенге, МУП-овци, шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли вам је речено, како и где, рецимо те бомбе, то сте добили тамо, где то, шта са тим да радите, где да бацате, како?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: То је, те бомбе и то, ту муницију, то је узимао колико је ко хтео, колико је ко могао да носи, те зоље, користио је како је ко хтео и човек који нас је водио. Ми смо пред село тек чули да улазимо из три правца, из три правца ће да се уђе у село и у свакој групи је био понеки мештанин који је ишао и који је водио ту групу и он је показивао хрватске куће и показивао је српске куће и показивао је где треба да се баца бомба и где не, овај, то је било, како да кажем, тај путоказ шта да се ради и ово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ту када сте били у Товарнику, да ли сте Ви виђали Љубана Деветака?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он са вама дошао до Товарника?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви њега виђате само у Пазови?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: У Пазови, да, и после у Ловасу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После у Ловасу, онај дан када сте причали да је дошао?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тих дана, значи Ви сте ту неких недељу дана, кажете?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Четири, пет дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Четири, пет дана, да ли Ви уопште виђате Љубана Деветака?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не виђате?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, кажете, подељене су, ко врши ту поделу те три групе и тако даље?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ту у Товарнику ми смо упознали неке из Чачка, неке из Краљева, ово, оно. Ми смо мислили да они сви, овај, па свако је имао свог командира, свака група и они су ишли на те састанке, у ту команду и они су се тамо договарали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, значи, испред Ваше групе ко иде?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Славко Ступар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта, које су то друге групе биле?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, били су из Чачка, били су, али већином било је мешано, не баш из једног места и ми смо те људе виђали тамо смештене по другим кућама, ово, оно и неке смо и упознали. Међутим, после смо видели, то вече када смо кренули, да је нас много мање него што је било тамо и онда нам је речено да они иду из других праваца. Међутим, још једна група није уопште ни кренула, него су остали и чекали да ми уђемо, да ослободимо Ловас, па су дошли сутрадан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, колико је било људи у тој Вашој групи?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: У нашој групи је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ступаревој групи?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Око 25, с тим када смо улазили у село, онда нас је још било нас је око тридесет, четрдесет, онда су нам додали још неке, овај, било је пар мештана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како Ви бивате пребачени до Ловаса, на који начин?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ишли смо један део камионима, а после смо ишли пешке путем и онда смо пешке ишли кроз њиве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чијим камионима?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Војним.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војним камионима. Да ли Вам се за тих неколико дана у Товарнику обраћа неко војно лице?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не, мени не, мислим, нисмо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Ступар причао да је ишао, да је контактирао са неким војним лицем?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Само у команду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У команду?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то команда војске, полиције, чега?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: То је мени била обична кућа, када сам узимао наоружање, тамо смо ишли и то су звали команда, ту су нас и довели испред.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је то, да ли је то код бензинске пумпе, код цркве, где, Ви сте, кажете, били код цркве, где је та команда?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Паралелно пре нас улица, не знам како да Вам објасним, мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Товарнику?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да, значи црква је иза.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То када вам Ступар саопштава да ви, да ће Срби бити сакривени по подрумима, а да ви, ови сви који се нађу на улици, да су вам то непријатељи, одакле то њему, ко је то њему рекао да ће тај договор тако бити?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Он је био пре нас у Товарнику, он је пар дана и био пре нас тамо, дошао је пре нас и тамо је, из те команде је све таква наређења и све информације оданде доносио. Та, мислим кућа коју су звали команда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је вама Ступар рекао, када будете бацали бомбе, где ћете да бацате те бомбе?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, о томе није било приче, нити је Ступар рекао да ми бацамо бомбе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, рекли сте, тамо сте дошли, наоружали сте се, понели бомбе, значи нормално не носите да би их?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Али није било приче о бацању бомбе, ово, оно, јер ту су, ту је 60-70% њих већ било на ратишту. Нас пар, мало нас није било и тек када смо ушли у село, онда су ти водичи, ти мештани Срби, онда су нам они говорили, овде баци у двориште, овде, овде и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, када сте били у Пазови, па је био Љубан Деветак, Мирко Јовић, да ли Љубан Деветак је било када спомињао на који начин ће тај напад тамо да се изврши, мислим на сам напад, на који начин, шта, како, бомбе, оружје, куће, да ли је он спомињао на који начин ће тај напад да се врши?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не, он је рекао само да тамо има двеста, триста зенги и да малтретирају Србе, да ли смо спремни да идемо да ослободимо, рекао је да има 70% Хрвата, 30% Срба, да ли смо спремни да идемо то да ослободимо и о нечијој војсци, овоме, ономе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О тим неким питањима самог напада како ће да се изврши?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са њим нисте причали?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците ми, кажете Ваша та група, 25, били мештани, који су то мештани били који су вас водили?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ја не могу сада тачно да се сетим, да ли је у нашој групи био Крњајић или Радојчић, ми смо њих све после по именима и упознали и тамо у селу, овај, и тог Воркапића и Девчића, ми смо њих тек после упознали у селу, ту је увече било њих, рецимо, ни у Товарнику нисам видео. Ми када смо кренули, то је био мрак, ишли смо целу ноћ и ујутру смо ушли и, тако да ту ја нисам запазио ниједног. Е после сутрадан, прекосутра, онда сам знао ко је Девчић, ко је Радојчић, ко је Крњајић, али нисам знао ко је тачно ишао са нама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, били сте, то ујутру креће, разданило се, видите се, да ли знате ко је вама тамо показивао које су хрватске куће? Кажете неки мештани су нам показивали?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На основу чега онда мислите да је Радојчић, Крњајић, да су били?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Зато што знам да су били, овај, да је у свакој групи било мештана, зато што нам је Ступар и рекао да иде са нама, није ни он знао распоред и ово и сваки мештанин је, у свакој групи ће бити понеки мештанин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и мештана има пуно, одакле Вама сазнање да су то Радојчић и Крњајић? Кажете, мислим да су они били у нашој групи, предводили?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Зато што смо после у селу смо се упознали и онда је било приче ко је с ким ишао, како, ово, оно, да су и они учествовали у нападу, да нису сви Срби из села учествовали у нападу, него њих десетак, ово, оно и само због тога, иначе, не могу да се сетим. Рецимо, можда је код нас био један или двоје, у оној групи можда је било троје, ја ни сада не знам колико је њих учествовало, али знам њих зато што су они ушли одмах у ту, како да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви сте код истражног судије у једном моменту на једном записнику рекли, Крњајића не могу уопште да се сетим по лику овако.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Овако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим то мало није онда, Ви кажете, мислим да су били Радојчић и Крњајић, да су нас предводили, па онда сте на неком записнику рекли, Крњајића не могу да се сетим, па како онда мислите да је он предводио ту Вашу групу?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: По именима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По именима?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су се они тамо довикивали када сте то били?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Из села, у селу сам ја сазнао та сва имена свих њих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, Николајидис, тај напад, кажете, почео је, у колико сати?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ујутру око пола осам, осам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пола осам, траје до колико сати?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Четири послеподне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До четири, значи то је осам сати?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сте Ви провели са неким људима. Реците ми, како се то дешава? За тих осам сати, шта радите ви, вас двадесетпет шта ради, објасните ми на који начин?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Нас двадесетпет и рекао сам још је било додато, придодато још је било људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вас двадесетпет и шта?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: То је била наша група, а када смо улазили у село, онда је придодато, било нас је више, око тридесет, четрдесет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, додато још петнаест чега, мештана, неких других?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Било је, не, било је, рецимо, тај што је погинуо, он је био из Чачка, он је био добровољац, њега сам упознао у Товарнику још. Значи било је и ових и ових.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, који су то мештани које Ви знате, а да су са Вама у групи?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: То не могу да тврдим за њих, ја кажем могу да претпоставим, јер то што Ви кажете осам сати смо ми били заједно, јесмо, али, овај, пола групе је ишло са једне стране улице, пола са друге и у размацама и није ту било неког дружења, причања и упознавања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, то је, кажете, тридесет, четрдесет, двадесет са једне стране улице, двадесет са друге?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Отприлике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта они раде?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ништа, ишли смо редом, једни с једне стране, ми с друге, ми смо гледали ону страну, они ову и ту одмах после треће, четврте куће, нам је био овај погођен, тај Ђорђевић из Чачка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То кажете гледали, да ли сте долазили, улазили у те куће, испред дворишта, звали људе да изађу?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Само у ту кућу, ја сам ушао само у ту кућу да унесемо тог Ђорђевића и ни у једну другу више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте радили тих осам сати?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ишли смо улицом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ишли улицом? Да ли долазите до неке куће, да ли питате има ли кога да изађе?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Викали су појединци, да ли има некога, да ли нема, бацали су преко капије, преко зидова бомбе, ту смо се онда задржавали, чекали да видимо да ли ће да одговори и на пар, на два, три места је пуцано на нас. Ту је узвраћено с ватром, али нико није од наших, једино то на почетку, није страдао, нити је било, нити се видело одакле ко пуца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То када је страдао тај Ђорђевић?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видим овде у списима предмета не знате му ни име?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не, само Ђорђевић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има Радивој Ђорђевић се помиње у неким потврдама.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не знам уопште, тако смо га звали тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је он страдао, на који начин?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Он је ишао с преке стране од мене, овај и пао је поред Петронија и још се мрдао и ја сам Петронију рекао да га повуче, да га склони, били су неки блокови и неки шљунак. Међутим, Петроније није смео и онда сам ја прешао преко и повукао гаи не знам још неко ми је помогао и однели смо га иза тих блокова, одвукли смо га и он је био жив и онда је Ступар рекао, хајде да уђемо ту у кућу да видимо да ли има неко ауто да га вратимо назад, јер још је био жив. И онда смо ушли у ту кућу, није било никога, али чуло се у подруму да некога има.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, него реците ми, како је страдао, да ли сте Ви видели ко је пуцао, одакле је пуцао?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: То је, овај, пуцано са наше стране, значи, он је био са наше стране, као неки воћњак, углавном, нисмо видели никога, није се видео нико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта значи са наше стране, те стране којом сте се Ви кретали?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да, ја сам ишао са леве стране, он је био с десне. Значи из тог правца, али нисмо видели ниједну особу, уопште нисмо видели одакле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли је то био једини отпор који сте имали у селу?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Било је ту где смо ми ушли, било је можда на још једном, два места, али исто тако неки рафал да не видите одакле, ни ко је пуцао, ни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми ово, помињали сте у истрази, бацање тих бомби?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте да сте Ви негде бацили једну бомбу?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ја сам бацио ту једну бомбу, е то ми је рекао, стајали смо иза неког комбајна и била је нека чистина, не знам, двадесетак метара, требало је да се пређе преко и тај је рекао мештанин, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који тај?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, неки мештанин, не знам, не знам који, не могу сада да кажем да је овај, да је онај, стварно не могу, не знам који.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате ко је то, после сте били тамо, месец дана провели у Ловасу?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Али ту успут, ја ту успут нисам знао, рецимо, дечке из Панчева.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, добро, нисте знали у том моменту, да ли знате после тога, тог човека?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уопште не знате ко је?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не. Ја Вам кажем, ја нисам знао да је човек из Панчева, кога познајем, да је остао на улазу и да није уопште ушао са нама у село, ја знам да је кренуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је било тих мештана Ловашчана који то Вама говоре где је која хрватска кућа и тако даље?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ја мислим да су са нама били двојица, један да је био онако пунији, колико се сећам и у униформи и ово и оно. То се све после пресвукло, сви су променили униформе, неко маскирне, неко овакве, неко онакве, овај, тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Један је био пунији?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А овај други?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не могу, не могу, мислим, не бих знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, објасните ми онда, ово када кажете, мислим да су са нама били Крњајић и Радојчић, појасните то, на основу чега Ви то мислите?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, зато што, зато што сам, овај, та имена тамо упамтио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Више пута је понављао и у истрази је речено, мислим да су нас водили Радојчић и Крњајић и данас сте то споменули, па ја хоћу да појасним, с обзиром да Ви сада овако не знате, не сећате се.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, ја не знам, али не верујем да сам игде тврдио да су они били, ја мислим, кажем, мислим, уосталом, могу они да кажу, ја мислим да су они, не знам зашто, кажем, после

смо се ту и именима и упознали и ово, оно и онда ми је он, он ми је и то је деловало некако од њих те грађе, тог једног.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Којег?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, то што сам рекао пунији као.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате неког Зорана Тепавца, мештанин Ловаса?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, знам, мислим да ли бих га ја препознао, били је њих више, и Тепавца и Зораје и тих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате за Милена Воркапића, званог «Трнда»?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су та лица била са Вама?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Они знам да су учествовали, сада са које стране, овај, то не могу да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, то кретање кроз ту, да ли сте Ви то ишли само том једном улицом, како се то, или сте ишли попречним улицама?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не, ми смо само том улицом ишли и дошли смо до центра и у центру су стигли са других страна друга група. Онда сам, ја сам први пут ту видео ту групу, нисам знао да та група је од неког Тита, ја нисам знао, њих нисам видео ни у Товарнику и са треће стране трећа, ту смо се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која је то трећа група?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, из три правца се ушло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То знам из три правца, али која је трећа група, ко је био у трећој групи?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Исто неки добровољци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био вођа групе?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, овде постоји нека мапа Ловаса, па да ли можете Ви, пошто сте тамо провели месец дана, да евентуално покажете којом улицом сте ишли? Хоћете да покушате. Овде ће бити означени значи објекти који су у центру, а Ви да лоцирате улицу којом сет се Ви кретали. Молим на документ камеру, режија документ камера ако може да се укључи. Ништа, даћемо оптуженом да погледа ову мапу, да приђе овде пулту, пошто овде ови монитори само раде када нису суђења, када су суђења, не раде, то се најчешће тако дешава. Ево овако, ово је ова главна улица где је задруга, школа, Дом културе, центар. Е сада, с обзиром да претпостављам када сте тек ушли у Ловас, нисте знали где је шта, али Ви месец дана тамо проводите, не знам можда и дуже, ја сам схватила до 05. новембра да сте били.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Мање, 25 дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви можете да лоцирате одакле Ви долазите, којом улицом се крећете?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ја знам само када смо ушли на улаз, да је био неки млин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево овде има нека улица Млинска.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не знам улицу, него на почетку где има млин са десне стране, јер ту су, јер смо ту на улазу један ауто погодили са зољом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли можете да лоцирате, с обзиром да сада знате где је ова, да кажем, главна улица, у то време се звала Лоле Рибара, сада има други назив, да ли је то било у овој паралелној улици или у овој или у некој улици другој?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ја мислим одавде, нисам сигуран, али мислим, зато што смо ту и становали и знам ову улицу, ту сам наишао и углавном ту сам се кретао, највише и зато мислим да је одатле. Углавном знам да је био тај као млин, висока зграда као кула, на самом улазу у село.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То када кажете одатле, то у транскрипту ништа не значи. Ова улица овде коју показујемо то је Лоле Рибара улица.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, мислим да је Лоле и да смо ушли одатле из Лоле Рибара, ако је на почетку та кула.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знам ја ништа нисам рекла да је на почетку, то Ви знате. Да ли у тој улици куда сте Ви улазили, да ли је био и тај Дом културе и ова кућа?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ја сам те куће после тек запазио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Знам да смо дошли у центар и после.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте право из те улице, ударате на центар?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не могу то да тврдим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, значи нисте?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не могу, мени је та улица после остала у сећању скроз, ја сада могу и да нацртам сваку кућу тамо и ово, оно, али где смо ушли, не знам. Знам само да је на почетку улице био тај, та кула са десне стране, да је то био неки млин, тога се сећам, а како се звала улица и ово, оно, да ли зато што смо ту највише били у тој улици, па ми је остала оно у сећању, па мислим да смо ушли одатле, мислим не могу да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ови други, ова друга група, кажете, нека Титова група који су одмах отишли?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, видите, ако смо ми ушли одатле, они су одавде, тако да смо се сви срели у центру.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, овде има три, једна главна улица, две паралелне. Ко иде овим попречним улицама?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: То, не знам, јер ми нисмо ишли. Ја знам да смо ишли овде, право том улицом, да нисмо негде

скретали. Нема разлога да не кажем да смо ишли, али ја мислим да смо само право и да нисмо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И дошли у центар право?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, кажете, неко лице креће са аутом, вратите се назад, кажете, ту код млина, негде неко ауто?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, то је када је почело бомбардовање, овај, из села је кренуло, брзо је излетело једно ауто путем, ми смо били поред пута, само у кукурузу и морао је да прође поред нас и онда је Славко Ступар рекао тројници да стану са пушкама и да га гађају. Међутим, они су га промашили и ауто је прошао и буквално је могао да оде, мислим нисмо могли ми да трчимо за њим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који ауто рекосте?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ја мислим да је «Голф» беле боје, мислим, међутим, они су стали онако после сто метара и вратили се у рикверц и почели да пуцају и да псују матер четничку и онда је рекао једном Малом, тако смо га звали, да гађа с зољом, он је гађао с зољом, погодио их и то је било све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само псовао мајку?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: И пуцао је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пуцао је у Вашем правцу, да ли је тако?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да, вероватно је мислио да има мање ту, да нема, не знам, мислим да се врати тако назад, а већ је био или је био блесав.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се даље дешава?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Мислите ту на улазу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, даље идете, осам сати је трајао напад, објасните ми, шта се дешава за тих осам сати?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, кажем, ишли смо, овај, полако од куће до куће, поготово тај када нам је погинуо, стајали смо, онда ту оде, баци бомбу у двориште, онде, онде, чекај да видиш да ли ће да одговори неко, да ли ће се јавити. Међутим, нигде нико није, ми смо мислили да ће да одговори, да ће да се брани, мислим, рачунали смо да има тамо те њихове војске, ово, оно. Међутим ништа и тако смо ишли полако све док нисмо дошли до центра и ништа се није дешавало. Ја кажем, могли смо да уђемо лепо колима, уопште да не улазимо кроз кукурузе, да не идемо негде кроз њиве, могли смо да седнемо у ауто и да уђемо у центар путем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто нисте тако, ко вама рече да је ту пуно усташа, ко Вам је то први саопштио?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, још у Пазови су нам рекли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Деветак и ови.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли је бацио Петроније неку бомбу?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је бацио у неки подрум?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, не знам за подрум, овај, ја знам да је бацио преко капије, преко ограде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У истрази сте причали?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: У један подрум, ближе центру.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У један подрум, кућа ближе центру.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Али тада није било никога, викао је тамо, шта ја знам, нико се није ни јавио и он је то више блесаво, како да кажем, напамет бацио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, Ви сте исто нешто покушавали да баците бомбу, бацили бомбу, чија је то кућа била?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не знам, он је рекао да је то неки функционер ХДЗ-а и да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам је то рекао?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, тај водич.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога не знате иначе?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Кога, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни како изгледа, ни како се зове?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да, да је ту неки функционер ХДЗ-а, да су ту, мислим они су то правили много да је страшно, ово, оно, да су много опасни људи, да ту може да буде и гнездо и да су ту стационарани и сада кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где се налази та кућа?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Верујте, ја њу ни после нисам видео, не бих је ни после препознао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта се дешава?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: И ту је рекао, хајде ко ће, ту смо се дуго и задржали иза тог комбајна, нико није смео да претрчи ту и он каже не можемо да идемо даље док не прођемо ту кућу, као можда је пуна кућа, ово, оно. Јој, рекох, хајде ја ћу и ја сам претрчао, међутим горе на спрат. Ја сам први пут у животу бомбу, никада је нисам имао у рукама и бацио сам и промашио сам прозор и она се ударила у зид и вратила се према мени. Ја нисам знао шта да радим, ја сам легао и она је експлодирала поред мене, није ме погодило ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је неко бацио зољу тамо?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не, после тога ништа, ни ово, ни оно, идемо даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је радио овај Мали што је бацао зољу, где је он то бацао?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Он је, кажем, тај ауто погодио и после исто једну кућу. За њега су рекли да је, да ли секретар ХДЗ-а или тако нешто и он је гађао у онај мали прозор као поткровље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте рекли у истрази да је тај Мали гађао ту кућу зољом?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не ту, другу кућу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Коју другу?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Другу, кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Коју?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Неког секретара ХДЗ је погодио мали прозор, овај у поткровљу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је та кућа коју сте Ви гађали?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, исто неки из ХДЗ, немам појма шта је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знали Мали гађао зољом кућу секретара ХДЗ-а? Рекоше ли како се зове тај?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па и да је рекао, нама то ништа не би значило, мога је да ми каже шта хоће, име, шта мени значи име.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је неко страдао, оно када је Петроније бацио у подрум, да ли је ту неко страдао?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Није се чуло ништа, овај, ни јауци, ни ово, оно, мислим није се чуло ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је неко страдао уопште за тих осам сати на Вашем правцу?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Само тај што га је послао Славко Ступар, он, њега смо на путу видели мртвог и када смо дошли у центар, с преке стране улице, значи пре те економије, са леве стране је лежала једна жена, убијена на улици. То је било све што је од мртвих људи и тај наш Ђорђевић и нико други, све друго је измишљено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, имате, помињете ту неку жену, ближе центру?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да, преко центра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И тог Вашег добровољца Ђорђевића?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: И тог што је из куће Љубице Адамовић, што га је Ступар послао по помоћ, нико више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, тај што је «Голфом» излазио из села, шта би са њим?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Добро, они су, сигурно су страдали, ја не знам колико је њих било, да ли је био један или двоје, троје или пун ауто, не знам, али они су сигурно страдали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тај ауто погођен?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зољом?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли је неко пуцао у неке људе, тада за време напада, за време, за тих осам сати колико траје напад?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Пуцано је ту у тај вођњак, нисмо видели ко је погодио овог Ђорђевића и после су пуцали ови када каже то је хрватска кућа, пуцали су тако у зидове и ово, оно, а иначе у људе не, јер нисмо ни видели људе. Вероватно је зато и бомбардовано да би се они склонили и да би могли ми да уђемо унутра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, када сте били у Товарнику, да ли је било неко лице, Ви сте га и помињали у истрази, неки «Лисац»?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се дешава, ко је то, о чему се ту ради?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ја њега нисам знао, мислим у Товарнику, него када смо ишли ту ноћ, овај, негде пред село, а ми смо стигли у село још је мрак био, тих напред што су ишли, ја сам био назад, каже, побегао нам водич, ко је водич, Хрват. Како је он побегао? Ту испред села, каже, побегао. А ја кажем, како може да побегне, зашто нисте пуцали? Како би пуцали, каже, чуло би се у село. Знам, рекох овако када уђе, овај, пријавиће исто, рекох.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте само мало, одакле Ви то лице поведосте?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не знам, они су га повели, ови из Товарника. Ја сам то тек чуо да имамо тог Хрвата, да је то Хрват и да је водич, па су рекли да је побегао испред села.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта рекоше, да ли је он пошао ту да вас предводи или на силу вођен или како?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ја тог момента нисам знао. После у село када смо дошли, ја сам питао то, како може да вам побегне, зашто га нисте убили, па чула би се пуцњава. Па пуцало се свугде, чуло се дан и ноћ, свугде пуцњава, из Товарника и овамо, ко би помислио да је то. Међутим, они су, то је намерно пуштен, јер прво није ни требао да иде, имали смо Србе те, значи, шта ће тај «Лисац», него намерно је био пуштен, моја претпоставка и после тих неких тамо разговора, намерно је био пуштен да јави овима који су били од тих хрватских снага, да би побегли, ово, оно и они су, ми када смо ушли нисмо их нашли, после ту неке претраге када су вршили, видело се да су били околу села, ово, оно, значи он је ушао унутра и јавио им и ја сам чак једном приликом питао Љубана Деветака за то, каже, шта хоћеш, овај, имали сте једног погинулог, да није тај пуштен, као колико би тек онда било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да се уплаше ови па да побегну који би евентуално пружали отпор?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, кажете у Товарнику Љубана Деветака, нисте га уопште видели?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви били смештени заједно са Петронијем?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ту, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Петроније Стевановић у својој одбрани тврди да је Љубан Деветак ту био.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Лаже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он чак тврди да је ту вама саопштавао и да одете да се што више наоружате, да купите што више оружја?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Госпођо председавајућа, Петроније Стевановић не знам колико је био у Ловасу, а камоли шта друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он помиње да је ту дошао Вама Петроније и каже да је Љубан дошао и рекао, идемо, идем сада на неки договор код овога пуковника да се баци нека граната?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Уопште немам намеру и разлога да браним Љубана Деветака, не видим што би да је дошао, али није, Љубана Деветака у Товарнику нисам видео, у нашу кућу није долазио сигурно, чак није долазио нико ни из те команде и ту, ми смо ту шетали по селу, ту није било мислим никог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми да ли је било, Ви сте то у истрази нешто помињали, али није баш појашњено, да је Љубан Деветак неком обећавао паре, не Вама, али да сте чули да је неком обећавао?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Овај, то су биле тамо приче. Љубан Деветак је нама рекао у Пазови, никоме није обећао паре, типа плате, шта ти ја знам или неке награде, рекао је, оно што нађете, то је ваше.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта то значи?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: У преводу ја сам схватио оно што, како да кажем, украдете, отмете, мислим, ја сам тако схватио, можда он тако није мислио, шта нађете, како, идем улицом и нађем, мислим, где да нађем. Е после тамо по селу је било приче, ово, оно, јер је, овај, та друга група која је дошла, они су, то је већ била уходана екипа, они су негде били већ и раније заједно и ту је био договор да они дођу, њих је чекало све одмах готово, ново наоружање и све живо. Они су одмах били с Љубаном, одмах уз њега, као да су се знали сто година, са њим су били и онда више нико није постојао. Они су били, што их сада пљује, ја не знам зашто их пљује, када су га држали тамо, били су му сенка, нон-стоп су били са њим, значи нераздвојни, тај «Коста», тај «Аждаја», они се нису одвајали од њега, значи није мрдао нигде без њих, сада су луди, сада су блесави.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су били послушни према њему?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да, без њих није мрдао нигде, не знам зашто му сада не ваљају, мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, у вези ове ситуације у тој кући Љубице Адамовић, на који начин је дошло до тог узимања новца?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: То су била, неко каже два брата, ја сам мислио да су другови, њих сам упознао у Товарнику, они су с нама ту и ушли и тамо су били у Товарнику и овај, међутим, они су били раније, они су из Пријепоља и овај, колико сам ја чуо и схватио из њихове приче, овај, да су они тамо и основали огранак Српске народне обнове и ту смо ми стајали и овог смо унели и та Љубица Адамовић рекла је, овај, рекла да им не ради ауто и онда је неко изашао и проверио и стварно им није радио ауто. Зато је Ступар овог и послао по помоћ, а овај, и онда је она рекла да је она нека медицинска сестра и да може да проба она да му помогне и ми смо ушли у собу и стварно раскопчали га, ово, оно, она је стварно жена хтела. Међутим, он је у том моменту умро и ето мртав је и сада ја сам ту стао, мислим, први пут ми се то десило у животу да тако неко, знао сам га два дана, сада ту погинуо, овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ја Вас питам, на који начин је тај новац узет?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Тај Вита, ја знам један Вита да се зове, он их је питао да ли имате паре или злато и једна је жена извадила и дала је, али ја, колико сам ја видео, то је било у руци, триста, четиристо марака и нешто динара и тако једну шаку злата. И после тога, овај, друга је, Славко Ступар је питао, да ли имате оружје у кући, они су рекли не, ако нађемо било шта, каже, убићемо вас. Не, немамо и неко је отворио регал и у регалу је била пушка, нека ловачка за коју су се свађали месец дана после ко ће да је узме. За сада и нема доказа нигде да је оружје одузето, јер све су узимали и продавали. И шта је ово, каже ловачка пушка. Мислим била је стварно лепа пушка и то је Славко Ступар узео ту пушку. После је једна жена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тај новац, шта се дешава?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: То је тај плави, тај Вита, он је узео. И после је једна жена извадила сама, да ли од страха, они су се уплашили, ту је било двоје мале деце, ова друга жена уопште није, овај, нико јој није рекао, она је извадила, скинула ципелу и извадила исто злато и дала му.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта, уплашила се?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, сигурно, ко се не би уплашио, двоје деце, нас пет, шест унутра, сви са оружјем, овај, мислим, нормално да се уплашила, онда деца, сигурно се уплашила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Та жена тврди у свом исказу да је «Голфом» који је иначе њен ауто, да сте одвели њеног свекра Мату Адамовића?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не, тај «Голф» није могао, уопште не знам да ли је «Голф», тај ауто није могао да се покрене у дворишту и пробали су њих неколико, нико није могао уопште да га покрене. И друго, где би га водили ми са нама, када тек смо ушли, нисмо ни на пола села, где ко да га води, где. Друго је то било касније када су били ти напаљени за, а где да га водимо, мислим ко да га води, то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је њега Ступар намерно послао на улицу?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, знате како да Вам кажем, овај, ми смо знали да иду са друге стране наши, значи послати некога, по мени јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да би био убијен?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, вероватно, јер рећи неком у том моменту да изађе да трчи на супротну страну, овај, то је исто као да сте га убили.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Судија, ми имамо примедбу на ова питања, доста сугестивна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, то је све оптужени у истрази причао.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Па, предочите му, немојте Ви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он јесте говорио да је тог човека, свекра те жене, Ступар намерно послао на улицу да би тај човек био убијен. Према томе, то ништа ја не измишљам, тако сте у истрази причали.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да, да, знам, знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сада нешто другачије?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не, не, нисам ја другачије ни рекао. Ви сте ми само рекли на почетку да кажем скраћено шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам ја рекла скраћено, рекла сам да се држите оптужнице и да појашњавате ове делове који се Вама стављају на терет.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Нас су преварили и ми смо преварени, искоришћени и преварени. Ја, не ја, ја тврдим 90% нас је знало да ће то да буде, не би било тамо уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, шта се даље дешава, ко је ту сада главни у селу, ко стиже, шта се дешава, да ли се формира нека власт, шта је био Љубан Деветак, шта су били ови други?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, после пар, кажем не знам, четири, пет сати је било када смо ми ту дошли у центар, ово, оно, ту су изашли ти мештани неки, изнели су нешто, да ли пиће, храну, нешто тако, правили неку прославу тамо и касније је дошао Љубан Деветак, негде пред мрак. И Ступар је са њим тамо разговарао и рекао нам је, одвео нас је у једну кућу, ту има на тој мапи и рекао је Ступар и рекао је, Деветак је рекао да овде будемо, да се овде сместимо и нема вечерас излажења и да се одморимо. И то је било то за то вече и нисмо ишли. Е ту смо отишли једино што Петроније није, Петроније је

остао тамо да би сутрадан сазнали да је пришао полицији, полицији и више са нама уопште није био ту. Међутим, после извесног времена и они су га, како да кажем, отерали, мислим нико није хтео са њим тамо да буде и ја стварно не знам, не видим одакле мене везује са Петронијем. Ја Петронија, Петроније у Товарник, ја га знам из Панчева, мислим ни у Панчеву се нисам дружио, у Товарнику ми се због неких ствари згадио. После тога није хтео да помогне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Маните се Петронија, идемо сада, кажете, ту ноћ они вас послали, шта се дешава, рекли сте једног момента да је те ноћи, да су побијени ови људи за које у оптужници рецимо пише да су у нападу убијени?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Знате како, сутрадан је, овај, сутрадан смо изишли и сутрадан смо шетали, по улицама ја видим да то нико не прича, то је један човек рекао који су после потврдили, овај, ови што су скупљали лешеве, јер лешеве су скупљани пар пута, значи није могао тај Хрват из подрума, није могао нико да каже, када сви који смо дошли тамо, нико није видео мртве, одједном сутра, као што Љубан Деветак каже, дошао је увече, тек сутрадан око подне видео је преко двадесет лешева по улицама. То по улицама нико није рекао, није могао да види нико, јер то није било тако. На улицама, ја кажем ово што смо ми видели и још сам чуо да је један, двоје погинуо, то нема теорије, то је, то све што је побијено, то је било побијено ноћу или сутрадан. И то су људи, то су те освете што исто наводи и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли сте чули од гранатирања ЈНА да ли је неко страдао?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, знате шта, ја нисам, овај, ја колико сам видео, чуо, то је испаљено неких шест, седам граната, три су експлодирале, ја сам само видео да је једна погодила улаз од села. Е после сам видео, овде спомињу неку кућу, не знам, то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Откуд Ви знате да ови људи су страдали тек током ноћи, да ли сте Ви сутрадан видели та тела или откуд Вама сазнање да су те ноћи ови неки мештани убијали ове друге?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, у току напада, нису погинули и нису погинули на начин као што каже да су били по улицама, јер да су били по улицама, ми би видели и сви ови који су учествовали у нападу и добровољци и мештани и ови окривљени што су, сви би, видели би, ако он који није учествовао видео, како то ми нисмо видели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, то бацају се бомбе у подрум, Ви после не знате епилог те бачене бомбе у подрум.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да, али, овај, ви сте сутрадан тамо, прекосутра, и онда тек видите шта се тамо ради и шта се радило, чујете приче и ово, оно. Онда су враћали те дугове, све оно због тога што су морали да беже из села због тог што им је неко дирао маму,

због тога што га је неко шутнуо када је играо фудбал када је био мали, због тог што је овај звао овог усташа, овај овог четник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте то сутрадан чули, какве су то приче биле?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: То исто Крњајић каже, овај, ја не знам шта се ту ноћ дешавало, значи зна да се нешто дешавало, то и Радојчић каже за те неке, овај, ноћне посете и ово, оно, а то су могли да раде само мештани, то полицијски час је уведен, јесте уведен, али за њих то није важило, како може да буде уведен полицијски час када они имају састанке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви чули да је неко од њих некога убио те ноћи?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, знате шта, нисам чуо, али, овај, сутрадан је Љубан Деветак послао Петронија да скупљају те лешеве и они су скупили у два трактора са неким Хрватима и прошли су по селу, значи, овај, ишли су директно, овај. Ја то нисам могао да идем да скупљам, ја нисам знао где су, значи неко је морао да покаже где су, да би се скупили. Нису могли ни Хрвати да знају где су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви чули од некога да је неко причао ко је то убијао те ноћи?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Причали су сви између себе, само имена и ово, оно, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У истрази сте знали та имена.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Рекао је Радојчић, рецимо Радојчић је причао да је Крњајић тамо негде, да ли у Назоровој улици и не знам како се зове, тамо неким, да се тамо неким осветио, ово, оно, сада не знам имена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је помињан још неко, још једно име сте помињали у истрази, још једног?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: За ту ноћ, за тај дан?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, исто је наш оптужени, још једно име сте помињали?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ја мислим да је, мислим, знам за Девчића, али, овај, он је неком рођаку, Андрија ја мислим да се зове, Ивица, Андрија Девчић да је њега, овај, али то знам касније. Ту ноћ је он, за њега сам исто чуо да је он ту ноћ исто, овај, тамо враћао неке дугове и шта ти ја знам и после, он је имао неке, он је после имао сазнања од тих неких Хрвата из Вуковара, пошто је био полицајац из Вуковара, који су дошли, било је тамо који су дошли из Вуковара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, сутрадан, значи, шта се дешава, којој формацији Ви припадате, Ви причате за Петронија он одлази у полицију, а коме Ви одлазите?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ми смо смештени у ту кућу и остајемо исто, ту нас је било двадесет, двадесетчетворо, значи

одвојили су се ови који су још у нападу учествовали са нама и ми ту остајемо. Значи то и више ја не знам, тај Ступар је исто можда још пар дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта то значи исто, коме припадате Ви?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, кажем, «Душан Силни», та група, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Коме?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, нико ништа званично, сутра је Љубан Деветак довео другу групу, нас више нико није констатовао ништа, као да, непотребни смо били више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте радили?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто нисте отишли из Ловаса?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ја нисам отишао, зато што сам чуо да ће да се иде за Вуковар, одатле да има нека пречица, зато што овде није било ништа, мислим, буквално ништа, по мени није било ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте радили тих дана, Ви кажете, у истрази сте помињали до 05. новембра, шта Ви радите тамо до 05. новембра?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ја сам био до 05. новембра два пута ишао за Панчево.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али тих дана, шта радите, Ваша та група сместила се ту и шта, кажете, ником не припадате?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Чекали смо да нас пребаце за Вуковар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И у том чекању, шта се дешава тих дана у селу?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Неки су давали стражу, код нас у кући је била обавезна стража ноћу, то је одредио сваких два сата Ступар, овај, неки су давали стражу испред територијалне одбране, неки испред, овај, овога испред команде, неки у затвору и то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је тај затвор који сада споменусте?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, један је био у територијалној одбрани, а други је био на тој економији и једно време је било нешто као у тој команди, тамо у подруму.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У тој команди у подруму, у команди чега у подруму?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ја зовем ту зграду команду, ту на улазу у село с леве стране, та прва кућа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је то била, зграда чега?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: То је била кућа, али већа мало кућа и ту су, ја то зовем команда, ту је, ту су били и овај командир полиције и Љубан Деветак и командир територијалне одбране и ту су се одржавали ти састанци и углавном то су сви звали команда, значи нису звали где је војска била, ни овамо, ни онамо, него ту зграду су

звали команда. Ја зато то називам командом, јер у то време када кажете, идем у команду или иди у команду, зову то команда, тамо су људи ишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и кажете ту у подруму је једно време био неки затвор?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Како, то би био као притвор, после затвор. Ту су довођени на испитивање, па је неко задржан, да ли краће, дуже и онда су премештени овамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви привођили неке људе?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ја сам два пута или три пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По чијем налогу?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, ту из команде Љубана Деветака и Девчића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је био Љубан Деветак?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Командант села.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Командант села?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је то подразумевало, командант села?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, у то време тамо, командант села је био све, значи, како да кажем, градоначелник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Градоначелник Ловаса?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како градоначелник даје наредбу за привођење неких лица Вама? Овде то не ради градоначелник.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, добро овде се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Овде се и не пуца и не ратује, вероватно је овде нормалан градоначелник, тако њима можда је био нормалан. Мислим, не знам да објасним како, тамо, то је био рат, не врши исте функције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видесте ли Ви тих дана неког припадника Збора народне гарде?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Нажалост, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Припадника хрватске полиције?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се онда ратује, где се ратује?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја из Ваше приче.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, добро, мислим, тако се називао рат, не знам како Ви називате то у Хрватској што је било, мислим, него назива овако, неко онако, ратно стање, како да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и те наредбе за привођење, кажете, био ту Љубан, шта ради Девчић?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, он је био после, овај, шеф полиције, командир полиције, ако се то може назвати полицијом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се дешава када Ви доведете некога?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Знате како, они кажу, доведи тог и тог, нормално ми немамо појма ко је то, онда дају тамо неког мештана, он ко зна, одемо тамо с њим, чисто одемо с њим у пратњи, одемо тамо, он уђе унутра, каже, крени с нама, ми дођемо с њим доле до команде, уђе унутра, негде су тамо испитивали су, неког су пуштали, неког су затварали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је неко тучен?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Неког су тукли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви некада били присутни тој тучи?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Био сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Био сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, ко је тукао и кога?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Присуствовао 18. на Економији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Био сам 18. на економији и 11. исто ту на економији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 18. октобра?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А 11., ког?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Исто октобра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, опишите ми ту ситуацију за 11.?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, то је када је дошла ова група, та друга група и ту су на економији, овај, ту су дотерали неки комби с оружјем, да се наоружају и сада ја сам ту пришао да видим, да ли их познајем, да ли некога има из Панчева, то је било пуно, ту је била као трпезарија, мада није почело то да ради први дан. И овај, ту су они одмашћивали то оружје и с преке стране одгоре је неко пуцао и ту је пар њих претрчало преко и овај горе то је исто од те задруге, да ли возни парк или, не знам, углавном у склопу задруге, само прекопута је и одатле су довели два брата, тог Дарка и Жељка Павлића. И онда, овај, а нашли су им једну пушку, један, овај, калашњиков само и онда ту чим су их увели у двориште, почели су да их бију, све, ово, оно, одвели их ту на спрат, исто су добили батине и онда су их затворили и углавном они су тучени били док нису убијени, јер нису хтели да признају, овај, ко је пуцао од њих двојице, то нису могли да их натерају никако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то кажете, затворили су их у задрузи на спрат?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да, после били пребачени овамо у овај други затвор у територијалну одбрану у подруму.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У подруму територијалне одбране?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте још некада били присутни?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, то ћушкање, то лупање, то је било на сваком кораку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уобичајено?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, може се тако рећи, а овај, и тог 18. на економији то што је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте још некада неког привођили?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте неку девојку, жену, Снежану Кризманић?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ми смо нашли две касете, не знам тачно ко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте добили налог од некога да ту жену нађете?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, то сам управо почео да причам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас питам, да ли сте још некога привођили?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ја сам сада, кажем, нашли смо те касете и овај, једна је била победа ХДЗ-а, друга прослава победе ХДЗ-а. Када су пустили ту касету, видели су Снежу, после знам како се зове жена и одмах су рекли, идемо њу да ухапсимо, као.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То када кажете они су рекли, ко је то рекао?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Љубан Деветак, јер рекао је да је то Снежана Кризманић и да идемо да је ухапсимо и да нам издиктира сва имена која се налазе на тим касетама, јер она је водила програм тај. И сада ја то не могу да Вам кажем, можда сам ишао, можда нисам, не могу да Вам кажем да ли сам ја ишао када је она доведена. Углавном, доведена је код нас у кућу и ја сам отишао до команде и рекао сам Љубану, рекох, код нас је. Они су узели, демонтирали, није било струје, акумулатор и видео и шта ти ја знам, на акумулатор, да би могли да је пуне. И ја сам отишао до команде и рекао сам Љубану да је тамо. Он је рекао да је испитамо, да издиктира сва имена која су и да му донесемо. Међутим, када сам се враћао, видео сам испред куће овај Радојчића, био је бесан тамо, псовао, ово, оно и ја питам шта је било и он каже, како је малтретирају унутра, ово, оно, шта знам, прете јој ножевима, тамо, хоће да је убију, силују и шта ти ја знам, а он је познаје, познаје јој фамилију тамо и овог су избацили напоље. И ја када сам ушао унутра, стварно, нико није, њих су интересовале те касете, сви око ње, ту су неки били пијани, неки, нису ни требали да буду пијани, ножеве, ово, оно, она је претрнула и ја таман нисам знао шта да радим, није било паметно баш много се трпати тамо да браните Хрвате. Ја сам онда, рекао ми је Љубан да је одведем у команду и тако

су ми је дали, извео сам је напоље и довезао сам је код Радојчића и рекао сам, Радојчићу, рекох, овај, држи је ту, рекох немој случајно неко да је бије и да је дира, рекох, ја сам ти је дао, тако хоћу да је видим и он ми је рекао, добро. И стварно нико није. После су је они водили у команду и они су гледали те касете и углавном, овај, ја мислим да су углавном и на тој економији и свугде, мислим и овако у тим причама тамо, углавном ти људи који су били тамо на економији и где су били на тим касетама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Шта, не разумем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Те које сте видели на тим касетама?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Нисам ја гледао касете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: По причама, углавном то су причали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је гледао те касете, ко је то приказивао?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: После тога су гледали тамо у команди Љубан Деветак, ови командири који су ишли на те састанке, командири група, да ли територијалне одбране, командир милиције, ово, оно. И онда су ти људи и хапшени и овај, затварани и ја мислим да је већина од њих који су нађени, није живо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта да?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да није жива, и онда су они ту били и одвојени за минско то поље и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, добисте ли Ви налог од некога да убијете Снежану Кризманић, да ли сте такав налог од неког добили?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Добио сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Од Љубана Деветака.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Вам је рекао, где, када и пред ким?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: То је било у тој згради команде, после тога када су они то испитали, када је она то, када је рекла ко је био, шта је био, ја сам улазио и излазио, ту је био бифе, кувала се кафа и он ми је рекао, води је, пуцајте, води у кукуруз и убијте и окренуо се и отишао. И она је почела ту да плаче, ово, оно, почела да кука, уплашила се и ја сам јој рекао, немој, што плачеш, па рекао, пусти што је рекао, мислим, међутим, она није могла да верује, ја сам је извео напоље и рекао иди кући. Није смела да иде кући, каже, убиће ме неко, ма неће те убити нико, иди слободно кући. Није смела да иде кући и онда сам је да одвео кући. Када смо дошли код ње кући, овај, њена мајка ми је рекла, ја сам, рекох ево вам кћерка, нико је није дирао. Њена мајка ми је рекла да сачекам и она је ту нешто, ја сам се склонио у страну, причале су саме и онда ме звали, њена мајка ми је рекла да ће да убију и Хрвати сада, јер као знају да је она нама издиктирала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Списак људи са касете?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да. Ја сам јој рекао, мислим, шта, не могу ја да не шетам кроз село, него ја, а сутрадан сам ишао кући и друго, рекох, ја сутра идем, мислим не знам шта да радим. И онда ми је њена мама рекла да би њу извео из села. Ја сам рекао, зашто не би и сутрадан смо кренули ја, тај Љуба Јелић, командант територијалне одбране и она.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само пре него што дођете дотле, реците ми, да ли је ту Снежану неко силовао?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете да испричате то.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ја сам други или трећи дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате цео комплет, то и није предмет оптужења, реците ми само, ко је силовао и шта је тај човек рекао после тога?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: «Аждаја» је силовао и рекао ми је, боље, када сам га питао зашто, каже, боље него да сам је убио, зато што му је Љубан рекао да је убије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта, зато што?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Боље што је силовао, него да је убио, како му је Љубан наредио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, рекао Вам је да је и он добио наређење од Љубана исто да убије?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да, јер мене су преварили, ви сте себе извукли, то је било ноћ ту, да идем тамо да као обезбеђујем док овај куца, Љубанова секретарица, јер су куцали тамо, а он је као уморан и ја сам тако отишао тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, шта то они куцају, њих двоје када сте Ви наишли?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Куцали су те за исељавања, за те уговоре, мислим, не разумем се ја у то, углавном те, ови који су одлазили и потписивали, како су потписивали, зашто, мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За чије исељавање?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Хрвата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, те неке да ли сте видели по селу да су на неким кућама неке беле плахте или нешто, видите помиње се у оптужници?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Први дан, 11. било наређење да све хрватске куће буду обележене са белим чаршафима и да буду откључане.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чије је то наређење било?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Деветаково.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које је он то наредио?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ту испред команде свима, ту још није било оно класично ко је, шта је, ово, оно, него ту смо се окупљали и то је рекао да се иде по кућама и то исто су, овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко ме, тим Хрватима присутним или како или је Вама причао, на који начин је он то наредио?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Овај, слао је једног добошара пар пута, те бубњеве, тај иде по селу и прича. Он је био послат и за тог 17. да се скупе за то минско поље ту, пре минског поља, тај неки добошар и он иде по селу тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је он добовао за те плахте беле, тканине да се на куће ставе?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ја мислим да јесте, али знам да је други дан, а то што кажу за те траке, то је било касније, то је било пети, шести дан, то није било одмах.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пети, шести дан у односу на дан када сте ушли у Ловас?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми да ли је било неко да се терају неки људи да раде, ти Хрвати?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да, то је било сваки дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је то ишло, да ли су они хтели да раде, да ли је то била нека обавеза или?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Шта значи хтели, нису хтели, мислим нису могли хоће, неће, нико их није ни питао. Нема шта хоће, они су добили наређење тамо да се скупљају, знам да су се скупљали ту у тој економији, с преке стране економије, ту су, ту је трактор долазио по те жене, ту сам два пута пустио ту Снежину снају, она је имала мало дете и ја сам је два пута пустио и то сам се свађао са овима зашто је пуштају, ја сам рекао, да она нама кува храну и да има обавезе, нисам дао да иде да ради, зато што има то дете. И нормално да су морали да иду да раде, како, мислим добију наређење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је ту контролисао да ли они иду да раде?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: То је све било организовано, ту су у фирми, у затвору су, постоји Љубан Деветак, испод њега је постојала милиција, територијална одбрана, онда ти у милицији, шта ти ја знам, Тепавац и Зораја и Продановић и како се већ зову, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био командир полиције?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Био је Милорад Воркапић, па су га убили. Е после тога овај, можете се смејати колико хоћете, овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не смејем се ја, да не улази у транскрипт да се смеје председник већа. Реците ми, то у вези овога што кажете, био је прво Воркапић, па су га убили. Милан Девчић у својој одбрани све време помиње да је он командир полиције, да би при крају истраге изменио ту своју одбрану, па рекао да је Воркапић командир полиције?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Воркапић је био, Милан Девчић тврди у својој изјави да је Србин, није Србин, овај, може да тврди шта хоће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он, у интересу му је да прича да је он био командир полиције? Он је ту причао целу истрагу па је изменио на крају истраге.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Знате како, тако се и Радојчић затрчао да буде командант територијалне одбране, па сада треба да правда затворенике, Љуба Јелић се извукао пре тога и овај, еј ја ћу да будем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био командант територијалне одбране?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Љуба Јелић, 19. је био Љуба Јелић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Милан Радојчић у истрази у својој одбрани такође тврди да је био командант територијалне одбране?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Милан Радојчић током целе истраге помиње да је био командант територијалне одбране, јесте и пред полицијом и касније и после.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да, али само Милан Радојчић је погрешно, када је дошао пуковник Ковач, а пуковник Ковач је дошао 19. да смени Димитријевића и ове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, нисмо још стигли до пуковника Ковача.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Него он се тамо гурао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисмо стигли до пуковника Ковача, то је сада друга прича.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Једини који је остао без неке функције то је Радојчић и онда су се сви трпали и грабили, нису знали после, овај, да ће морати да то, да објашњава неке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сада се дешава, шта је био Милан Радојчић по Вама?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Милан Радојчић је био потрчко до 19., после 19. је био командант територијалне одбране и Милан Радојчић је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли у задрузи у кухињи је била нечија канцеларија, почев од 10.11. па надаље?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: У земљорадничкој задрузи у дворишту? Била је једна канцеларија, али, овај, ја знам да је ту канцеларију једино користио овај Дарко Перић тог 18.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је користио неко ту канцеларију од 11. октобра па надаље?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Тога не могу да се сетим, та канцеларија је лево, а право је трпезарија, менза као трпезарија. Та трпезарија је лево мало, овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, ко те људе горе, кажете био је ту неки затвор?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: То је с десне стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са десне стране, иде се уз неке степенице, па горе су канцеларије.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да, то је десно, а ово је лево.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Горе, да ли има неко стакло?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је те ту људе држао, затварао и тако даље?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Видите, ја то нисам ни знао да су они прво вече, то сам после сазнао из тих списа и тих изјава, да је прво вече уопште неко ухапшен, значи није нико ухапшен, мислим, рекао бих, зашто не бих рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је то хапсио већ од прве вечери па надаље?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не знам, сигурно није неки добровољац или није војска која није била ту или, овај, из наше улице значи нико није, нико. Ја после видим да су ту доведени људи, исто као каже, после изводили, убијали тамо, овамо, значи то није био напад, то и није напад, то су биле после освете, ту је било оно и то ког су хапсили, да ли су хапсили због тог пуцања, па су мислили да је он, ја уопште нисам знао за ту економију, тај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, у вези тих хапшења, сем то са Снежаном Кризманић и то што помињете још, кажете, три пута сте ишли?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте добили још неки налог?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Добио сам са Николом Вуковићем да пребијемо једну жену и мужа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су то Хрвати?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И од кога сте то добили налог?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Од Деветака, само што је рекао да пребијемо жену више него мужа, него мушкарца. То је била друга, трећа кућа ту од те команде. Ми смо отишли, ја кажем, он, како бих пребио жену, мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли он Вама каже што, зашто да је пребијете, шта Вам објашњавају?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, нема он нама шта да објашњава нити он нама шта да се правда. Он је био тамо главни, нисмо ми њему.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте се Ви плашили њега?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ја не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ови други?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, могу Вам рећи да јесу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, сви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добровољци?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Скоро сви, «Аждаја» га се није плашио, овај и ови који га нису знали добро и који нису имали ближе неке контакте. Ови други су га се бојали, па бојао се и Девчић и Радојчић, сви су га се бојали, па боје га се и сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта рецимо Љубан нешто нареди, а да неко не изврши?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Знате шта, овај, знају како је Воркапић завршио, тако да после тога су слабо ко није извршавао оно што он нареди, јер Воркапића су тамо највише ценили, Воркапић је требао да буде тамо и командант села и све ово, оно. Воркапић су ценили као борца, а у то време се гледао борац, није се гледао тамо ко зна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли су могла да се десне нека убиства тамо у селу због неке пљачке да неко упадне у неку кућу и убије неког да би нешто украо?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, као и свугде, могао је, зашто није могао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је могао неко да буде убијен, рецимо мимо Љубановог налога?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, могао је, али, јер то је мало село, чуло би се одмах.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На своју руку да то уради?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Могли би, али ретко, то је врло мало село и чуло би се одмах.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта би се онда десило да је сада?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, не знам, али, било је, тамо је било пуно, овај, проблема, тих претњи, ово, оно, ја знам Димитријевић, «Аждаја» је причао да Димитријевић није требао да изађе из села, да му је наређено да га убије, после минског поља да не би причао тамо шта је било и како је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, кажете та команда, прва кућа с леве стране, нечија кућа?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: То је оно што зову.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се десило да ту, кажете, нечија кућа, како се десило да је ту станица милиције, ко је то?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Стварно не знам, мислим, па неко од њих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви некада спавали у тој кући?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неку ноћ да сте преспавали?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Петроније спавао у тој кући?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све време или како?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Од првог дана, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од првог дана је Петроније? Да ли су спавали други добровољци ту?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Спавали су једно време ови из Краљева, доле у подруму, ја сам једном сишао доле, два пута, нешто ми смрдело, не знам како су спавали уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који из Краљева су ту спавали?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, тако су их звали, из Краљева.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је спавао Љуба Јелић ту?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не, Љуба Јелић је спавао у ТО.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је спавао Коста?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ја мислим да је Коста спавао у команди, али у команди су биле горе њихове канцеларије, посебне собе имају и Љубан, ваљда и Девчић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Љубан спавао у тој кући?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је «Аждаја» спавао?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никола Вуковић?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не знам, они су, кажем, ја Вам кажем, понављам, та група која је дошла, они су распоређени, за њих је било спремљено све и они су распоређени и ми нисмо имали с њима контакте уопште. Они су апсолутно радили као једна екипа са њим, они су возили те ствари, извозили, одвозили, значи, како да кажем, као колеге, као пријатељи су били, додуше не цела група, њих пар из тог врха. Ови други исто нису имали везе, али њих десетак су били уз њих и они су то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уз кога, уз?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Уз Љубана. Ја не верујем да је њима смео чак ни тај Девчић ни Радојчић нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, тог дана, пре значи него што је окупљена та група Хрвата ту, да ли се помињало и знало за то минско поље?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Знате како, нама је рекао овај Ступар да му је рекао Љубан Деветак да, одмах сутрадан, да је била војска, неки инжењерци да су поставили минско поље, само нам није речено место, али речено нам је да не зујимо около, после нам је Љубан рекао, долази у тај, ту се кувала кафа у ту команду и рекао је, немој да зујите око села, идите само путем јер је минирано. Е сада, где, нисмо знали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи није Вам конкретно речено да, Ви после знате где се то десило?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, после?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да, јер знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, није Вам конкретно речено та ливада је минирана?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не, ни у ком правцу, ништа, само око села.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми то пре тог дана када се ишло на то минско поље, да ли је вама та касета ХДЗ-а, не Вама него овим другима, да ли је приказивана за неког ту ноћ?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не, то је у команди само гледано.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: То је у команди, то је онај дан била код нас, после је касета пренета тамо, ми смо предали у команду и то је код њих остало, овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, не знате да ли је приказивана?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Знам да су гледали тамо у команди, али где су завршили, где је то отишло оданде, ја не знам, у команди су гледали, јер ја колико се сећам, мени је Снежана рекла да, издиктирала 96 њих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имена?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Петроније Стевановић је у својој одбрани говорио да је 17./18. ноћ пре одласка на минско поље, Љубан Деветак приказивао ту касету и рекао, е сада видите браћо ко су вам непријатељи и да све на конто тога ви сутрадан ујутру тукли људе у дворишту задруге?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Он то може да говори у своје име и за себе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Вама тако нешто познато?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не, он је био у команди и могуће да је гледао то, јер тамо је спавао, ја то нисам видео те касете нисмо гледали. Чуо сам да су гледали, овај, ја то нисам гледао, нисам присуствовао када су то гледали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви у том дворишту тукли те људе 18. октобра, пре њиховог одласка?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ја сам те људе ту спасао, јер мени је Љубан Деветак рекао, ја када сам ушао унутра, то је већ било, већ је ухватило маха и горе су стајали Љубан Деветак, Девчић, Перић, овај и када сам ушао, чим сам ушао, Пера је једног убио ножем и Љубан ми је рекао да га склоним одатле и ја сам га склонио, јер бојали су се и онда су, мени су увек говорили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас конкретно питам, да ли сте тукли или нисте?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никога нисте ударили?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, ови други који су, који су тукли?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Пера, Коста, Аждаја, Никола Вуковић, овај, та два боксера Перићевих и још пар војника из Перићеве групе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви ту присутни све време?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Кажем, дошао сам на пола, ја сам био ту неких петнаест, двадесет минута и онда, овај, Љубан је рекао то да иде овамо и овамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Петроније Стевановић у својој одбрани помиње да сте и Ви тукли те људе?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, Петроније Стевановић то спомиње када сам ја рекао шта је он радио, дотле није спомињао да сам тукао, а Петроније Стевановић помиње да је био у Ловасу три дана, а овај прича о 18.10., Петроније Стевановић прво треба овде да се лечи од више болести па онда да прича. Петроније Стевановић је причао о тој «Пеглици», причао је прво да су он и Воркапић јурили том «Пеглицом», после је спаковао нас десет, да га судија није прекинуо, још би нас натоварио у ту једну «Пеглицу». Сада је смешно, били сте присутни када нас је товарио, као аутобус, направио «Пеглицу» аутобус.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли сте добили налог неки од некога да се неки људи склоне?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците режији да документ камера им не ради, док траје суђење. Нека то укључе, ми смо то још пре неки дан тражили.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес се прекида у 13,00 часова и биће настављен у 13,30 часова.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес се наставља у 13,43 часова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете да увдете оптуженог. Стали смо код оног питања, да ли сте добили неки налог да се неки људи склоне и ако јесте, од кога, који су то људи, шта се десило?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: То је било, овај, после минског поља, Љубан нам је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то тај исти дан било?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да. Љубан је рекао, овај, пошто је долазила смена војске и да тај пуковник што је долазио, да је опасан, прво ми је, прво ми је рекао да доведем доктора у затвор да укаже помоћ овима који су били у затвору. Ја сам га одвео тамо доле у подрум, међутим, он је понео неку ташницу, шта је имао, пар завоја, ушао је унутра и рекао је, овај, да не може да им помогне, каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то био подрум Месне заједнице?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да, треба да иду на операциони сто, да се шију, ово, оно. Ја сам то Љубану рекао, он каже, какав сто, ово, оно, нема времена, долази неки пуковник, тај је опасан, не сме да их види такве и да се склоне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је то значило да се склоне?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да се убију. Ја сам му рекао, нека их склони онај ко је то урадио и окренуо сам се и отишао и онда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта ко је урадио, ко је те људе повредио?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да. И онда је он звао, овај, Петронија, са њим се тамо расправљао, причали, шта су радили не знам тачно, углавном вођени су после, ту је био више њих, десет, петнаест, по двоје, троје у кола, био је Коста ту, био је «Аждаја» и Љуба Јелић их је и предавао ту из затвора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко их је водио, Петроније, Коста и?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: И «Аждаја» и један мали, овај, то је Новаковић, клинац један, оданде из села. И он је с њима ишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мештанин Ловаса?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су их одвели?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не знам где су, знам да су ову браћу Павлић и овога Стипу Долачког одвели у капелу на гробље и тамо су их убили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И тамо их убили?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ове друге?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не знам, у кола и негде су их одвели, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су сви ти људи побијени?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не знам ја, не знам ни како су се звали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде суд има неке фотографије, па погледајте да ли некога од тих људи евентуално знате или.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па то су ова два брата, они су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можемо и на документ камеру, па ћемо редом те фотографије. Режија, да ли сте се укључили за време суђења, пошто док није суђење ви радите. Укључите документ камеру. Види се лик.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Види се, добро је.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Једино та два брата што су пуцали одгоре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што сте рекли да је убијен, да ли је тако?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од браће, како сте рекли?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Павлић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А овај?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: То је други човек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је тај други брат Павлић?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А ово?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не, не знам, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Не препознајете?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Само мало изоштрите, тако.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То исто не препознајете?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не, не. Стипа Долачки, Стипица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је треће то лице за које тврдите да.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: За њега су рекли да је дошао из Вуковара, да је био полицајац у Вуковару и да је тамо клао, убијао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За њега сте рекли да је убијен том приликом, да ли је тако?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Извините, претходна слика када је била, када се ради о транскрипту, он је само рекао – не, не зна се шта, није речено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу на крају да констатујем оне које је препознао, а ове које нису.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Остаје у транскрипту не, не знамо за кога је рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На крају ћемо констатовати, значи до сада су била препозната браћа Павлић, ово једно лице је Стипо Долачки, а ове друге ћемо рећи, а ово?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не познајем. Не. Не. Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало изоштрите.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не. Не. Не. Не. Не. Не. Не. Не. Не. Не. Не. Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни по лику ни по?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не. Овог не видим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро то и није јасна фотокопија. Ту се већ види и име и све, онда нема.

Оптуженом Александру Николајидису предочене фотографије жртава опасних у тачки II оптужнице, па је од тих фотографија препознао лица – браћу Павлић, означених у II-1 и 2 и препознао је лице означено као Стипо Долачки у тачки II означено под 9, као и на овим фотографијама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, Николајидис, у вези овог, да кажем, склањања тих људи, Ви сте рекли да је налог Љубана Деветака био, значи да се убију ти људи?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И кажете за ову тројицу људи знате, овај Стипо и ова двојица браће Павлић?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је било ту још људи, укупно колико је било, значи њих тројица и колико још у том затвору?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Судија, опростите, молим Вас, окривљени није рекао да се убију, да се склоне, а његова констатација је касније, шта је мислио, а Ви сте га питали и рекао је да се убију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не нисам га ја.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: То је битна разлика.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питала по налогу да се склоне.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да се склоне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам га питала шта је то значило, он је рекао то је значило да се убију.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Значи, није му рекао, него он то мисли да то значи, он је то мислио, а Ви сте га директно питали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, колико је још било лица?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ту је било од десет до петнаест лица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од десет до петнаест лица?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Заједно са ова три лица које препознајете?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок Љубодраг Јелић, њега знате?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је саслушан у истрази и везано за ово одвођење тих људи, за њихово склањање и за то убиство, он тврди да сте и Ви у томе учествовали?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, знате како, овај, он је тврдио и даније био код нас у територијалној одбрани, он је био Љубанов заменик у почетку. Он тврди да није носио ни пушку, а био је добровољац, шта је он тражио тамо без пушке, мислим, тврди, у пет изјава тврди прво да ми је видео кржаве панталоне, мало после ми видео много, па онда ме видео целог крвавог, прво ми је нудио флашу ракије да оперем крв, после да, после ме видео целог крвавог, значи требао сам да се истуширам са ракијом, он исто тврди да је он спасао Снежу Кризманић, како је спасао, одвео у Панчево и пустио мени који убијам, јел тако каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он каже да је тај посао одрадила Ступарева група и да сте то били Ви, Петроније, помиње да је био и овај један високи кога не зна и Коста?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Сту'парева група, у Ступареву групу Петроније од првог дана није био. Друго, ја и Ступар после тог одвођења, када сам одвео Снежану Кризманић из куће, више нисмо били добри, зато што је Ступар наредио да ме убију и после тога је побегао из Ловаса и отишао и Ступар никада ништа није урадио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помиње и Ступара, да је он у томе учествовао?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Никада Ступар ништа тамо није урадио, осим тих првих дана што је ишао на неке састанке тамо и ово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наводи да су биле кржаве Вама ове што сада причате и да је он Вас питао, шта то радиш, каже, радим посао?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ја Вам кажем, може да наведе шта хоће, али он треба да оправда где су њему заробљеници из затвора, он прича тамо и шетња да је била. Каква шетња, па шетња овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ова сведокиња Марија Ђаковић такође помиње да су Вам биле кржаве патике?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Знате како, руке она каже у свом исказу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим? Помињала је и тенисице да су кржаве.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Знате шта, она је била, она треба да седи на ову клупу, јер она је била у том врху власти тамо. Она је била Љубану секретарица, она је правила те спискове, она не сме да иде у Ловас, ја смем да идем у Ловас. Е сада да би се она њима тамо правдала, она сада мора неког да терети.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто је баш Вас изабрала?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Зато што сам је тамо нон-стоп, како да Вам кажем, зафркавао, зато што је била Љубанова, Деветакова љубавница и ја сам је нон-стоп зафркавао. А ја сам јој рекао, ево то кржаве руке, ја могу да кажем сто ствари да су ми, да измислим сто разлога како сам могао да искрвавим руке, али ја нећу, ја кажем да ми није видела кржаве руке. Нико није могао да ми види кржаве руке. Ја могу да кажем хиљаду начина због којих су могле да ми буду кржаве руке и да сам носио и рањене и мртве и да сам клао свињу и прасе и да сам се посекао и ово, оно, али није тачно, кржаве руке ми није видела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Она тврди да сте привођили неког Андру Девчића?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ја? Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је тамо тучен у тој згради, у команди, милицији и да сте га Ви привели?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Тамо су испитивани, тучени, али ја ниједном испитивању нисам присуствовао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте рекли у својој одбрани да је Милан Девчић тукао и своју фамилију?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неког Андрију?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Тако сам чуо, Андрија или Ивица се зове, исто презиме Девчић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте Ви то видели?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Тамо сам чуо у селу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чули сте у селу?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте видели да је он то радио?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Чуо сам, то ми је Радојчић рекао, ја не би ни знао да му је то род, него ми је Радојчић рекао да је толико полудео, да би чак био и своју фамилију, јер се мало ко од њих противио таквим стварима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваш колега добровољац Драган Милићевић, звани «Таки» тврди да сте Ви људе доводили, тукли, испитивали ко пуца?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Знате како, он је био, овај, Љубанов шофер и ја сам га звао дупелизац, због тога што је он трчао за Љубаном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, био шофер, зашто Вас терети?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Све је, па зато што смо га тамо сви зафркавали. Он је после рекао нама да уопште није, он је кренуо с нама и остао је на улазу у село, није уопште ушао у село, него је остао на улазу у село. И онда смо га сви, како да кажем, зафркавали, избегавали, ово, оно и онда је он био само с Љубаном. Како није рекао да му је Љубан дао «Голфа» да отера кући, да су возикали толика кола, где су продавали, где су ишли, шта су радили, он је с Љубаном био дан и ноћ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, где се Ви налазите оног дана када су ти људи тамо одведени на минско поље, где, шта Ви радите?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ту, одатле смо одвели ове друге људе које је Љубан одвојио назад у затвор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Назад у затвор смо одвели ове људе које је Љубан одвојио, који нису отишли на минско поље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У који затвор?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: У овај у Месну заједницу, ту у подрум.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било ту повређених људи?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да, зато ме и послао с доктором.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су то били ови људи што су избодени ножевима или како?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: То су били ти одвојени који су били на клупи, који су, овај, како да кажем, пробрани и они су одведени тамо, а ови други су остали и њих је дао Дарку Перићу и рекао да их води. Е сада где.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су неки од тих људи одведени у задругу?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: У задрузи су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не у задругу, да ли су остављени ту у том, помињали сте тај затвор у задрузи што је био горе на степеништу, са десне стране када се уђе?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ја мислим да не, ту је подељено, сви ти људи који су били у двориште, да је подељено, да је једна група дата, да их вратимо назад, а ова друга да је одведена, мислим да не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми тог дана када се дешава, тог 18. октобра када је то све било у задрузи окупљени људи, да ли је, помињали сте, рекли сте и данас да је био ту Дарко Перић?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле Ви знате Дарка Перића?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Познајемо се из Ловаса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тада сте га упознали?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Видео сам га први пут увече 17., када су скупили те људе у центру. Био је са два нека боксера, тако су их звали, овај и када су их окупили ту у центар, ту код команде, одвео их је према економији. Већина нас је мислила да иду да раде, јер тако је увек био обичај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко их је одвео?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Дарко и војска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Те мештане.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта су се они, скупљали у центру па их води у задругу?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, ту их је, они су тај дан рекли, неко наређење су издали да се ту скупе сви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где, у центру?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да, да, у центру, од 18, не знам до 60, 65 година.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: То је тај са тим добошем и онда се ту људи скупили и ја сам мислио, то је већ било други пут тако скупљање, па неки говори држани тамо, да буду добри, да слушају, шта ти ја знам, међутим, када су се скупили ту, онда их је Дарко Перић са војском одвео према економији и унутра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са том својом двојцом људи?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не двојцом, него ту двојицу сам знао једино, јер они су исто одвајали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А који су то људи, ти што су били са њим?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Звали су их боксери сви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само тако?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ови људи сведоци преживели Хрвати они не тврде да су се скупљали у центру, него код задруге, не спомињу да их је било ко водио?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: У центру је то било, па не може до задруге ни да дође, да не дође до центра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, али да је састанак требао да буде ту испред задруге?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Испред команде, ту у центру је био, су били скупљени сви и одатле, шта има, педесет метара до те задруге, е одатле су одведени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, тог 18. октобра, да ли је Дарко Перић ту присутан?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са ким је био?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Био је са Љубаном, са Девчићем, са та два боксера и још пар војника, били су горе на економији на тераси.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када се гледа, када се улази, економија је са леве стране?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Када се улази, лево.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је присутан ту када се туку ти људи?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да, он је испитивао те људе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испитивао?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Јер ја када сам дошао унутра, кажем Љубан, рекао сам Љубан ми је рекао да не дамо ове да дирају, показује ми руком. После ме звао тамо и ја сам дошао горе и рекао ми је да не дам никоме ове да дирају на клупу, они му требају, тако је. Е ту у канцеларији је био лево, ту је био Дарко Перић, тај боксер и још један војник и они су ту испитивали које су прозивали горе и водили. Одатле су их водили после поново тамо у трпезарију и после их напоље изводили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, у вези, помињали сте овог потпуковника Димитријевића?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте у истрази да потпуковник Димитријевић није знао за ову ситуацију да се воде цивили?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Откуд Ви знате да он није знао?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Зато што, овај, је била прича, договарали су се за тај претрес, да се види као ко пуца, али они се нису договорили, они су се договорили ујутру поново да одрже састанак. Међутим, ујутру састанак није ни одржан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Димитријевић тврди у својој одбрани да је одржан ујутру састанак?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ја сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас питам, одакле Вама сазнање да он није знао за?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Зато што сам ја дошао ту испред команде и није било Димитријевића уопште нигде, никога није било, ови су се сви и онда када сам ушао унутра, ја сам увек долазио ту ујутру да попијем кафу и та Нада што ради унутра, рекла ми је да су на економији. Ја сам отишао на економију, Димитријевић, нико од његових војника, нигде никог није било, само је Дарко Перић био и Љубан Деветак је био. После тога, јер после тога су се свађали и Дарко Перић, Дарко Перић и овај Љубан са Димитријевићем, јер Димитријевић није имао појма о томе, зато је рекао Љубан Деветак «Аждаји» да овај не

сме да изађе из села, јер ће да прича све и свашта. Међутим, «Аждаја» није смео зато што је потпуковник био, није смео, каже да је неко други, не би, али пошто је пуковник, није смео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте рекли да су се, то сте у истрази причали, да су се везано за одвођење тих цивила на минско поље, договорили Дарко Перић и Љубан?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле Вам то сазнање?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па ја сам рекао на основу тога што, зато што када је рекао ове што је дао нама да одведемо, те што му требају, он је Дарку рекао, води их у пизду материну и ми смо отишли. После два сата, овај, смо чули да је минско поље. Значи ту нико, значи ту су били Дарко Перић, Љубан Деветак и овај Љуба Јелић и овај Девчић и они су те спискове тамо горе правили, прозивали и одвајали. Значи, други нико није могао да, нити други зна, јер ја не знам никог у селу, овај, да је знао за то минско поље, осим Деветака, јер он је био једини у селу од свих њих када се постављало то минско поље, сутрадан, 11. Он је добровољцима рекао, командирима, овај, где је постављено минско поље, како је постављено и други нико није знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ви добровољци знали?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Само смо знали да је около.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту негде около?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми овај Борислав-Бата Михајловић, знате њега?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква је његова улога била тамо, да ли је знао он за то минско поље?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, не знам ја, ја њега тамо нисам имао неке контакте са њим, јер они су, они, та група је имала као неко је признавао Бату као командира, неко «Аждају» и Бату сам ја тамо нешто слабо виђао, ово, оно. Знам да је ишао увече, значи немам ја са њим неке контакте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви видели ове људе који су те Ваше исто колеге добровољце који су кренули са том колоном када су их повели?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не, ми смо први отишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ми смо први отишли са овом групом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одвели ове у подрум Месне заједнице?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Причали сте у истрази да је 17. октобра Љубан окупио те људе, ове Хрвате који су доведени ту?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле Вам то?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, он је дао неки папир том добошару.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Откуд Ви знате да му је он дао, да ли сте Ви били ту присутни?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да, он је дао папир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помињали сте у истрази да је Петроније неког Хрвата убио, оно задњег дана пред одлазак за Панчево?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, то је било то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: То је било 18. и 19., јер после тога, овај, када су одведени сви ти из тог затвора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто је тог човека убио?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, ову тројицу задњу, та два брата и овога, они су још тај, то је било 18. послеподне, испитивали и извели су их из команде Деветак и Девчић и дали су их Петронију и ја сам пришао и рекао, ко је пуцао. Знам да су их питали нон-стоп ко је пуцао од њих двојице, јер једну пушку су им нашли. Каже, овај, нису рекли, каже и није битно. И Пера ме пита, хоћеш са мном, ја сам рекао, да извинете, једи говна, јер нисам са њим причао уопште и он је отишао, значи вероватно је отишао према Месној заједници, има три, четири куће до Месне заједнице, отишао је са њима. Тамо је био тај мали Новаковић, Љуба Јелић и Коста и «Аждаја» и ја сам наставио даље и отишао. Отишао сам према гробљу, ту је био пункт војске са тенком, испред самог гробља. Међутим, они су ме обишли колима, са двоје кола су ишли, обишли. Када сам ја дошао тамо, Пера је стајао испред капеле на гробљу. Оно је, како је капија, па на средину је била капела. Он је стајао испред и чула се пуцњава и напоље су изашли Коста, «Аждаја» и овај мали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који мали?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Тај Новаковић и вратили се, сели у кола и отишли. Ја сам отишао унутра и они сам видео ову тројицу мртвих. Чудио сам се за овог Стипицу, јер ја сам претходно њега, мени су давали њега да водим кући, пар пута и рекли су, ја сам мислио, његова жена, као водио кућу, он им даје неке информације и још његова жена пита када ће кући, рекох, то је питање дана, ја сам стварно мислио да ће он да буде пуштен, ја сам ишао са њим кроз село, ја му дам пушку да носи, мислим, мислио сам да је стварно да буде пуштен. Међутим, када сам видео тамо, ја сам се вратио назад и ја када сам питао овај Девчића, рекох, шта сада да кажем оној жени када ме види на улици, рекох, шта да јој кажем, где јој је муж, ја сам рекао да ће бити за пар дана кући, шта те брига, ово, оно, шта ти имаш њој да се правдаш. Рекох, шта имам да се правдам, човече, жена ме

вуче, ја сам јој рекао да ће да дође кући. Каже, ти не знаш шта је он радио, они имају овакав досије из Вуковара, да је он тамо клао, да је био му тај МУП-овац тамо и он је побегао из Вуковара овде, али није као, овај, није знао да они имају цео његов досије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помињали сте у истрази да неку Иванку и да Вам је ту Иванку Перић или неко наложио да убијете?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: То је, овај Иванка Перић, они су становали ту између, између команде и овај затвора, била је она, снаја њена, сестра и мајка и једно мало дете и ту кад год смо пролазили, тако смо се упознали и на кафу смо свраћали и онда је она рекла да јој је, овај, да не зна где јој је отац и пошто ми идемо до Шида, до овог, да ли можемо да видимо у Црвени крст где је. Једном смо ишли, да ли у Шид или у Сремску Митровицу и ја сам питао у Црвеном крсту и Божо Перић и они су рекли да је у Бегејцима, да је рањен у ногу и ја сам јој то рекао. Она је рекла како да иде, како да оде тамо, рекох, иди тражи пропусницу. Међутим, она је била и нису јој дали и ја сам јој рекао онда, иди тамо, нешто тражи да радиш, види.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, само скратите ту причу, само ми реците, да ли сте имали налог од неког да ту жену убијете?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Када сам се вратио?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте се вратили и оно после Вашег хапшења тамо када сте били око Зрењанина, да ли сте имали налог од некога и од кога?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да, од Деветака.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто Вам је рекао да ту жену убијете?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Зато што ми је, рекао ми је, те курве ће ти доћи главе, ово, оно, мене су тамо тукли у Бегејцима и ја када сам дошао назад, ја сам га питао због чега. Он каже, вероватно те она наместила, нешто, каже, јер она је овде, каже, њу су пустили одмах и каже те курве ће ти доћи главе, ово, оно. Рекох, човече, па ја сам је водио тамо да види оца, шта има она, рекох да некога. Овај и онда је рекао да ослободе тамо ту у ТО и довели су је тамо и као иди тамо, види, видећеш да те она наместила и уби је. Међутим, ја сам отишао тамо и свашта сам јој рекао, мислим, нисам знао зашто ме тукли и она, није, није и није. Ја онда видим стварно да није. Рекох, ја те водим тамо да видиш оца, рекох, овде свађа се са њима, нико није хтео да ти да пропусницу, ја сам ти извадио пропусницу и када сам изашао напоље, исто су били Никола Вуковић, био је «Аждаја» и овај још један мали са њима је био из, он је из Енглеске, не знам како, никада нисам знао како се зове, он је из Енглеске дошао и онда ми је «Аждаја» рекао да му је Деветак рекао да сачекају испред, када ја њу убијем, да они мене убију. И рекао ми је ту да идем боље, јер каже неће моћи, он то нема намеру да уради, били смо добри, ово, оно, рекао је да нема намеру, али каже, биће ко ће то да уради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, да ли је потпуковник Димитријевић знао за ове затворе?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле Вама то сазнање да он не зна за затворе?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Зато што, овај, смо морали да их премештамо стално због војске, да војска не би знала. Први војник који је знао, то је Дарко Перић, ја не знам како, он се са Пером, одакле се знају, ја не знам, али они су прво вече спријатељили као да се знају не знам ни ја колико. Иначе, од ових смо морали да се склањамо, нису смели да знају, јер војска је ипак војска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко се ту питао, да ли се питала војска или ко?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Није се војска ништа питала војска, ја слушам они причају ту милиција, неке патроле вршили с војском, то није било, каква војска, војска је била на та три пункта, ту су чували те улазе и излазе из села и то је било њихово, смена страже, какве патроле, каква хапшења, чувања, ово, оно. Ништа, до радње, када је Љубан отворио радњу ту су ишли и то је било њихово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи Дарко Перић је био једини који је ту се уклопио?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, неки говор да ли су држали он и Љубан тамо 18.10.?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ја када сам био, није, овај, али чуо сам да су пре тога држали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тим мештанима који су скупљени ту?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су помињали нешто тим људима, где ће да иду, куда ће да их воде?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Сада ја то не бих могао да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте били док је био говор, али после тога, да ли је неко њима нешто рекао где ће да их воде, куда они иду, зашто су скупљени?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ја да Вам кажем, ја сам прво мислио да иду на рад, али чудило ме што је било ту страшно пуно повређених и овај, а друго, видим остали су ту. После сам видео да их нема и то је прошло брзо, неких сат, два времена, овај, када се то чуло све да је минско поље. Сада они причају, нису били, овај прича био је овамо, није, они су били ту и чекали су, у команди.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је био Петроније када су ти људи вођени?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ту је био, није Петроније ишао у минско поље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он спомиње да је имао и он неку акцију према неким виноградима?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имају ли чланови већа неких питања?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Само једно питање. На почетку сте рекли, када сте добили тај задатак да дођете у Ловас и да се изврши тај напад, кажете, у пасиву сте рекли, Срби су обавештени да се склоне у подруме. Да ли сте Ви знали који је етнички састав тог места, да ли је ту било само Срба?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Рекли су нам у Пазови да је било 70% Хрвата, 30% Срба.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: А шта је онда са тих 70% Хрвата, где су они када су ови у подрумима? Да ли сте питали то када сте добили задатак да нападнете те зенге и то?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Да ли сте размишљали о томе?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не, ми смо знали да има тамо зенги, ово, оно, ми смо због тога ишли. Нико од нас, ја не верујем да би ишао ико од нас, шта нас интересује.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Не, не, можда ме нисте схватили, кажете има 70% Хрвата, а 30% Срба?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Да ли то значи да сте Ви схватили да је свих 70% Хрвата зенге, пошто су Срби склоњени у подруме, а све друго што се нађе да мрда по улици, може да се напада. Да ли су то онда све цивили или су то све зенге?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Србима је јављено да ће да буде напад и да се склоне.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Ко им је јавио, да ли сте то сазнали?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, ко је планирао све то, ко је организовао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Добро, када сте схватили да је Србима јављено, да ли сте размишљали, да ли је Хрватима јављено, да може да се деси да цивили видите, па њих да убијете?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Због тога је и бомбардовано, јер то је увек рађено, бомбардује се и онда сви беже у подруме и нико не остаје по улици, значи једино остаје војска, борци и шта ти ја знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: И добри, Ви после бацате, кажете бомбе, има неки по подрумима и кога онда то, ко може да страда ту онда у тим подрумима?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Да ли сте о томе размишљали када крећете у напад?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Не? И само још једно питање везано за овај део IV оптуженице који се односи на Вас и на оптуженог Стевановића, кажете, видели сте он ножем једно лице, једно лице сте видели да је убоо?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не, то сам видео када сам ушао, то је одмах било.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Да ли сте видели да је још неко лице убоо?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Молим?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Да ли се изјашњавао, можда сам то пропустила. Кога сте још видели да је убоо?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не, нисам рекао, то ме госпођа питала, ја сам рекао када сам улазио, баш сам налетео када је убоо једног ту одмах првог што је седео на клупи.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Да, да ли сте видели да још некога убада?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Јесам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Да ли сте видели кога и колико или ако знате?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: И у које делове тела?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ногу.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Ногу?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: А не можете да определите колико људи и где?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, десет сигурно.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Добро, хвала.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ДРАГАН ПЛАЗИНИЋ: Осим те ситуације, да ли сте Ви конкретно видели за тих осамнаест дана, осамнаест дана, да ли је тако сте били у Ловасу?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ја сам отишао од 02. до 05. новембра.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ДРАГАН ПЛАЗИНИЋ: Добро, значи и више. Да ли сте видели конкретно да неко лице, конкретно лице убија неко друго лице конкретно или да, осим ове ситуације, сада неко лице из те групе војника, да кажем, који су тамо, злоставља неко друго лице на конкретан начин?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, ово што сам рекао да на економији, они су све те и тукли, боли и ово што сам рекао на гробље, сада нисам присуствовао, али кажем, био сам испред, чуо сам пуцње, они су изашли, ја сам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ДРАГАН ПЛАЗИНИЋ: Да, нисте очевидац ниједног убиства?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не.

Адв. МИЛА ЈАНКОВИЋ: Значи, бранилац окривљеног Николајидиса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле Ви сада да се јављате?

Адв. МИЛА ЈАНКОВИЋ: Па ја сам мислила да је завршио судија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужиоче, изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па скоро да је у праву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете колегиници да дате реч.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У току истраге сте у једном делу се изјашњавали о организовању рада у тој задрузи, да је све то организовао Љубан Деветак и да су неки производи или неки делови опреме, машина, одвођени из Ловаса и на неки начин отуђивани.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли би нам могли коју реченицу више о томе рећи?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: То је било од првог дана, прво, сва кола су по селу покупљена као за потребе команде и територијалне одбране и то је паркирано испред команде и то је узимано и давали су по потреби, како је ко хтео. Друго, све што је вредело тамо, ми смо ушли у то село, знам јабуке да су биле скоро обране и у куће, из куће су изношене гајбе, пуни шлепери, то се вукло, онда та механизација са економије, трактори и то, овај, то је све одвучено, овај, стока, то су сваки дан вукли те свиње, краве, шта су биле, то је сваки дан вучено, јер ту се чека у центру да се узме пропусница, ово, оно, буквално све је, овај, одвучено, тако да не видим ја шта они то кажу да су добровољци могли да, било је добровољаца, али то је типа видеорекордер да узме и ово, оно, а углавном, оно главно то су они узели. Није могао нико да вуче веш машину на леђа, као што кажу, него су они односили у куће, јер су тамо имали куће и ово, оно. То је, углавном су мештани радили и поједини из ове «Аждајине» групе, они су то возили, те камионе и одвозили.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли Вам је познато да нешто од тих производа, пошто сте рекли у једном делу свог исказа, да нисте видели богатије село?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, нисам, мање а богатије нисам, ја сам мислио, пошто смо ми у Војводини, да смо ми најбогатији, жито, ово, оно, храна, међутим, тамо сам видео.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли Вам је познато, те тако богате економије, да је било користи за село, за мештане, за војску, да ли је нешто продавано, да ли је нешто враћано у село?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Знате како, није било ништа. Они су отворили ту као пекару, ово, оно, добијао је свако по килу хлеба, по кући, да ли је било пет или двоје, исти ђаво. Значи, они су отворили ту пекару да пеку месо, јер то су само јели и тамо, онда је отворио ту радњу, прво је напунио радњу с неком робом, мене је послао, када му је дошла жена, мене је послао тамо да јој дам камион и да јој натоваре ту робу и ови из затвора су натоварили пун шлепер робе и она је то отерала из Ловаса. После те радње донео је робу неку, отворио је као СТР и то је продавао исто, значи, правио је те трансакције, однесе тамо трактор, донесе робу и опет узима паре.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Из дела Вашег исказа произилази да сте Ви неке прилике заједно са њим, са некаквом робом ишли у Сремску Митровицу или Шид, где сте већ ишли, са окривљеним Деветакком?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да и то смо били, овај, у једну продавницу и овај, али није тај пут ништа ношено, него ишли смо тамо, тај газда нас је увео у неку канцеларију тамо, понудио неки виски или шта ја знам, и онда ми је Љубан рекао да изађем напоље у радњу и да узмем шта нам треба за целу групу, узми шта треба и ја сам узео, не знам, две, три кутије цигара, нешто, ово, оно, неке чоколаде. Он је изашао, каже, све, па то није ништа, каже, узми за целу групу, натоварио је десетак, петнаест боксова «Малрбора», ово, оно, спаковали смо и отишли. Ја кажем, јел ово плаћено, каже какво плаћање, нема ту плаћања.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Помињали сте у истрази некакав принудан рад и новчане бонове неке, да ли су новчани или вредносни или већ.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: То је било сваки дан, кажем то су била та окупљања ту испред, овај, испред, тог центра лево, када се улази у село, онда је десно, ту испред економије, одатле су вођени мушкарци на те мушке послове, жене су брале грожђе тамо, више није имао шта, они оберу грожђе, труло грожђе, то се брало, бацало у оне приколице са најлоном, одвуку да праве ракију тамо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су ти који су ишли на те радове, били праћени од војске, под оружаном пратњом?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Није од војске, ишло је пар добровољаца.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Под оружјем неким?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Још само ово. Поменули сте ту Вашу организациону структуру «Душана Силног» с почетка ове акције и током боравка у Ловасу и да је Ступар се Вама представио као командир и старешина?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли Вам је још неко други потврдио то да Ступар има то својство старешине у односу на Вашу групу?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ти људи ту у команди, у Товарнику, само што их ја не познајем, то је била команда и ту је као, овај, као што је рецимо ово у Ловасу била команда. Ми смо ту дошли, онда су рекли Ступару одведи их тамо у ону кућу, ово вам је командир, тако смо га упознали и.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када сте кренули у напад на Ловас, кажете, Ступар вам је командир, да ли се он пре тога као командир и понашао, односно да ли је конкретно распоредио, ви идете, група вас толико и толико идете овде, ова група вамо, ова тамо?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да, још у Товарнику, он је у Товарнику рецимо рекао, дошао и рекао, распоредио нас тамо у собу, онда је рекао за тог попа да не сме нико да га убије, да је то наређење из команде, да има све пропуснице војске, да га нико не дира, мада су га убили одмах после тога и овај, рекао је где смемо да идемо, где не смемо да идемо и углавном сви су га слушали.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Сутрадан када сте, тог дана, то вече и сутрадан када сте ту смештени, да ли Вам је он и даље био командир у смислу да вас је распоређивао на поједине послове, давао одређене задатке, које сте ви извршавали, или нисте?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: У Ловасу?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, када сте већ дошли у Ловас?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да, само кажем ја, овај, ја сам други дан ме је Љубан Деветак преместио у једну кућу хрватску да спавам, као да их обезбеђујем и он је остао ту, али та група више није имала осим тих стража никакве функције.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је Вама када Ступар конкретно наредио, издао одређени задатак, било да приводите, било да идете на стражу, било да се бавите неким другим активностима по његовом наређењу?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Само оно прво вече, ово за стражу, то смо сви морали, по два сата ту ноћ. И друго и после више нисам био тамо и овај, ништа друго није. Није се чуло да је нешто друго наређивао било коме.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је та Ваша група коју Ви зовете Ступарева, рекли сте колико беше да вас је било?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Двадесетчетири, двадесетпет.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је структурно била подељена на неке мање делове?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Знате како, њих десетак су се знали од раније, па има нас који се нисмо знали, ја се рецимо нисам знао са њих пар овако из виђења из Панчева, први пут сам био тамо, нисам знао. Е сада та два што ја називам другови, неко браћа, ово,

оно, из Пријепоља, они су нон-стоп били заједно, сами, зујали колима, ово, оно, мислим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је Вама неко конкретно наредио из те групе Ступареве, односно Ступар, да доводите, одводите, приводите или да идете у неку акцију док сте били у Ловасу?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли Вам је познато да је неком другом из Ваше групе тако нешто слично наредио?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала, немам питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Мене занима, формацијски, шта је то «Душан Силни», која је то војничка, по снази, која је то формација?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: То је била добровољачка јединица.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А шта, батаљон, чета, одред, шта, у том смислу питам?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, није била то војска где има чета, одред, звала се јединица «Душан Силни» и тако се звала тамо. Е сада нико не зна ко јој је дао име и зашто.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А је ли та група вас 25 колико вас је било, да ли је то део «Душана Силног» или је све то, знате ли Ви да постоји већа формација него вас 25 која се зове «Душан Силни»?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па нисам знао, то је, овај, све овде док нисам дошао у затвор, онда сам чуо да све називају «Душан Силни» и ову другу групу. Ја уопште нисам знао да су они, да су и њих звали «Душан Силни».

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не, не, него да ли знате, да ли је била већа та оружана група?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не знате?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Зове се, у оптужници се зове оружана група, па ја мислим, да ли је та оружана група била искључиво од вас 25 или је била већа, да ли Ви то знате?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ту је било нас 25.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро. А рекли сте да је ово место Ловас променило име у Душаново. Када је променило и ко је променио и како сте Ви сазнали?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, рекли су ми из Панчева неки који су ишли тамо на годишњицу.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А то. Ко је, знате ли, ко је обавестио Србе да ће бити гранатирање од стране војске, да се склоне у подрум?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, не знам лично, мислим онај ко је организовао то, не могу ја да их обавестим.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А одакле је кренуо напад тај на Ловас?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Из Товарника.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Из Товарника? Колико је он удаљен од Ловаса?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, ја мислим пет, шест километара.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ви сте овде рекли, на питање председника већа да су вам представили да тамо постоји овај око 300 зенти наоружаних?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: И да ће то бити озбиљан посао и да морате да се припремите и тако даље, па је ли било тако како су вам рекли?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли сте, Ви сте говорили да сте чули те пуцњеве, да ли сте видели неког војника који пуца?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не, рекао сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да није никога видео, ни зенгу ни полицију.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Имали су ту информацију да их има, да је то практично утврђење и да овај, како иду, да ли имају неки заклон, како улазе, да ли се развијају у стрелце, како се чувају када улазе у Ловас?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, рекао сам, ишла је једна група са једне стране улице, друга с друге стране улице, значи ми смо гледали у њихову страну, они у нашу и тако.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли сте имали неки заклон, да ли је ишла нека, она самохотке оне, БОВ?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не, не.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је било тога?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не, војска је дошла тек увече, по мраку.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Знам, али то идете као «грлом у јагоде», триста људи вас чека наоружани, а ви идете, један са једне стране улице, други са друге стране, зато се чудим, да ли сте се развили у стрелце, нисте, да ли сте држали пушке напред?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, нисмо их држали иза леђа сигурно.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не, него може и на рамену.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ако идете нешто да освајате, вероватно.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, морате се заклонити, не можете тако ићи. Кажете да су мештани српске националности вас дочекали тамо, дали су вам пиће и храну. Да ли су они изашли из тог склоништа или шта?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А откуд су знали када да изађу из склоништа?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, било је, кажем мештана, ваљда су тражили своје фамилије, куће где станују.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Рекли сте да Вам је наредио Љубан Деветак, да Вам је наредио да пребијете неку жену?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А Ви сте рекли да сте отишли тамо код ње, па начелно раније сте рекли да никога нисте тукли, па зато верујем да нисте ни њу пребили, али шта би, шта рекосте њему, шта сте урадили?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ударио је овај Вуковић Никола и вратили смо се назад, рекли су да смо.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А Ви нисте?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ја сам тукао његовог рођака само тамо у селу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чијег рођака, Љубановог?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је носио Деветак униформу?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, некада јесте, некада није, али већином јесте носио униформу.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А ове, рекли сте да је ова затворена једна група тамо у овом, овој, задруга, како сте назвали и рекли сте да су они тучени ту и да није нико преживео. А имате ли информацију, како су убијени, да ли су подлегли батинама или су стрељани?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не, ту батинан није нико, овај.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Него су убијени из пушке?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Није није остао, мислим да лежи.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Знате ли ко је био тај пуковник који је долазио у инспекцију, од кога сте склањали повређене и чији је био пуковник?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Овај, рекли су Ковач и после сам видео када је дошао, овај.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Био је пуковник ЈНА?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, ја немам више питања, хвала.

АДВ. МИЛА ЈАНКОВИЋ: Бранилац Мила Јанковић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има још један пуномоћник.

НАТАША КАНДИЋ: Реците нам, када сте први пут срели оптуженог Деветака?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Почетком октобра у Пазови.

НАТАША КАНДИЋ: А како сте знали за тај састанак, ко Вас је обавестио?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Из Панчева су нас одвели у Српску народну обнову.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало ближе микрофону.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Из Панчева, објаснио сам да нас је одвео тај Горан из Српске народне обнове.

НАТАША КАНДИЋ: Колико вас је било на том састанку?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ту је било пуно у странци, сигурно шездесет, седамдесет људи.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је неко представио оптуженог Деветака, ко је то?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Мирко Јовић је рекао да је то човек који ће да нас води у једно село, да су тамо угрожени Срби, да их Хрвати малтретирају, муче, убијају, ово, оно и да ће он да нас води тамо и да ослободимо то село.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је речено још нешто ко је тај човек?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не.

НАТАША КАНДИЋ: А када Ви сазнајете за неку позицију оптуженог Деветака?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, пре него што ћу доћи у Ловас, видео сам да се сви њему обраћају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Окрените се према микрофону, немате потребе да се тамо окрећете због транскрипта.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Када смо дошли у Ловас, то вече, када је дошао он, онда се видело да се за све он пита и да више ту нема ко шта.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је било неке прилике у којој баш и чујете да је он, да има неку позицију, како сте рекли данас, да је он командант села?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: То се знало од првог дана, то је он рекао и то су сви знали.

НАТАША КАНДИЋ: Како је, где, ево сада кажете он је рекао, где је он то рекао?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Рекао је тамо у команди, да је он командант села, да је рекао нама свима, он је постављао ове људе, није могао нико бити сам шеф полиције, шеф територијалне одбране, шеф овога, шеф онога.

НАТАША КАНДИЋ: Рекли сте нам да је до 19.11. да је био овај Јелић и онда он је после тога, да ли сте, да ли сте Ви лично присутни негде када се врши то постављање командант ТО?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не.

НАТАША КАНДИЋ: Како знате?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, зато што знам да је после био Радојчић.

НАТАША КАНДИЋ: Ко их је постављао, ко је њега, ко је Радојчића поставио?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, вероватно Деветак, али знам да је Љубу Јелића поставио Деветак и да је он био Деветаков заменик.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли Вам је познато, на ком то састанку Деветак поставља Јелића?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, на том првом састанку, сутрадан када је дошла та група, сутрадан смо ми чули сви.

НАТАША КАНДИЋ: Која група, која група?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: 11. је дошла та друга група што се исто називају «Душан Силни», дошли су и сутрадан је речено, овај ово, овај оно и то више није било приче, није било питања, знало се ко је, шта је и.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте Ви знали да ли се одржавају неки састанци у селу неки који имају тај, да кажем, да се реферише, да се извештава о томе шта се догађа?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да, то је било свако вече у команди.

НАТАША КАНДИЋ: Ко је заказивао те састанке?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, ја сам био једном ушао и видео сам да Љубан седи на челу стола, пошто је то била његова зграда, команда, значи ако је команда, није војска била ту, није нико, сматрам да је он. Да је организовао Димитријевић, вероватно би код њега држао састанак, а не код Љубана у канцеларији.

НАТАША КАНДИЋ: Ето тада када сте ушли у село, ко је још био ту?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, били су, увек су командири ових група, командант ТО, командант милиције и војска.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте остали?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте, на питање председнице већа објашњавали сте ту ситуацију када је издато то наређење, када оптужени Деветак издаје наређење да се склоне неки и онда после тога ова двојица браће су убијена код капеле и овај трећи кога идентификујете, е сада, реците, мени је остало нејасно, који је тачно израз употребио, да ли Ви чујете када оптужени Деветак издаје наредбу Петронију?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не, ја сам управо пришао када је он рекао њему да их води и он их је повео према затвору, а тамо испред су ови били с колима, Стипица је био у затвору, није био, онда су ваљда њега извели одатле и ставили у кола и кренули пут гробља.

НАТАША КАНДИЋ: Чекајте сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени је рекао да је прво то од њега тражено да се склоне, а после је он то одбио, рекавши, нека склоне они који су им ово урадили.

НАТАША КАНДИЋ: Тачно, тачно. Али мени је остало нејасно, поменут је израз «склонити». Сада, овај блажи израз «водити». Како долази до тога, значи од те наредбе склонити, водити, тај официр који долази опасан не сме да их види и онда то убијање. Како Ви, да ли се одмах када он каже склонити их, склоните одавде, водите их одавде, да ли је то у жаргону наредба за убијање или се?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Молим Вас, сугестивно питање.

НАТАША КАНДИЋ: Није.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Па, како, Ви и одговористе, ово нема смисла, стварно.

НАТАША КАНДИЋ: Молим Вас, да ли каже где да се склоне, где да се одведу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам оптуженог то питала.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ја се извињавам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је рекао, шта то значи склонити, он је рекао, убити, ето.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: То он мисли, тако је и рекао.

Адв. МИЛА ЈАНКОВИЋ: Нека сада се прецизно на крају изјасни, да ли је то тако доживео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видећете у транскрипту није ушло ја мислим убити, него је одговорио, убити. Ево ако је сада нешто нејасно, може оптужени поново да појасни.

НАТАША КАНДИЋ: Па појасните.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: То се тако тамо говорило, одведи, склони, знало се шта значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Подразумевало се или како?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да. Када каже, иди води у кукуруз, сигурно није да залива кукуруз, него да се убије.

НАТАША КАНДИЋ: Реците ми, где сте Ви тачно налазите када Антоније води, ко још, «Аждаја», Крста, када воде ове на гробље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није Антоније, Александар Николајидис.

НАТАША КАНДИЋ: Александар, да, да, где се налазите?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ја сам био испред команде када је он повео према територијалној одбрани, то је напред и онда су отишли према гробљу и они су ме успут, није то далеко, успут су ме обишли двоје кола, а нисам видео ко је и када сам дошао до гробља, видео сам, овај, био је жути «Кец», за други не знам, за жути «Кец» знам сигурно да је био и ту сам стао код тенка, ту је била војска, ми смо увек долазили код њих ту и играли карте и онда сам видео Перу испред капеле на гробљу и чуо сам рафале и из капеле излазе, овај, Коста,

«Аждаја» и овај мали Новаковић и долазе до кола и улазе у кола и оду тамо и онда видим њих тројицу мртвих.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли знате нешто о томе, да ли је оптужени Деветак да ли је обавештен о томе?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, ја сам га питао, ја сам то изјавио, ја сам га питао и њега и Девчића одмах сам отишао тамо, питао сам за Стипицу шта да кажем сада његовој жени, јер ја сам га водио кући и рекао сам да ће да буде пуштен и све и рекао сам шта, шта имаш са његовом женом да се справљаш, ово, оно.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, да ли Ви нешто кажете да је јасно да Ви долазите са места где је извршено убиство?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, нисам дошао да га питам да не зна да је убио, дошао сам да питам зашто су га убили, када сам га водио.

НАТАША КАНДИЋ: Шта кажете, како тече та комуникација, шта Ви њему кажете, како се изражавате, шта му кажете, ето враћате се са гробља?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Питам зашто је убијен човек кога сте ми давали да водим кући, коме сам обећавао да ће да буде пуштен и његовој жени да ће да буде кући, шта ја да кажем тамо, свађао сам се са њима. Он ми је рекао да немам појма шта је тај човек радио у Вуковару, да је тамо клао, да је убијао, да је ово, да је оно, да има овакав досије.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли том приликом помињете ову браћу Павлић, Дарка и Жељка?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не, па за њих сам знао да ће да их убију, шта да питам, него за овог нисам имао појма. За ове сам знао, чим сам га питао када сам дошао, да ли су признали, каже није признао и када сам видео да су убијени, знао сам да су због тога били убијени, а за овог ми је било чудно, нисам знао, кажем, ја му давао пушку да носи моју.

НАТАША КАНДИЋ: Добро. Рекли сте да остајете тамо до 02., 05.11.?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли тих дана 16., 17., значи после напада или почевши од напада када сте Ви тамо, да ли сте приметили неког официра Јеремију, Еремију?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не.

НАТАША КАНДИЋ: Не знате ништа?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте чули некада?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, чуо сам у овим сада од када смо овде, али не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, хвала, немам више питања.

Адв. МИЛА ЈАНКОВИЋ: Ако могу да седнем, ако није проблем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате шта, сви смо устајали, не видим.

Адв. МИЛА ЈАНКОВИЋ: Устаћу, него је због столице. Ево овако, ја бих пошла од краја. Да ли окривљени може да се изјасни, када је донео одлуку да напусти Ловас и под којим околностима, да ли је то учинио добровољно, да ли се некоме јавио и слично?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, добровољно, када ми је «Аждаја» то рекао, извадио сам пропусницу, они су издавали пропуснице, није се могло овако да се иде нигде, извадио сам пропусницу и отишао.

Адв. МИЛА ЈАНКОВИЋ: Шта Вас је мотивисало да напустите Ловас?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Више није било, ту је било онда приче за тај Вуковар, рекли су да не може да се прође, да је неки коридор тамо затворен, да неће моћи да се прође и више није било, мислим тамо, глупо је било седети, шетате, нема шта, нема, мислим, да гледам те ствари, не знам, мени тамо није одговарало уопште од првог дана, јер сам једино чекао да идемо даље. Међутим, није се десило и онда сам отишао.

Адв. МИЛА ЈАНКОВИЋ: Управо је то моје следеће питање, значи, како Ви субјективно објашњавате Ваше учешће у целој, у том периоду, значи и како га објашњавате и истовремено бих допунила питање у односу на Љубана Деветка, значи, какав је однос успостављен између вас двојице, у смислу надређеног и подређеног и да ли сте имали такав однос и иначе, какав је, у каквим сте односима били значи вас двојица?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Знате како, овај, ја сам од првог дана, значи тог дана када смо ушли, када смо дошли у центар, сматрао да сам преварен, јер нисам видео то што је обећано, нисам видео ту војску, због тога сам и кренуо, нисам кренуо сигурно тамо, сигурно са бабама и са женама по улицама, кренуо сам због тога и после тога више оно како да кажем, као човек, за мене није постојао и онда сам био нека врста опозиције, све што је хтео, ја сам радио контра. Он је узео ту радњу, затворио, ја сам разбио излог, извадио сам неког медведа, однео, дао једном детету, он ме питао што си разбио, има кључ, рекох, од када се у селу користи кључ, где ви то користите кључ, зато што је твоја радња, рекох, намерно сам разбио и били смо нон-стоп тако. Покушавао је пар пута да ме придобије, мене те ствари нису интересовале, покушавао је тамо те јабуке, ово, оно, доносио неке посебне униформе тамо, хтео да направи од нас специјалну јединицу неку. То су неки прихватили, зато су и остали, зато су се и враћали после по десет пута, јер нико није ишао после тога и 1992. и 1993. тамо џабе, сви су ишли због неке трговине, шверца и ово, оно. И ти што су се пооженили тамо, нудио је куће, давао куће, тамо је јак проблем био ожени се, узмеш пушку, уђеш у кућу и кажеш ја сам ти муж и она каже добро и довиђења. Мислим, ето тако су се они женили.

Адв. МИЛА ЈАНКОВИЋ: Следеће питање, значи, одбили сте његово наређење да убијете Снежану Кризманић.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

Адв. МИЛА ЈАНКОВИЋ: На који начин сте јој помогли и да ли сте се са њом виђали на неком другом месту сем овог села Ловас?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ја сам је одвео прво до Товарника и у Товарнику, овај, сам јој рекао где, она је рекла да је ту исто познају и да не може ту да остане. Онда смо отишли у Шид, свратили смо у један ресторан, играли смо овај билијар да се опусти, она је била стварно мислим изгубљена и овај, ту ја сам јој рекао, хајде смисли где, мислим не знам где. У Шиду није знала никога и тако смо дошли до Панчева и у Панчеву ја кажем, рекао сам јој да нађе где ће, шта, ово, оно, ту је пар дана била, водио сам је код неких другова, али водио сам је све где су људи ожењени, да се опусти, да се не боји и овај, ја сам јој рекао да морам да идем. У међувремену смо видели и Петронија и онда се тек она уплашила када га је видела и рекла је да је не остављам у Панчеву и онда сам тражио и нашао сам у Делиблатску пешчару код једног друга што је имао тамо ресторан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то све има у истрази, а нешто и није везано за оптужницу. Реците ми, да ли сте у контакту са њом, где она сада, где је сада та жена?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: У Загребу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Загребу живи, да ли имате неку њену адресу?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не.

Адв. МИЛА ЈАНКОВИЋ: Да ли сте је водили у Црвени крст можда на консултације?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да, и у Црвени крст сам је уписао.

Адв. МИЛА ЈАНКОВИЋ: Добро.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Пријавио, да знају где је.

Адв. МИЛА ЈАНКОВИЋ: Добро. Реците ми, како сте се Ви понашали у кући Љубице Адамовић?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, чудно зато што сам све то доживео први пут. Ја сам први пут видео да човек кога знам два дана мртвог, први пут сам видео децу, овај спомиње бомбе, овај ово, овај тражи паре, мислим то не знам, први пут сам доживео тако нешто и видим она, деца, њега интересују паре, овај лежи овде мртав, овог баш брига, Пера пре тога не сме да му помогне, тражи кроз прозор пиво, не знам.

Адв. МИЛА ЈАНКОВИЋ: Још два питања. Рекли сте данас кроз Ваш исказ да сте обавештени да је међу сељанима српске и хрватске националности било нерасчишћених рачуна. Од кога сте то чули и Ви сте објаснили, значи, да је могуће да до сукоба дошло у тим околностима значи, реците од кога сте то чули?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Знате како, ево рецимо ја сам трећи дан тог Љубановог рођака претукао, зато што ми је рекао да му убијем комшију. Ја сам рекао, уби га ти, ево ти пушка и уби га, зашто, не, боље Ви то да урадите, боље Ви, ово, оно, после као он је клао, он је ово, оно. Ја сам питао једну учитељицу, пошто смо били добри с њом, она каже, не, то је фин човек, ово, оно и питам другог, онај каже, они се свађају годинама због оградe. Рекох због оградe, онда се ја вратим тамо, зовем га напоље и ухватим и пребијем га, што ме прави будалом. И онда сам знао, јер они, није нико од нас могао да каже, еј идемо да ухапсимо Стипицу или Јосипа или овог или оног и тамо на испитивање. Они су то радили, пар њих који су успели, као Петронија, они су придобили за те ствари, док им треба, после тога здраво, искористили су га колико су могли да мучи тамо, да малтретира, оне које су хтели они, они су то радили и просто, јер нико од нас није имао разлога тамо неком да се свети или, нити је познавао некога, нити је знао некога.

Адв. МИЛА ЈАНКОВИЋ: Да ли сте Ви помогли на неки начин Иванки Перичић када је била злостављана?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, јесам.

Адв. МИЛА ЈАНКОВИЋ: На који начин?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па она није била злостављана, нису јој дали да изађе из села, њој и једној трудници, ја сам их извео, па сам због тога онда добио батине, а сада сам у затвору.

Адв. МИЛА ЈАНКОВИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко то није дао да изађу, ко то не да?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Девчић и Љубан Деветак, они су у то време у команди издавали дозволе, пропуснице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Потписивали те пропуснице?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Пропуснице, да.

Адв. МИЛА ЈАНКОВИЋ: Имајући у виду овај поступак који се води, значи јер Вам се на терет ставља врло озбиљно кривично дело, најтеже, да ли бисте Ви данас овде и пред овим већем, могли да се изјасните, да ли би могли да се вратите у ово село, да обиђете неког мирне савести?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, за разлику од свих, ја бих, увек.

Адв. МИЛА ЈАНКОВИЋ: Немам више питања, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Идемо даље.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Пуно тога што сам мислио да питам, пуномоћник оштећених је питао, бранилац окривљеног је питао, па ћу ја сузити број питања. Али пре тога, бих замолио суд да да на увид наредбу за напад на село Ловас, оптуженом само први став и други да прочита, јер бих га питао за коментар. Зашто?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он војни аналитичар?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не, не, не, молим Вас, све време оптужени који иначе има право, широк је дијапазон да се брани, дакле ја њега уопште не нападам, нити имам намере и тако даље, дакле, његово је право какву ће врсту одбране да примени, да терети другог, да ћути, да говори, да измишља, да додаје и тако даље, дакле то је његово апсолутно право и ја се у то не мешам. Али све време није престајао да брани војску, војска није ништа учинила, војска се ништа није питала, па ја питам, а волео бих да му се предочи ова наредба, пошто је учесник напада на село Ловас онако како је он описује и како је он доживео и видео. Став два те наредбе како је он тумачи, не да је тумачи као вештак, него пошто тврди да војска није ништа чинила.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Нисам ја то рекао.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Али више пута, а подпитање је, да ли је имао неку обавезу према војсци, па овако изјављује, да ли је у припреми за ову одбрану разговарао на ту тему са неким од тужиоца преко својих бранилаца, а имао их је више, или са неким трећим, да изјављује све ово око војске, а све у светлу ове наредбе? Ја Вас молим прво то па да кренемо даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Вама позната нека војна наредба да је постојала?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Чуо сам за то, али ја ћу да одговорим све што је питао господин Здравко Крстић.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Али прво да га упознате са овим ставом два, јако је важно, чак је везано за цивиле, знате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он, везано за напад, уопште се није изјашњавао, нити теретио било војску, било.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ако није наоружан код војске, како није, како није.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ко је рекао да је наоружан код војске?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То нисте слушали суђење.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Па, молим Вас, јер треба сада да.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ја сам за гранатирање рекао како нема никог од оног ко је то урадио.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: А што је проблем да изврши увид у став два наредбе, ништа више, ништа више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Предочите, ево Ви постављате питања, предочите му став два наредбе, прочитајте.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Знате, ја се нисам припремио данас као видим ни бранилац, да ће задњи да буде први, а први задњи, дакле то је Ваше неотуђиво опет право, тако да нисам понео наредбе, а наредба је у списима, па молим суд да му се предочи или ћемо накнадно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Ви хоћете да питате везано за ту наредбу, питајте.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: У вези понашања са цивилима, каква је наредба била и у склопу те наредбе, да каже како се он понашао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени је питан да ли је у Товарнику од неког добијао наредбе. Он је рекао да је добијао од Ступара, да ни са ким није контактирао ван и даље тога и да је Ступар ишао на састанке тамо у неку команду.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Оптужени све време прича овде да је све знао, а нигде није био, али по страни то, дакле то је његово право, ја не дирам у његово право како ће да изабере одбрану, дакле, него питам, за ову наредбу која стоји у списима, која је изведена као доказ у истрази.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питајте.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Предочите му став два наредбе и он само нека се изјасни, јесу тако поступали или нису, тачка.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: То треба да се изјасни Љубан Деветак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто би се он изјашњавао када он нема та сазнања?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не чујем, он има опсесије Љубе Деветака, али то ћемо посебно да питамо.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не, него Ви имате моју опсесију, опсесију мене, отпочетка још, од истраге.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли неко конкретно питање?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Врло конкретно, предочите наредбу сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он нема тих сазнања то што Ви хоћете. Ја сам га лепо на почетку питала.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Али ја имам сазнање, па хоћу да се изјасни о томе, говоримо о страдању цивила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О чему да се изјасни?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: О ставу два наредбе.

Адв. МИЛА ЈАНКОВИЋ: Али које наредбе, молим Вас, као бранилац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је наредба која је војна, то ћемо изводити.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Наредба пуковника Душана Лончара, команданта одговорне зоне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта он да се изјасни о ставу два?

Адв. МИЛА ЈАНКОВИЋ: Па прво, да ли му је позната, питајте га, молим Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја га питам, он каже чуо је нешто, шта да се изјасни?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Упознаћемо га, упознајте га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта да се изјасни?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да се изјасни, да ли је поступао по наредби?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је човек да је он од Ступара добијао ту наредбу и пређите на друго питање.

Адв. МИЛА ЈАНКОВИЋ: Њему није била позната та наредба.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ја питам, значи одбијате ово, одговор на ово питање, молим, само у транскрипт да одбијате, молим Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То све улази у транскрипт.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Одбијате одговор на ово питање, нема никаквих проблема, идем даље. Судија, нема проблем, мислим ја нећу да правим проблем суду, немојте ме молим Вас тако гледати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте правити проблеме, ја сам њега на почетку мојих питања питала, од кога је добијао наредбе, каже од Ступара. Војска је, да ли је са неким из војске је контактирао, не и сада Ви тражите нешто да му се предочи, а он да се изјашњава, на шта да се изјашњава.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли је управо тако поступао како му је Ступар рекао, а имајући у виду наредбу, став два наредбе? Па, предочите му.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није, он каже чуо је за ту наредбу.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Судија.

Бранилац оптуженог који се није представио: Питање је, да ли је уопште видео наредбу писмено, ето једноставно питање.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Хвала колега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Човек каже да је чуо само за то, он је и рекао.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Дакле, добро, ја нисам чуо да сте му рекли да није, али он ће рећи да није, није проблем то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам га питала везано за то, да ли Вам је позната, каже, чуо сам.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Судија много је једноставније, одбијте одговор и нема никаквих проблема.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈДИС: Јел проблем, ево ја ћу да кажем да јесам, ето.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ја бих молио да се окривљени Вама, значи суду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, преко суда ћете постављати питања, идемо даље.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Значи, одбијате одговор на ово питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбијам одговор, да му се предочава наредба за коју је само чуо.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Али на овај други део питања, нисам чуо одговор, да ли је имао контакт од дана покретања поступка до данас да било како изјављујући, у светлу изјављивања данас да војска није се мешала у ништа, да се није питала, да је имао обавезу и да је преузео неку обавезу по нечијој сугестији да говори тако о војсци? То питам само.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када да ли је имао контакт?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Од дана покретања поступка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да Вам кажем једно.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Јер било је пуно изјава, знате, предкривичних.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Било је код Вашег, код мене само ово је друга изјава, једини ја сам дао две изјаве, сви сте дали по педесет где сте стигли и давали сте код ове госпође, коју сада терате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, одговорите на ово питање. Ви сте први пут 16. октобра испитани, данас је ово други пут.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не знам ко има више изјава овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имали сте суочење 31. октобра, да ли је неко утицао на Вас да причате оно што сте причали?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Никада нико, ја уопште нисам.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: О војсци, само на то, о војсци.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ја сам чак рекао за војску, јер шта је Дарко Перић него војник, рекао сам да је био тамо, да је радио то, а то што говори за Димитријевића, нису сви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало тише.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Као и за добровољце, ови јесу, ови нису, тако и за војску, уопште не браним војску, шта је мени војска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли је оптужени служио војску?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да није.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: То ме питао под истрагом, није, зато што сам био у затвору, то га интересује, ако је то проблем, био сам у затвору, нисам служио зато што сам био у затвору.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само кратко одговарајте.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Колико времена је то био у затвору?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, много мање него што би требао Ваш клијент да буде.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Добро је да се снима ово.

Адв. МИЛА ЈАНКОВИЋ: Ја се извињавам.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Немојте да буде љут оптужени, нема потребе.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Тако сам и одговорио, мислим.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ово питам зато што се војска служи и у то време служила до 35.-те године, па питам, колико је времена провео у затвору?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има извештај из казнене евиденције у списима, можете да проверите и да видите.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Добро, и то забрањујете, хвала. Да ли је пре одласка, с обзиром да смо чули да није служио војску, био на некој

обуци, пре него што је кренуо овде и где, да ли је задужен са неким оружјем и којим?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не, у Товарнику сам добио аутоматску пушку, тамо су ми показали како се са њом рукује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само то?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Значи, није посебан неки, посебна нека касарна или негде где се припремао, обучавао, није било тога, него одмах је задужио оружје, иако није служио војску?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Мислим да је оптужени чак и рекао, али ја проверам само без неких личних односа и анимозитета. Из какве породице, мислим да је рекао из партизанске породице потиче, али ја конкретније питам, шта је његов отац по занимању био?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Нисам рекао партизанске, рекао сам да ми је отац био учесник Другог светског рата, у партизанима, да не мислите да је био у немцима тамо.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате неко?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Шта му је отац по занимању?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим, чему ова питања?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Добро, добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чему ова питања, немојте да Вам одбијам свако питање.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Знате, када се неко веже за војску, значи да ради за ВБА или има разлог за зашто, али добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, шта значи шта му је био отац.

Бранилац поставља питање, није се представио: То господину Лончару поставите питање када дође.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Јесте колега, хоћу, хоћу.

Бранилац поставља питање, није се представио: Нормално, па поставите право питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тише мало.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ево. Ко је њему тамо непосредно био надређени, тешко је сада о војсци говорити, јер човек није служио војску, значи у војсци има неки ред, војник, разводник, десетар, или не знам како се већ зову, јел, овај, ко је њему био непосредни надређен и чули смо да је било више?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: При нападу или тамо док су били у Ловасу?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Од почетка до краја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: И било је више група, у којој је он групи, прецизније да каже, у којој групи?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Двадесетчетврти пут, Ступаревој групи, Ступар ми био, изнад њега је био само Деветак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изнад њега?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли је било још група добровољаца, резервиста, војске и тако даље и тако даље?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Какви су односи били, ако зна, између тих група?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Између група су били односи добри, али између врха није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком смислу?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, зато што су на тим састанцима се и свађали, јер ту је било и поделе плена и овог и оног и око тога је било свађе. Значи, што се тиче нас између себе, не. Ја имам фотографије да са војском играм карте, где шетамо добровољци са другим, са никим се нисам свађао, значи никакав проблем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Када је реч о тим састанцима, ја питам оптуженог детаљније да нам објасни, чини ми се да је нешто назначио, да ли је он у том својству у којем је био тамо од почетка па до краја, присуствовао састанцима, којим, у ком својству и да ли је присуствовао узимању изјава од приведених лица, у ком својству и у које време је присуствовао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За састанке је одговорио да је једном само ишао, а ово за изјаве нека се изјасни.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Од кога изјаве да сам узимао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када су привођена та лица и када су узимане изјаве, да ли сте били?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Нисам присуствовао ни испитивању, ни узимању изјава.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Јаче само, нисам чуо, нисам присуствовао, да ли је тако?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Нисам присуствовао испитивању, нити када су узимане изјаве.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Добро. Уважена колегиница бранилац је питала, али ја настављам само у том делу питања, односи са Деветаком, значи супротно од поверења, од присности и тако даље, ја сам тако разумео из одговора, па питам, сем тога, да ли је у тим односима између њега и мог брањеника, између оптуженог, извињавам се, овде присутног и мог брањеника, било и сукоба у вези неког пребијања рођака оптуженог Љубана, неког конфликтног стања у том смислу?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не, само ме је питао, шта је било, ја сам му рекао и он ме одвео тамо код његове мајке у кућу, тај је био тамо плав, ово, оно и ја сам му рекао, зашто и прошло је без икаквих проблема.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Из ранијег одговора и овога могу ли, можемо ли да закључимо да никакав однос поверења није било између оптуженог овде присутног и Љубана Деветака?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, питајте га, немојте Ви да закључујете. Питајте га да ли је имао однос поверења.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли сте имали однос поверења?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Он је лажов и никада више ми нисмо.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Од почетка је био лажов?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, како није када ми каже да тамо има војске, ја идем као будала тамо, оно војске нигде.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Па како сада тако озбиљно кривично дело које је починио мој наводно брањеник, да изабере управо оптуженог да му нареди да иде неког да ликвидира, а имајући те односе?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, рекао сам, покушавао је да ме придобије на сто начина, али није вредело.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: У својој изјави све време, па и сада, оптужени каже да је окривљени, мој брањеник био главни, главни, јел, па је чак рекао и командант села. Ја га сада врло јасно питам, одакле му то сазнање да је командант села? Њему је рекао Љубан у поверењу, чуо је, рекао неко други, трећи, посредно, непосредно то?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сачекајте, он се о томе већ изјашњавао нешто.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Али конкретније мало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нека каже сада.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Још у Пазови нам је речено да је то човек који ће да нас води и коме за све да се обратимо, који ће да нам буде главни и који је после тамо био још главнији од тога што нам је речено, мислим, не знам како да кажем, нацртам или шта, али он се питао буквално о шамару сваком, о животу, о смрти, значи да ли ће неко да живи, да ли неће, шта ће да се украде, шта неће, када хоће ово, када хоће оно, шта ће да се једе, све се он питао. Требали сте да будете тамо да видите то, јер то овде не можете схватити.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли се оптужени плашио мог брањеника Љубана Деветака?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то је одговорио, он није, али су се сви остали плашили, почев од Радојчића, Девчића, па екипа цела.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: А како је могло, ја питам, да главном се не изврши налог за убиство?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не разумем.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Питам, како је могло, ако је овај био главни и добио налог од главног, он не извршава тај налог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је рекао да га се није плашио, он, а други су се плашили.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ко је давао пропуснице за кретање по селу, по његовом сазнању, по селу и ван села?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то је одговорио.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Па, добро, сада у списима има, али ја имам негде ту. Хоћете да му покажете да је пуковник Ковач потписао пропуснице, а не Љубан, па ја у том светлу питам.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Пуковник Ковач је дошао 19., значи до 19. нико није добио пропусницу.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: А пре пуковника Ковача, ко је био?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: У команди потписивали су Љубан Деветак, Девчић, али ни Девчић није могао да да пропусницу, ако не да Љубан. Ја када сам водио ону Иванку Перичић, није хтео да ми да Девчић за њу пропусницу, па је Љубан рекао да ми да. Потпис је небитан уопште, он је одређивао ко ће да иде а ко не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су од почетка њих двојица Љубан и Девчић издавали пропуснице?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Добро. Оптужени је рекао у једном тренутку, пресек је направио, па каже замена војске, које војске, ко је пре тога био главни, пре Ковача, ко је био главни у селу од војске?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Били су Димитријевић и Перић са својом војском.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: А пре Перића и Димитријевића?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Вељовић неки.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: А шта је Вељовић био?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не знам, да ли капетан, поручник, не знам.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: А шта је у селу био?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ја Вам кажем не знам, зато што нисам ја ишао на те састанке, нити сам ја.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Добро. Ако смо, немам више питања, ако смо расчистили ону његову изјаву да се склоне, а мислим да јесмо, онда немам ни примедбу. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите даље ко има?

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ја немам питања, ја немам питања за господина, ја сам просто хтео само да Вас замолим, ако је могуће, пошто ради сада ваљда овај пројектор, да видимо мапу коју сте предочавали окривљеном приликом испитивања, да и ми видимо, просто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Само да нађемо ту мапу, ево је. Окрените овако на ову страну. Па, то је ова мапа што се налази у списима, што је достављена из Хрватске, само што је, да би била згоднија, ово је огромна мапа, па смо ископирали овај део.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ја приговарам на овај доказ, просто овде видимо жутом и наранџастом некаквом бојом обележено, обележене те одређене тачке у селу, што представља.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нису то тачке никакве, него је само свака улица обележена, све улице су обележене.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Нису, ево рецимо, улица Матије Гупца, није због нечега, пошто кажете да је ово само увид у детаљни план, не знам ни да ли су остале. Просто, мени је ово сугестивно, па просто предлажем да се изузме ово као доказ, односно одговори које је давао поводом тих питања, мислим да не стоје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није се он ту нешто баш изјаснио, не сећа се то, тако да немате бојазни у вези тога. Већ када смо код тога, хајде да предочимо ове фотографије које се исто налазе, да нам оптужени покаже у вези тих објеката шта препознаје. На овој фотографији број 1, да ли видите нешто, неки објекат који Вам је препознатљив? Ја мислим да пада нека сенка и да се то не види јасно.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ако је то.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Само да знамо о каквим се фотографијама ради, о чему се ради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је фотодокументација достављена из Хрватске, а иначе је ишао наш истражни судија, био је тужилац и у то време.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Био сам и ја и нико више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И у том периоду је састављена и достављена. Реците нам, Николајидис, да ли на фотографији број 1 препознајете неки објекат?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Одавде, ако је то раскрсница, ако је то овде улаз, одавде са ове стране улаз у село, онда је ова кућа зграда команде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то та кућа за коју тврдите на фотографији број 1 да је команда та?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да, ако је ово улаз одавде, не могу да видим да ли је улаз у село, од доле се иде нагоре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, фотографија број 2.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, не могу, ту има пуно кола, онда није тако то било и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Идемо даље. Фотографија број 3.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Исто не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Фотографија број 4.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ту је била војска, то је овај, од команде, од ове команде што ја зовем, овај десно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где од команде десно, шта?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Када се улази у село, команда је лево, ово је десно, исто на ћошку. Не, то је Месна заједница, ту је била територијална одбрана, да, мени се чинило као да је зграда због прозора, прозоре сам гледао, а капију знам, ту је била овај, ту је био затвор лево доле, десно, лево у подрум, а десно су биле канцеларије горе и исто кревети.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, фотографија број 5. Шта је то, улаз у?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ја мислим да је то ова земљорадничка задруга.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На петој фотографији?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: А на петој?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Види се неки улаз, а шта је то? Ако не знате, немојте, реците не могу да препознам.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не могу, не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, на шестој фотографији?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, сада то иде као у слово «У», то ми личи, али није, овај, нема капије, била је капија, ако је то земљорадничка задруга.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, идемо даље. На овој седмој?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не знам, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Осма фотографија, зашто окрећете овако, ово на осмој?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: То је подрум.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: У затвору територијалне одбране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Девета?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Исто, то је доле, где су степенице, има степенице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто тај подрум, односно затвор у?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Територијалној одбрани?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ово је сликано доле исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Десета?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Исто, само сликано доле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто. Ова једанаеста?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, дванаеста?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На тринаестој фотографији?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не знам, све је то промењено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Четрнаеста?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не знам, та радња, тај кафић није био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Петнаеста?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не могу, не могу, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ова шеснаеста?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седамнаеста?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: То је исто, само са друге стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците, то улази у транскрипт, па морате рећи, то је исто, шта значи?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: То је исто као ова претходна, овај, само са друге стране сликано и не могу да, овај, то је иста та фотографија и осамнаеста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Осамнаеста?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Осамнаеста је исто, не могу, то једино ако ово испред није дограђено, онда је то зграда команде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које команде?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Те на улазу у село, с леве стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту где је била милиција или нешто друго?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На деветнаестој фотографији?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, то је та иста зграда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је ту дограђено?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, то, то са равном плочом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај предњи део?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је и на двадесетој фотографији?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде на двадесетпрвој?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не могу то да, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Нити двадесетдва.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Двадесетдва?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, даље. На двадесеттрећој?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: То је земљорадничка задруга.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Земљорадничка задруга?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да, а ово је исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Двадесетчетири?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да, исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то тај објекат где су људи били затворени пре одласка на минско поље?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Двадесетпет?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Двадесетшест?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: То је исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто задруга?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Само мало увучено, десно. Ову двадесетседам, не знам, те рекламе, мислим, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, двадесетосам да ли препознајете?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: То је двориште земљорадничке задруге.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало сачекајте, код двадесетосме фотографије, ово двориште, да ли је то то место где сте помињали те клупе, људи, трем? Ово са леве стране, да ли је то тај трем?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Та кухиња, где се налазила?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Исто лево, ту су биле лево степенице, лево је канцеларија и право је кухиња, а овде десно је био затвор, десно горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај простор овде, да ли су ту те клупе биле поређане?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Одмах десно од капије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. То је на двадесетосмој фотографији. Двадесетдевета?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, то је сада, ту је горе био затвор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ту горе био?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ове просторије у задрузи што кажете да су затвор и на спрату горе, да ли је то то, на двадесетдеветој?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тридесета фотографија.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ово је у центру, ја мислим да је то та школа или шта, ту је била ја мислим Даркова војска, када се раскрсница, од центра па с десне стране на ћошку, то је та иста зграда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тридесетједан?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: То је та иста зграда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тридесетдва?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Та иста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то све школа?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ја мислим да је школа та зграда, углавном ту се налази.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, даље, тридесеттри?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тридесетчетири?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не знам, то је преуређено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Тридесетпет фотографија?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, то је, то је сликано с контра стране, ја мислим излаз из села, да се оданде улази у село.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је ова зграда са леве стране?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, то је та у центру на ћошку, што ја кажем школа, где је била војска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На тридесетшестој, само мало сачекајте, ова зграда прекопута тамо са два, три спрата, шта је то? Да ли Вам је позната та зграда?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: То мислим да је та школа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са десне или са леве стране?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Са леве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са леве? А ово прекопута?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Прекопута је исто била зграда, овај, то је када се улази са леве стране, та што се не види добро од дрвећа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био ту неко смештен?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Војска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И у једној и у другој?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Прво, овде су прво били добровољци који су били пар дана исто што су дошли преко Српске народне обнове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где овде, не знамо где, кажите на овој фотографији.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ту што се не види, што се не види добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са које стране?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Са десне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са десне, били смештени, ко?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Добровољци који су били пар дана само тамо и што су дошли са Мирком Јовићем и после тога је војска ту ушла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Тридесетшест?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не знам, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, тридесетседам?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тридесетосам?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: То је та иста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тридесетдевет?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не, па то је исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Четрдесет?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не, то је негде напољу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Четрдесетједан?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: То су виногради, то је када се улази у село са десне стране, на улазу у село, десно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете да наставите.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ево ја морам да приговорим и овим доказима и начину на који су изведени, како су узети. Пре свега, овде је код последње фотографије, на пример, број четрдесетједан, види се некакав виноград, без икаквих криминалистичко-техничких параметара који би морали да прате такву једну фотографију, ознака и остало. Господину да покажете било коју фотографију где се види једно лепо небо, неколико, пар дрвета и ово, просто сугеришемо и терамо га да се сети како изгледа одређени објекат пре седамнаест година и видите да је ово већина обновљених фасада и тако даље. Према томе, потпуно приговарам оваквом доказу, начину оваквог извођења и друго, начину прибављања, јер овај доказ је прибављен на дан када се десила трагедија на Овчари се нашао истражни судија мудар да заказује саслушање сведока из Хрватске у Ловасу, па смо ишли на тај дан који је дан туге у Хрватској, ми смо ишли тамо без икакве могућности да се испитају сведоци, јер по Законику о кривичном поступку Републике Хрватске, ми немамо право као браниоци да постављамо питања сведоцима, те је наше путовање тог дана у Ловас било потпуно овако непримерено том дану шта се догађа, закаснило у истрази, јер је требало да се иде раније, на крају нам показују некакве аматерске фотографије које су донете са тога. Ја мислим просто ове фотографије треба, предлажем да се такође изузму, јер су високо непрофесионалне и на њима се не може заснивати никакав и по њима се не може питати окривљени, нарочито не после седамнаест година са свим обновљеним фасадама, новим далековидима, новим друмовима и тако даље. Мислим да је то мој предлог ето. Ја иначе немам питања за окривљеног.

Адв. МИЛА ЈАНКОВИЋ: У свему подржавам колегу Налића, са разлога које је он сада образложио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли имамо даље браниоце? Има ли даље питања?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Па, ја сам у међувремену прибавио ове пропуснице које је наводно Љубан и Девчић, јер су то моји брањеници, овај, издавали, па бих молио да се покаже окривљеном да се изјасни о њима, пошто је техника овде близу, ја то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да погледам само прво.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ево, ту су неки пуковници, неки и тако даље, колико ја знам они нису команданти села. То је пре догађаја из области владе и ово, а ово је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вам све није из периода оптужења, нити шта.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Јесте, јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта хоћете да кажете?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да се види, ко је Љубану издавао, да је он издавао, он би сам себи издао и ко је био главни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дајте, немате потребе.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Има, има, зато што је рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Те пропуснице су из августа 1991.године и из 1992. године јануара.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ево члан већа нека прочита.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема шта да ми предочавате и да прочита, када се не односи нити на предмет оптужбе.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ставља га пуковник Николић у Ловас да организује власт.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седите.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Молим Вас, немојте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не ради се о пропусницама из овог периода за који је оптужница.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Јесте, тај период.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Август 1991. године.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: 21.10., молим Вас, немојте тако, па нисмо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да погледам.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Немојте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде су Вам из августа, ове друге.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Све време је пропуснице издавала војска, то није се могло од Дунава тамо, па немојте молим Вас, добићете оригинал, пуковник Ковач, тај страх и трепет што је сејао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ова једна је из октобра, да ли је тако?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ево га пуковник Суботић, шеф војне полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате још неку да је из овог периода оптужбе?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Имам пре тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не може пре.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Па, то је припрема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете из августа, каква припрема?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Мој брањеник се терети да је припремао напад, организовао, припремао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас, седите, предочићемо ову из октобра коју имате, а ове друге, хајде сада нађите неку из 1983.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Оппростите што сам, Ви ме опомените слободно, нема никаквих проблема, ја одмах дисциплиновано седам, а док ме не опоменете, не могу да седнем. Ево, шта пише горе? Латиница, ја нисам баш нешто.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈДИС: За друга Деветака.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: За друга?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Још је био друг, сада мени набацујете војску.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је оптужени и рекао.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не, не, прочитајте до краја.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: То је печат војске, печат, имали смо и печате територијалне одбране.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Прочитајте ко је потписао, командант.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али оптужени је рекао у својој одбрани да по доласку Ковача он издаје пропуснице, а пре тога су издавали Девчић и Љубан и ево то је овде и констатовано 21. октобра, командант.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Пре тога имамо исто од војске и од ове САО Крајина, како се звала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није за период оптужења.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Најмањи проблем је тамо била пропусница, они су долазили после тога.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не, не, инсистирам на томе да се прочита, дана 21.10.1991. године, командант места пуковник М. Ковач.

Адв. МИЛА ЈАНКОВИЋ: Јесте, колега, али се издаје Љубиши.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас, колегинице, ко Вама даје реч, одакле Ви да укључујете тај микрофон.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Значи, командант места, дакле, што ће рећи, како који дође главни тамо, по чину тај је командант у селу Ловасу, а не Љубан, али то отом-потом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте Ви сада то закључили, да ли је тако?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ја читам, не закључујем, зато што је он рекао, то пропуснице, али једну пропусницу у списима немамо, ту, на којој он потенцира, да је Девчић и Љубан.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Зато што сте донели пропусницу која Вама одговара. Постоје ове пропуснице са печатом територијалне одбране, као они бонови што су штампани, тако је штампао и те пропуснице, овакви штосови су стајали и 1992. има сведоке који су долазили тамо да би избегли служење војске и да би ишли тамо, долазили су тамо, рецимо Љуба Јелић их доведе, узме тамо, напише му пропусницу, то му је оправдање.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Колега је потпуно у праву.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Значи око тих пропусница, то је, то се штанцовало како су хтели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта, Милан Девчић када је потписивао пропуснице, почев од 10. па надаље, како се он ту потписивао, шта је он био?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: То је било командант територијалне одбране, то су печате лупали како је ко стигао и то је било доступно њима десет тамо, тај Ђура Продановић је имао пропуснице, ти углавном, како да кажем, функционери и сада ако неће

овај, одете код оног, ако неће онај, е онда на крају одете код главног, код Деветака, он када каже, онда мора да дају, онда нема хоћу-нећу, мрзим те, не мрзим те и здраво.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, идемо даље. Има ли још неко питања?

Адв. МИОДРАГ ПЛАНОЈЕВИЋ: Оптужени је на питање председника већа, да ли је видео да је Петроније некога убио, објаснио да је 18. видео када је Петроније са неколицином припадника одреда «Душан Силни» одвео два брата и тог човека из затвора у ту капелу, рекао је да је видео да је Петроније убио, а касније у исказу и у одговору на питање свог адвоката, изјавио да је видео како је Петроније стајао испред капеле у тренутку када је он чуо пуцањ, па да разјасни, да ли је он видео да је Петроније убио ове људе или је видео да је у тренутку када је чуо рафал, Петроније стајао испред те капеле?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Очигледно нисте добро чули, Ви нон-стоп нешто добацујете иза, нисам рекао да је Петроније, да сам видео да је Петроније убио, рекао сам да је стајао испред капеле, да су они били у капели и да су се чули пуцњи и да су ишли они из капеле, нисам уопште рекао да је Петроније улазио унутра, ни да је Петроније пуцао.

Адв. МИОДРАГ ПЛАНОЈЕВИЋ: Немам ништа више, судија, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, други неко нема питања?

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Могу ја да нешто питам?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није везано за оптуженог?

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не, везано је, јесте, да ли би постојала нека могућност да пре испитивања Деветака у понедељак ујутру, када почне суђење, пошто неће сигурно сутра бити, да добијемо транскрипт овог данашњег дана, данашњег саслушања?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То не зависи од председника већа.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не, него било би добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Николајидис, имате ли Ви још нешто што Вас нико није питао, а да Ви сматрате да треба то рећи?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Нисам крив за ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да нисте криви, да ли је тако?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, то господин мисли да је нешто војска, ово, оно, ако се неко договарао, то се договарао Деветак и камо среће што га нису све послушали, јер да су га послушали, било би много више и овде и било би много више мртвих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ја Вас само још једно питање од мене, та Даркова војска оног дана 18. октобра, шта је имала на главама?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ја овај не могу тачно да се сетим, али неки су имали шлемове, неки нису имали, овај, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, било је мешовито?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неки шлемове, а неки нису? Шта су имали ти други?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ове као «титовке» и без капа, али кажем, мешано, пола-пола.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала Вам.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Молим.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес се прекида у 15,40 часова и биће настављен дана:

**18. априла 2008. године
у 9,30 часова.**

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА